

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

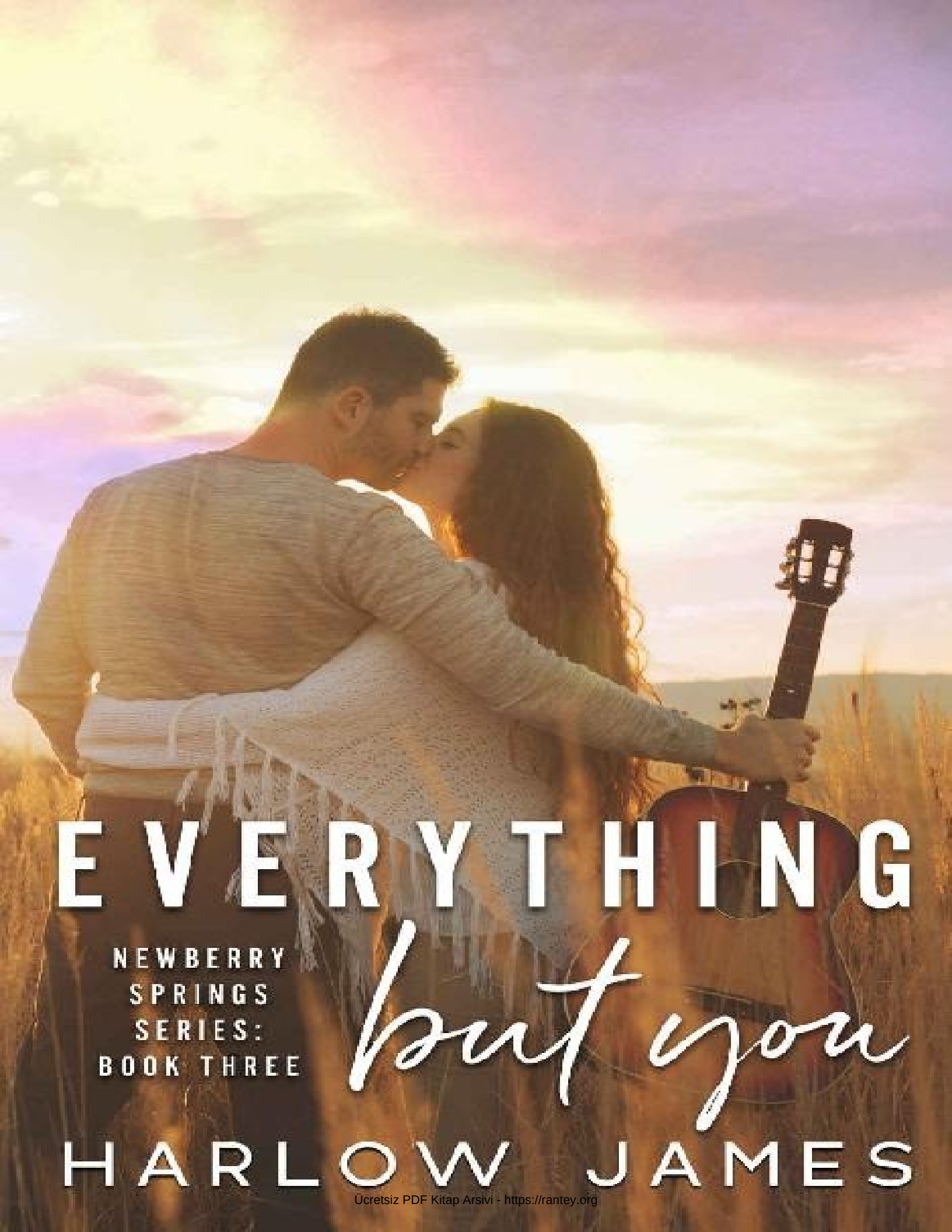
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERYTHING

NEWBERRY
SPRINGS
SERIES:
BOOK THREE

but you

HARLOW JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HER ŞEY AMA SEN

NEWBERRY SPRINGS SERİSİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

HARLOW JAMES

Copyright© 2023 by Harlow James
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ciltsiz ISBN: Kapak

Tasarımcısı: Abigail Davies
Editör: Melissa Frey

İkinci şansların büyümek, öğrenmek ve istediklerimiz için mücadele etmekten asla vazgeçmemek için bir fırsat olduğunu anlayan bizlere.

Ve unutmayın ki aşkta bazen insanları tekrar bulmak için kaybederiz.

*"Gerçek aşkın geri dönmek gibi bir huyu
vardır." Bilinmeyen*

CONTENTS

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Sonsöz

Harlow James'in Diğer Kitapları

Teşekkür

Yazar Hakkında

PROLOG UE

Shauna

Onsekiz Yaş

"C Hadi, yavaş dürt!" Omzumun üzerinden baktığımda, Gibson Çiftliği'ndeki en sevdiğim at olan Bodi'yi hızını artırmak için iterken Forrest'ın bana yetişmeye çalıştığını görüyorum. "Bir ata izin mi vereceksin?"

kız seni dövdü mü?"

"Hiçbir şey kaybetmediğimin farkında değilsin! Benden uzaklaşırken kıcını en ön sıradan izliyorum!" Forrest , rüzgar sözlerini bana taşıyor. "Ve onu elime almak için sabırsızlanıyorum!"

"Durduğumuzda dokunmana izin vereceğimi kim söyledi?" Kahkahası etrafta yankılanırken ben de geri atıyorum.

Biz.

Yüzümü bir kez daha ileriye dönerek, olduğumuz uzaktaki yıkık dökük kulübeye odaklanıyorum, İkimize onun ailesinden ve annemden uzakta sessiz bir zaman sağlayan yalnızlık yerimiz. Ve burası kaçındığım ama daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğim konuşmayı yapmak için mükemmel bir yer.

Şu anda, özellikle Forrest'ın küçük ikiz kardeşleri etraftayken ve gelecekte üniversite yaklaşırken, yalnız zaman geçirmek nadir bir olayWyatt ve Walker'ı seviyorum, ama onlar onun küçük gölgeleri gibiler, bu oldukça sevimli ama erkek arkadaşımınla öpüşmek ve genç gözler için uygun olmayan diğer şeyleri yapmak istediğimde can sıkıcı.

Bodi'nin dizginlerini çekiyorum ve kulübeyle aramızdaki mesafe azaldıkça onu yavaşlamaya teşvik ediyorum. Bodi durdu ve içeri girmek için her zaman kullandığımız kapıya doğru tırıs giderken rüzgârın kulaklarımda yarattığı çınlama başladı. Güneş uzakta batmak üzere, gökyüzünü bana gökkuşağı şerbetini hatırlatan pembeler ve turuncularla .

, keşke buradayken Forrest'la paylaşacak şeylerim olsaydı. "Tanrım, kadın. Beni soymak için acelen mi var?"

Eyerden inerken omzumun üzerinden Forrest'a sırtıyorum. "Her zaman."

Bana başını sallıyor ve atı Malakai'den iniyor, boyunun hizasına gelmeden önce altındaki sert zemine iniyor. Her iki atı da otağ direğine götürüp bağladı.

Kapının kilidini açmadan önce. Gözlerim onu takip ediyor.

Forrest Gibson'ı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Lise üçüncü sınıftaydım ve annemle birlikte Newberry Springs'e yeni taşınmıştık. Ben üç yaşındayken babam gittiğinden beri sadece ikimiz vardık. Annem Teksas'ta bir hukuk firmasından resepsiyonist olarak iş teklifi aldı, biz de tüm eşyalarımızı toplayıp Little Rock, Arkansas'tan ayrıldık ve hiçliğin ortasındaki bu küçük kasabaya geldik. Bana arkadaşlarımı ve bildiğim tek evi bıraktırdığı için çok kızgındım. Ama sonra, okulun ilk günü, İngilizce sınıfına girdim ve Forrest'ı arka sırada oturduğunu gördüm, yüzüne kazınmış sert bir çatık kaşla, sanki herkesi ölçüp biçiyormuş gibi tüm odayı değerlendiriyordu.

Ona çekilmiştim; bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Gözlerimiz buluştuğunda ve gözlerini vücudumda aşağı yukarı , daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim: *şehvet*.

Bir araya gelmemiz uzun sürmedi ve şimdi, iki yıl sonra, hayatımızın bu sonraki bölümünün neler konusunda endişeliyim. Forrest'ı tüm varlığımla seviyorum, ama sonunda keşfetmeye hazır olduğum başka bir şey var ve bunun geleceğimizi değiştirebileceğini biliyorum. Annem zaten Forrest'la aramızda pek bir şey olduğunu düşünmüyor, zira ilk gençlik aşkı macerası onu kalp kırıklığı ve tek başına büyütmesi gereken bir çocukla, beni de babamın neden beni tanımak için etrafta dolaşmadığını merak etmekle baş başa bırakmıştı.

Görünüşe göre bunu daha sonra değil de daha erken öğrenebilirim.

Forrest anahtarı çevirmek için uğraşırken, "Bu kilidi değiştirmemiz gerek," diye homurdanıyor. Babası burayı kilitleyerek bizi buradan uzak tuttuğunu düşünüyor ama Forrest anahtarı aylar önce kopyaladı ve yalnız kalmak istediğimizde dışarı çıkabilmemiz için yanında tutuyor. Burası aynı zamanda neredeyse bir yıl önce birbirimize bekaretimizi kaybettiğimiz yer, bu yüzden manevi değeri de var.

"Birkaç ay sonra bunun bir önemi kalmayacak." Sonunda kilidi gevşetip kapıyı açarak içeri götürüp kapıyı arkamdan kapatırken omzunu arkadan okşuyorum.

"Aynen öyle. Bir yıl içinde College Station'da kendi evimiz olacak ve o zaman gizlice dolaşmak konusunda endişelenmemize kalmayacak." Forrest beni göğsüne çekiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Bunu her yaptığında eriyorum. Çok basit bir şey ama kendimi çok değerli ve ona çok yakın hissetmemi sağlıyor.

Bu gibi anlar beni geleceğin getirecekleri konusunda dehşete düşürüyor çünkü onu kaybetmek istemiyorum.

Bir süre öyle kalıyoruz ama sonra tırnaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başlıyorum. Kir ve tahta kokusu havayı doldururken dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce bir inilti . "Kahretsin, sabırsızlanıyorum Shauna," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Seninle evlenmek, diplomalarımızı aldıktan sonra buraya dönmek, ailem için çiftliği devralmak ve birlikte hayatımıza başlamak için sabırsızlanıyorum."

Bunlar yeni düşünceler değil. Daha önce de birçok kez geleceğimiz hakkında konuştuk. Ancak, bu planı takip etme fikri kalbimi dörtlü ve midemin dibe vurmasına neden oluyor. Son zamanlarda, özellikle de bir ay önce mezun olduktan sonra bu daha da artmaya başladı. Ve bundan birkaç hafta sonra aldığım e-postaya bakılırsa, pek konuda fikrimi değiştirdim.

Forrest tenimi öpücüklere boğup boynumu yalayıp emerek dikkatimi söylemem gereken şeyden uzaklaştırırken, "Aslında seninle konuşmam gereken bir şey var," diye söze giriyorum.

"Şimdi seks, sonra konuşuruz," diye mırıldanıyor dudaklarımı tekrar bulup aramızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu hatırlatmadan önce.

Tanrım, onu özleyeceğim.

Onunla aynı şeyleri istemediğimden değil. İstiyorum. Ama daha on sekiz yaşındayız ve Nevada Üniversitesi, Las Vegas'a gitme kararımı uygulamazsam ve şimdi bir ilişki kurmaya çalışmazsam, pişman olacağımı biliyorum.

Mesele şu ki, Forrest'a neden planladığımız gibi Texas A&M yerine oraya gideceğimi tam olarak söyleyemem çünkü anlamayacaktır. Ya da daha kötüsü, anneme söyler ve o zaman kıyamet kopar.

gevşek. Tıpkı annem gibi o da babamın dünyanın pisliği olduğunu düşünüyor, çünkü onu ve beni kendi başımızın çaresine bakmamız için terk etti, ama Forrest'ın babam hakkındaki olumsuz görüşünün sadece annemin ağır etkisi nedeniyle var olduğundan eminim - ki bu ironik, çünkü o ve annem de tam olarak anlaşıyorlar.

Annem çocukluğumun çoğunu babam konusundan kaçınarak geçirdi. zaman ondan bahsetsem, bana onsuz daha iyi olduğumuzu söylerdi, ama çok zorlarsam, kendinden başka kimseyi önemsemediğini ve bu yüzden gittiğini anlatırdı. Ve bir süre ona inandım. Ondan zaman sevgi ya da şefkat hissetmedim ve en azından beni iki ömür yetecek kadar seven bir annem olduğu için kendimi şanslı saydım. Ama içten hep bir parçamın eksik olduğunu hissettim ve onun ayrılma nedeninin eksik olduğunu düşündüm.

Birkaç ay önce onu bulmak için yola çıktım. Anneme nerede olduğunu bilip bilmediğini soramazdım çünkü onu aradığımı öğrenirse dönerdi. Ama en azından adını biliyordum, yani bir şey vardı.

Onu Las Vegas'ta bulmam sadece birkaç gün süren sosyal medya hafiyeliği oldu. Ve UNLV'den aldığım burs teklifinin oraya taşınmak ve onu tanımaya çalışmak için mükemmel bir bahane olacağına karar vermeden önce bir süre bu bilginin üzerinde oturdum.

iletişime geçtikten ve aradığımda sesindeki şaşkınlığı duyduktan sonra, bu şansı gerektiğini biliyordum. Bir insanın sadece bir babası olur ve ben son on beş yıldır benim babamın hayatımda olmasını kaçırdım. Mümkünse önümüzdeki on beş yıl için bunu telafi etmek istiyorum.

Forrest'ın dudakları tekrar dudaklarımla buluştuğunda, yaklaşan konuşmamızla ilgili düşüncelerimi kenara itip beni kollarıyla saran adama odaklanıyorum, pazuları o kadar büyük ve güçlü ki kendimi güvende hissediyorum ve kendime Forrest'la benim birbirimiz için yaratılmış hatırlatıyorum.

Bu adam beni seviyor; bundan bir an bile şüphe duymuyorum. Ama onsuz kim olduğumu da bilmiyorum ve bu çok korkutucu.

Boşluğun bize iyi geleceğini düşünmemin bir başka nedeni de bu - diğer kişi olmadan kim olduğumuzu anlamamıza izin vermek ve hayatlarımızla ne yapmak istediğimize gerçekten karar verme fırsatı vermek.

Forrest'ın her şeyi çözdüğünü düşündüğünü biliyorum, ancak hala şüphelerim, sorularım yerleşmeden ve birlikte bir hayat kurmadan önce biraz daha keşfetme arzum var.

Ayrıca tanımak için yanıp tutuştuğum yabancılaşmış bir babam var.

"Siktir, Shauna." Dudakları boynumda geziniyor, tenimdeki tüm sinir uçlarını . "Sana ihtiyacım var, bebeğim."

Bedenimin kontrolü ele almasına izin ve hiçbir şeyin onunla seks yapmaktan daha iyi olamayacağını bilerek kotunun düğmesine uzanıyorum. Ve şimdi burada olduğumuza göre, ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Beni topraklamaya yardımcı olacak ve bana birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu ve her şeyin üstesinden gelebileceğimizi hatırlatacak.

"Benimle seviş Forrest," diye emrediyorum pantolonunun düğmesini açıp indirirken, kot pantolonunun üzerinden avuçluyorum.

"Soyun o zaman." Geri adım atıyor ve arkasına uzanıp başının üzerinden yukarı çekerek kaslı göğsünü omuzlarını ortaya çıkarıyor. Futbol oynamak bu adamın vücudu için bir nimet olmuş ve Texas A&M'deki üniversite bursunu hak etmiş. Forrest profesyonel olarak oynamak istemiyor ama bence fikrini değiştirirse oynayabilir. Ancak bu, eninde sonunda ailesinin çiftliğini devralma arzusunu engelleyecektir ve buna saygı duyuyorum. Ailesi onun için dünyalara bedel ve nereye giderse gitsin başarılı olacağını biliyorum.

Göbek deliğinden aşağı inen ve kot pantolonunun içinde kaybolan koyu renk saçlarına, dilimle takip etmeyi sevdiğim karın kaslarını çerçeveleyen kalça kemiklerine ve çenesindeki saat beş yönündeki gölgeye hayranım. Forrest koyu kahverengi saçları ve gözleriyle uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmanın tanımıdır.

Şu anda bana evreninin merkeziymişim gibi bakıyorlar.

Bir kız bundan şikayet edemez.

Ben de tişörtümü çekip çıkarıyorum, sütyenimin kopçasını arkamda bırakıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum, beni yemesine izin vermek için sabırsızlanıyorum.

"Forrest mesafeyi kapatıp bir eliyle çenemi, diğer eliyle sağ göğsümü kavıyor ve köşedeki havallı yatağa doğru ilerlemeden önce beni umutsuzca öpüyor. Neyse ki, birkaç gün önce buraya son gelişimizden hâlâ hava tutuyor, bu yüzden kotlarımızı ve iç çamaşırlarımızı attıktan sonra dikkatlice üstüne sürünüyoruz.

Forrest uzun aletini yarığıma sürüyor, tepesi klitorisime çarparken beni kızdırıyor. "Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim bebeğim, ama uyarıyorum: Bu biraz hızlı , çünkü sana bu şekilde dokunmak bile beni şimdiden boşalmaya itiyor."

"İlk kez hızlı gitmiyorsun," diye takılıyorum ona.

Ben kaburgalarımı çimdikliyor. "Bu kadar seksi olman benim suçum değil. Ayrıca, dayanıklılık zaman alır, Shauna.

Ama önemli olduğunda dayanabileceğimi kanıtladığımı düşünüyorum."

"Oh, Tanrım, Forrest," diye mırıldanıyorum, tacı klitorisime mükemmel bir şekilde vururken, tekrar tekrar. "Evet, ." Arzu beni ele geçiriyor ve o benimle dalga geçerken sırtını pençeliyorum.

"Seni seviyorum Shauna," diye fısıldıyor kulağıma, sonra eğilip meme ucumu ağzına götürüyor.

"Seni seviyorum. Şimdi bir prezervatif getir lütfen."

Kıkırdayarak pantolonuna uzanıyor, cüzdanından bir prezervatif çıkarıyor ve rekor bir sürede üzerini örtüyor. Eğilip dudaklarını tekrar yakalıyorum ve sevdiğini bildiğim alt dudağını ısııyorum.

Forrest alçak bir hırıltı çıkarıyor ve sonra aşağı bakıyor, kendini göbeğime hizalıyor. İçeri doğru iterken, ikimiz de birleştiğimizde nefes nefese kalıyoruz.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor Forrest benim ucuma ulaştığında, ona uyum sağlamama izin verirken hareketsiz duruyor. Forrest kalın ve seks rahatlamam hâlâ bir dakikamı alıyor ama rahatladığımda inanılmaz bir his oluyor. "Her seferinde daha da iyi oluyor."

Omuzlarını pençeleyerek titretilen bir nefes alıyorum. "Çekil, Forrest. Lütfen."

"Siktir," diye fısıldıyor içeri girip çıkarken, pürüzsüz bir kadife gibi içimde süzülüyor. "Çok iyi."

Forrest ritmini buldukça vücutlarımız sürünüyor ve çarpışıyor, bizi daha da yükseğe, coşkuya götürüyor. Meme uçlarımı emiyor, kalçalarımı sıkıca kavıyor ve ben onun etrafında kenetlenmeye başladığımda hızını artırıyor. Klitorisimi bulmak için uzanıyorum, kendi orgazmımı hayata geçiriyorum. Forrest bunu yapmama bayılıyor, gözleri aşağıya inip bu açıkça görülüyor.

," diye fısıldıyorum orgazmım çiçek açmaya başlarken.

"Tam orada, bebeğim. *Kahretsin*," diye homurdanıyor ben paramparça olurken ve o da beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor. Başını boynuma gömüp, "Tanrım, seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göz kapaklarımın ardında yaşlar birikiyor. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Nefesimizi tuttuğumuzda, çıplak bir şekilde uzanırken başımı onun kaburgalarına yaslıyorum. Teksas'taki nem yaz için burada ve ikimiz de terlemenin ötesindeyiz. Ama birlikte geçirdiğimiz bu zaman değerli, bu yüzden her saniyeyi özümsemek için rahatsız edici kısımlarla başa çıkıyoruz.

"Biraz gökkuşağı şerbeti istiyorum," diye mırıldanıyorum, hâlâ daha önce duyduğum aşermeye takılmış durumdayım. Forrest gülüyor. "Yeni olan başka ne var? O bokun dondurma olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Çenemi göğsüne dayayıp ona bakıyorum. "Kim demiş? Dondurma reyonunda, değil mi?" "Evet, çünkü şerbet reyonu yok. O pisliği nasıl yiyorsun anlamıyorum." Titriyor, ama bu tartışma yeni bir şey değil. İlk kez bir randevuda dondurma yemeye gittiğimizde, en sevdiğim tat hakkında bana bok attı ve o zamandan beri durmadı.

"En azından çikolatadan daha cazip bir tadı var. Bu seçebileceğiniz en sıkıcı tat."

Alay ediyor. "ikolata sıkıcı değildir. Bir klasiktir."

"Bu yaşı bir adamın tercihi."

Kaburgalarını gıdıklıyor ve ciyaklamama neden oluyor. "Sözünü geri al!"

"Yaşı bir adamla birlikteyim!" Forrest nefes alamayana kadar beni gıdıklarken ığlık . "Tamam, !

Sen kazandın!"

"Bana ikolatanın en iyi lezzet olduğunu söyle" diye emrediyor. Onun yerine "Gökkuşağı şerbeti en iyi lezzet" diyorum.

Kıçımı imdikleterek tekrar çığlık atmamı sağlıyor ve sonra beni göğşüne yatırıyor. "İnatçı kıç."

"Bayılıyorsun," diye cevap veriyorum, bir kez daha kollarının arasında rahatlarırken iç çekiyorum.

"Seviyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Seninle yaşlanmak için sabırsızlanıyorum, Shauna. Ailemin iftliğindeki gibi bir çiftlik evi inşa edeceğim, bir sürü çocukla doldurabileceğimiz kadar büyük bir ev."

"Beyaz ahşap ve mavi panjurlu mu?" *The Notebook*'tan alıntı yaparak ona takılıyorum. Forrest kız filmlerinin ve romantik filmlerin aptalca olduğunu düşünüyor ama onlara daha fazla ilgi gösterdiğini biliyorum.

"Elbette, bebeğim. Sen ne istersen."

"O zaman ben de bir salıncak istiyorum." Başımı tekrar göğşüne yaslıyorum. "Gün batımını yan oturup sarılabileceğimiz kadar büyük bir bank."

"O zaman verandaya bir tane koyacağımdan emin ol."

"Ve küçük bir düğün. Sadece aile ve birkaç arkadaş. Düğünler para israfıdır." "Not edildi."

İ ekerek, Forrest'la bir dergiye aitmiş gibi görünen çok güzel bir evde bir hayat kurma hayalinde kayboluyorum. Orada uzanıp birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarırken ikimiz de sessizleşiyoruz. Ama sonra buraya ne yapmak için geldiğimi hatırlıyorum, tüm bu hayali mahvedebilecek bir şey. Bu potansiyel olarak her şeyi mahvedebilir.

"Seninle konuşmak istediğim şey hakkında..."

"Uh-huh," diye mırıldanıyor, ben ona bakarken gözleri kapalı.

Yara bandını sökme zamanı. "Sanırım UNLV'ye gideceğim."

Tüm vücudu havalı yataktan beni üzerinden düşürdü. "Ne oldu? Neden?" Bana bakarken gözleri vahşileşmişti.

"Bu bursu Forrest." Bu, kararımın büyük bir parçası ve şimdilik ona seçimimi açıklamak için kullanacağım ana unsur. "Ve bence biraz boşluk iyi olabilir."

"Sadece para, Shauna. . ve yer mi? Neden uzaya ihtiyacımız olsun ki?"

"Her şeyden önce, bu çok para Forrest. Senin Texas A&M'de bursun var; benim yok. Cebimden ödeyeceğim ve ayrıca iletişim diploması alıyorum. Bedavaya almak varken para ödemek mantıklı değil. İkincisi, eyalet dışında bir okula gitmenin benim için iyi olacağını düşünüyorum. Son iki yıldır sadece Arkansas ve Teksas'ı biliyorum. Yeni bir yer görmek istiyorum." Umarım buna inanır. Umarım bunu daha fazla açıklamam için beni sıkıştırmaz.

atık kaşları bana hâlâ kafasının karışık olduğunu söylüyor. "Bu da nereden ıktı? Mutlu olduğumuzu ve aynı olduğumuzu sanıyordum. Az önce her şey ne olacak? Bu bizim için ne anlama gelecek?" Elime uzanıyor ve dudaklarını tenime bastırmak için dudaklarına götürüyor.

"Biz mutluyuz. Seninle bir gelecek istiyorum ama şu an için uzun mesafe yapabiliriz." "Bunu istemiyorum." Sözümü kesti. "Seni her gün görmemeyi hayal bile edemiyorum."

"Biliyorum," diyorum, şimdi kucağıma bakarak. "Ama zaten dersler arasında çok meşgul ,

ve çalışıyorsun." Gözlerimi bir kez daha onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Her gün telefonda konuşabilir, ayda bir uçakla gidip gelebiliriz-"

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyor ve gözlerindeki acı fikrimi değiştirmek istememe neden oluyor.

Ama iki üniversiteyle de temasa geçtim bile. Babam da geleceğimi biliyor. Bunu sonuna kadar götürmek zorundayım ve bu konuşmayı yapmadan önce bu değişiklikleri yapmamın bir nedeni de Forrest'ın fikrimi değiştirmeye çalışacağını bilmemdi.

Ona gerçeği söylemek istiyorum ama henüz yapamam. Oraya gittiğimde işlerin nasıl gittiğini görene kadar olmaz ve yine biliyorum ki anneme bir şey söyleyecek. Babamla işler yolunda gitmezse, her zaman gidebilirim. Bu en iyi seçenek değil ama ihtiyacım olursa sahip olduğum bir seçenek.

". Kampüsü seviyorum. Ve burası Vegas. Ziyaret ettiğinizde bizim için yapacak çok şey olacak." Yatağın üzerine uzanıp gözlerini tavana . "Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum, Shauna. Sen benim kız arkadaşımsın. Seni seviyorum. Senden uzak kalmak istemiyorum."

Tekrar yanına uzandım. "Özür dilerim. Ama benim için en iyi seçeneğin bu olduğunu düşünüyorum Forrest. Zor olacağını ve zaman zaman berbat biliyorum ama bunu atlatabiliriz. Atlatabiliriz." Eğilip yüzüne uzandım ve dudaklarını öpebilmek için onu kendime doğru çevirdim.

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Kahverengi gözlerinin içine bakarak ona güven veriyorum. "Yapmayacaksın. Bu sadece geçici bir durum. Dört yıl uçup gidecek... Biz farkına bile varmadan Newberry Springs'e dönmüş olacağız."

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Her ne kadar konuşmaya devam etmek istesem de, yapmamam gerektiğini biliyorum. Onu geride bırakmak kolay ama kalbim bana bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Hayatımın geri kalanını *ya olsaydı diye* düşünerek yaşamak istemiyorum.

Nihayet tekrar konuşana kadar neredeyse on beş dakika birlikte yattık. "Biliyorsun ... Bence çiftliği devraldığımızda bu kulübe bizde kalsın," Forrest elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken.

"Kendi evimiz olursa buna ihtiyacımız olmayacak," diye karşı çıkıyorum, oraya ulaşmak için yolumuzu değiştirdikten sonra hala geleceğimizi düşünebildiği için minnettarım.

"Biliyorum ama her ihtimale karşı yanımda istiyorum. Belki bir gece eski günlerin hatırına ya da başka bir şey için buraya gelebiliriz ... bilirsin, yaşlandığımızda ve çocuklarımız olduğunda." Omuz silkiyor. "Sadece başlangıcımızı unutmak istemiyorum, Shauna. Nereden başladığımızı hatırlamak istiyorum."

Başını aşağı çeviriyor, böylece gözlerimiz tekrar birleşiyor.

"Nereden geldiğimizi ve birbirimiz için ne kadar deli olduğumuzu hatırlamak istiyorum. Başlangıcımızı hatırlamak istiyorum çünkü sana aşık olmak gelen en güzel şeydi. Ve şimdilik ayrı kalacak da, buraya geri dönmenin bir yolunu bulacağımızı biliyorum çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. Bunu tüm ruhumla biliyorum." göğsüne vuruyor.

Gülümseyerek eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ben de Forrest. Seni her zaman seveceğim." tekrar ve sonunda gülümsüyor. "Sevsen iyi olur."

Ciyaklayarak üzerinden yuvarlanmaya çalışıyorum ama o beni havalı yatağa yatırıp abanıyor. "Geri dönmeliyiz," diyorum ona, koyu kahverengi gözlerine bakarak ve dağınık saçlarını alnından iterek. Saçlarını kestirmeye çok ihtiyacı var ama bir yanım uzun olmasını seviyor çünkü ellerimi daha rahat gezdirebiliyorum. Birkaç ay , onu her gördüğümde biraz daha farklı görünecek. Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor.

"Sadece bir tur daha," diye fısıldıyor kulağıma, tekrar kalçama doğru sertleşerek. "Çabuk olabilirim. Eğer gideceksen, birlikte olmak için elimize geçen her fırsatı değerlendirmeliyiz."

"Daha önce, ne kadar hızlı olduğunuzu hatırlatmamdan rahatsız olmuştunuz."

Kaburgalarımı tekrar gıdıklıyor ve beni çığlık attırıyor. Dışarıdan biri geçiyor olsaydı, şimdiye kadar burada olduğumuzu kesinlikle . "Sikimi istiyor musun, istemiyor , kadın?"

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek önerisini kabul ediyorum. Ama gerçekten, bu adamı her zaman tekrar tekrar isteyeceğim ve içten içe bunun güven verici olması gerekiyor ... ama aynı zamanda korkutucu da. "Peki, ama o zaman seninle zaman geçireceğim."

Prezervatif taktıktan sonra, bir kez daha ileri doğru itiyor, beni ağzıyla sustururken bizi en zarif şekilde birbirine bağlıyor ve bana ne kadar hızlı olabileceğini gösteriyor. Ama tabii ki kendi boşalmasını bulmadan önce beni boşaltıyor.

Önümüzdeki birkaç yılın kolay geçeceğini, Forrest'la aramızdaki mesafeden ve sırlardan kurtulabileceğimizi düşünecek kadar saftık. Aslında iki yıl bile sürmeden hayat tersine döndü ve bizi ikimizin de tahmin etmediği bir yola sürükledi - ikimizin de geri kadar inatçı olduğu ve o kadar büyük bir mesafe yaratan bir yol ki, yollarımızın bir daha asla kesişmeyeceğini düşündüm.

Biz yapana kadar.

C H A P T E R O N E

Forrest

Günümüz

"A Bütçe şu ana kadar nasıl görünüyor?" Masanın karşısındaki baş proje yöneticim Javier Montes'e bakıyorum, çenemi fazla sıkmamaya çalışıyorum çünkü bu sadece Baş ağrısı daha da kötü. Bu lanet olası kâr ve zarar toplantılarından nefret ediyorum - kısaca K&Z - ama sahibi olduğum bu şirketin gerçekten para kazandığından emin olmak için her hafta gerekli.

"Geçen hafta malzeme ve işçilikte bizi geriye götüren birkaç sorunla karşılaştık. Şu itibariyle başa baş gidiyoruz, ancak beklenmedik başka masraflar da çıkarsa bu binadan zarar edebiliriz."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve iç çekiyorum. "Lanet olsun. Bu projenin oyuncağı olması gerekiyordu." Javi başını sallıyor. "Biliyorum, ama ekipteki bu genç pislikler işi batırmaya devam ediyor. Sana söylüyorum patron, bir sivrisineğin dikkat süresine sahipler."

"Söyle onlara: Üç kez vururlarsa atılırlar." Yumruğumu masaya vuruyorum. "Artık bahane yok. Dikkat etmeyi reddettikleri için bize pahalıya mal oluyorlar."

Javi iç çeker ve sandalyesinde yaslanır. "Anladın sen onu."

Diğer proje yöneticilerinden biri olan Benny'dönüyorum ve bir yandan devam eden işlerini özetlemeye hazırlanırken, bir yandan da bugünkü düşük sabrımın nedeni olarak dün gece uykusuz lanetliyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Hiçbir zaman sabrım olmadı ama bugün çok az gibi görünüyor. Şimdiden kopmak üzereyim ve daha öğlen bile olmadı.

On dokuz yaşında High Performance Construction'da çalışmaya başladığımda, bir gün şirketin sahibi olacağımı hiç hayal etmemiştim. Ancak üniversiteyi bıraktıktan ve ahşaba çivi bir çıkış yolu bulduktan sonra bu sektörde kazançlı bir gelecek olduğunu fark ettim. Şirketin eski sahibi Nick de bu işte yetenekli olduğumu ve saygı duyduğumu gördü. O beni tanıdıkça ve ben de ona saygı başladıkça, şirketi bir gün bana devretme planı kaçıramayacağım bir fırsat haline geldi. Nick hiç çocuk sahibi olmadı ya da evlenmedi, dolayısıyla emeğinin meyvelerini aktarabileceği bir çocuğu yoktu. Bana bahsettiği bu onuru hafife almıyorum ve bugün sadece onun için değil, kendim için de onun şirketini ve mirasını yaşatmak için mücadele .

Nick beş yıl önce emekli oldu, ben de yirmi dokuz yaşında milyonlarca dolarlık bir şirketin sahibi oldum ve bunun getirdiği stresi yaşadım. Ama sanırım bu, planladığım ama bir türlü hayata küsmekten iyidir.

Beni yanlış anlamayın. Yaptığım işi seviyorum. Bu işte iyiyim. Sahadayken, yıllardır ev inşa eden adamların etrafında daireler çizdim. Kendi ekibimi yönetmekten inşaat müdürlüğüne, proje müdürlüğüne ve ardından bölge müdürlüğüne kadar her kademedede kendimi kanıtlayarak en alttan yükseldim. Şimdi şirketin beş şehirde ofisi var ve Teksas'ta tanınan bir isim.

Ama mezun olduğumda kendimi bu işi yaparken görmemiştim. Hayır. Ailemin çiftliğini işletmek, hayatımın aşkıyla evlenmek ve bir sürü çocuk yetiştirmek tamamen farklı bir vizyonum vardı.

Planların bir gecede değişebilmesi ne kadar komik ama o hayaller yıllar sonra bile peşimizi bırakmıyor. Toplantı bittikten sonra, son üç saattir ihmal etmek zorunda kaldığım e-postalara yetişmek ofisime geri dönüyorum. Ancak asistanım Jill elinde iPad'iyle odaya girdiğinde daha fazla ilerleyememiştim.

"Bir dakikan var mı?" diye soruyor, görüş alanıma hiç girmeden. "Yok. Hepsi bitti."

Alaycılığım gözlerini devirmesine neden olurken sonunda başını kaldırıp göz teması kurdu.

"Komik." "Bana böyle bir soru sormaman gerektiğini çok iyi biliyorsun Jill. Sadece söylemen gerekeni söyle."

Başını sallayarak tekrar ekrana bakıyor ve "Bana iyi para verdiğiniz için şanslısınız" diye mırıldanıyor.

Bir kahkaha attım ve dikkatimi tekrar e-postalarımaya yönelttim. Onu işe aldıktan kısa bir süre sonra, ikimiz de onun benim saçmalıklarımaya katlanamayacağını fark , ancak onsuz hayatta kalamazdım. Bu yüzden ona çok iyi para ödediğim işi yapıyor ve ben de her kuruşunu hak ettiğinden emin olmak için ona zor zamanlar yaşatmaya devam ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, o bir top avcısı ve onun organizasyonu ve detaylara gösterdiği olmadan bu şirketi yönetemezdim. Hayatımın ve işimin sorunsuz yürümesini sağlıyor ve benim için çalışanlar ona bulaşmamaları gerektiğini biliyorlar.

"Vegas'taki kongreden onay aldım," diye başlıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Nevada'da herhangi bir yerden bahsedilmesi bile kalp atışlarımı .

"Ve?"

"Uçuşunuzu ve otelinizi ayırttım. Kongre konferans merkezinde olduğu için MGM Grand'de kalmanızı sağladım. Gerçi odanın yanı sıra diğer arkadaşların odaları için de bir dünya para ödemek zorunda kaldım. Vegas ucuz değil, kongre indirimiyle bile."

"Merak etmeyin. Bir masaya yirmi bin dolar atacağım ve odaların masraflarını karşılayacağım."

"Ben düşündüm. Ayrıca sana bir araba kiraladım, böylece etrafta dolaşmak için Uber veya taksi kullanma konusunda endişelenmene gerek kalmadı."

"Muhtemelen ihtiyacım olmayacak ama düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Asla bilemezsin. Tekerleksiz bir yerde mahsur kalmaktan nefret ediyorum, bu yüzden size bu seçeneği sunma cüretini gösterdim."

"Başka bir şey var mı?"

Ekranını aşağı doğru kaydırıyor. "Şu anda çok acil başka bir şey yok. Yine de haftanın geri kalanı için birkaç toplantınız var. Onları takviminize ekledim."

"Javi'nin benim yerime gidebileceği bir yer var mı?"

Elleri anında kalçalarını buldu. "Ev sahibi olarak, evlerini inşa etmeniz için size on milyon doların üzerinde ödeme yapmak isteyen biriyle görüşmeye gitmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Kendimi beğenmiş bir şekilde sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ona sırtıyırım. "Evet, muhtemelen yapmalıyım."

Ofisimden için dönüyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden bilgisayarımın başına dönüyorum. Bu e-postalar kendi kendine yazılmayacak ve zaman . En iyisi değerlendirmek.

Javi çeneme bir yumruk indirirken ağız korumama karşı "Bunu sana bırakıyorum, sikik herif," diye mırıldanıyorum. Gerçek şu ki, şu anda o kadar yorgun ve sabırsızım ki, dövüşürken konsantrasyonum bok gibi.

"Bunu benim için kolaylaştırma patron. En azından bir yumruk atmayı dene." "Maaş çeklerini kimin imzaladığını unutma."

"İnan bana, istemiyorum. Ama bu, senin huysuz kıcına katlanmak zorunda kalmanın intikamını almak için mükemmel bir yol."

Bugün Cuma gecesi ve hafta sonunda günün stresini atmak için iyi bir egzersiz gibisi yoktur. Javi'nin kayınbiraderi Elite Gym'in sahibi ve Javi benim için çalışmaya başladığından beri ben de üyesiyim. Haftada birkaç gece burada kendini savunma dersleri de veriyor. Karısı Sydney'le de burada tanışmış.

Zamanlayıcı duvardaki vızıltıyla maçımızın bittiğini işaret ediyor. İkimiz de kafalarımızı çıkarıp ağız korumalarımızı çekiyoruz.

"İyi savaşlar," diyorum ona nefes nefese kalarak.

"Elbette. Ama ikimiz kazananın kim olduğunu biliyoruz." Javi bilerek gülümsüyor. "Dikkatim dağınık ama bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım."

"Anderson işi yüzünden stresli misin?"

Anderson Corporation bu hafta Dallas'taki son yüksek binaları için bizimle elli milyon dolarlık bir sözleşme imzaladı. Bu şimdiye kadar aldığımız en büyük işlerden biri ve konuda stresli olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama zihinsel bulanıklığının tek kaynağı bu değil.

"Diğer şeylerin yanı sıra bu da var."

" oluyor?" Javi soyunma odasına doğru giderken beni takip ederek soruyor, duş alıp geceme devam etmek için sabırsızlanıyorum. Buradan hemen işime geç kalacağım.

"Aynı bok, farklı gün."

"Hayır, normalden daha huysuzsun. Kadın sorunları mı?" diye dalga geçiyor çıkarırken.

"Pek sayılmaz." Duygularım hakkında konuşmayı sevmem ama Vegas'taki bu kongre beni olması gerekenden daha fazla sarsıyor. Dürüst olmak gerekirse, Nevada'ya gitmekten neden endişelendiğimi bilmiyorum. Las Vegas çok büyük bir yer ve Shauna'yla karşılaşma ihtimalim yok kadar az. Ama onunla aynı şehirde olacağımı bilmek bile başımı döndürüyor. En azından hala Vegas'ta olduğunu düşünüyorum. Artık kim bilebilir ki? Sosyal medyam yok ve bunun ana sebebi de o. Doğru kişi olduğunu düşündüğüm kadını hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Ayrıldıktan sonra onu aklımdan çıkarmak için çok uğraştım. Onunla ilgili tüm anılarımı paketledim ve o hiç var olmamış gibi davranmaya çalıştım. Ama tuttuğum anılar, sadece onun için hazırladığım dosyada asla kilitli kalmıyor. En ufak ayrıntılar geçmişimizden anın kıvılcımını çaktırıyor ve ben de bir şişe viskinin dibinde ya da kum torbasının karşısında dikkatimi dağıtacak bir şeyler . Bu gece içemeyeceğim için kum torbasını seçtim.

Pişmanlık vefasız bir kaltak ve son zamanlarda, özellikle de son bir buçuk yıl içinde iki küçük erkek kardeşimin aşık olup evlenmelerini izlediğim için, onunla en iyi arkadaş gibi hissediyoruz. Shauna'yla olan geçmişimden o kadar çok an var ki, içim içimi yiyor ve bir anda üç yüz kiloluk bir yükün altında kalmadan önce ayağa kalkamayacakmışım gibi hissediyorum.

Duygular. Mesele şu ki, o büyüklükte bir adam tarafından dövüldüm ve bu bile göğsümde oturan fille ve beynimde her zaman var olan onu hatırlatan şeyle kıyaslanamaz.

Ama bu kongre çok önemli bir ağ kurma fırsatı. Eğer gitmezsem, kendimi tekmelerim. Eyaletteki diğer ofislerimizden bölge müdürleri de katılıyor, yüzden dostluk kurmak ve işi Teksas'a ve umarım bir gün ülkeye yaymaya yardımcı olmak için gitmem hayati önem taşıyor. Tek yapmam gereken kafamı işe odaklamak ve lanet kalbimi bir daha asla bir araya gelemeyecek parçalara ayıran kadını unutmak.

"Dostum, her şeyi tutmak zorunda değilsin," diye devam ediyor Javi, ben omzumun üzerinden ona bakıp homurdanırken. Ellerini havaya kaldırıyor. "Biliyorum. Duygulardan falan bahsetmek berbat bir ama senin somurtkan olduğum tek zaman Sydney'le işler ters gittiğinde oldu. Demek istediğim, içini dökmek istersen ben buradayım."

çekerek dolapların önündeki banka oturuyorum ve kollarımı kalçalarımaya dayayıp başımı öne . Sanırım kendimi rahatça açabileceğim biri varsa o da o olurdu. "Eski sevgilim gelecek hafta kongrenin yapılacağı Vegas'ta yaşıyor."

"Ah. Şey, bu daha mantıklı. Anladığım kadarıyla aranızdaki şeyler iyi bitmemiş?"

Yaptığımız son konuşma o lanet anda aklımdan geçiyor ve aniden bir şeye ya da birine tekrar vurma dürtüsü hissediyorum.

Bunca yolu geldiğin için üzgünüm. Gerçekten. Ama bu son Forrest. Geri dönmeyeceğim.

"Evet, öyle de denebilir."

"Onu görme şansının samanlıkta iğne aynı olduğunu biliyorsun, değil mi? Vegas lanet olası insanlarla dolu, dostum."

"Farkındayım. Yine de bu durum beni geriyor."

"Anladım. En son ne zaman birlikte oldunuz?"

"Üniversite ikinci sınıfta," diye cevap veriyorum, ne kadar uzun zaman önce mutlu olduğumuzu ve hâlâ o kadının beni etkilemesine izin vermemin ne kadar acınası olduğunu düşünüyorum. Hayatıma devam etmeye çalıştım. Ama hiç kimse Shauna'yla kıyaslanamazdı ve artık hiç kimsenin kıyaslanamayacağını düşünmeye başlıyorum.

"Vay be. Bu çok uzun bir süre."

"Biliyorum. Ama onun doğru olduğunu düşünmüştüm. Planlar yapmıştık. "

Javi omuzlarını silerken, "Çoğumuz gençken aşık oluruz," diye karşı çıkıyor. "Ama hayat nadiren bu şekilde işler." "Bu naif bir gençlik aşkı değildi, dostum." Shauna konusu her zaman olduğu gibi kaygılarım devreye girerken başımı . Javi'nin içimi dökmeme izin vermek istediğini biliyorum ama o noktaya gelemiyorum.

Şimdi. Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım: konuyu saptırdım ve değiştirdim.

Banktan kalkıp dolabıma dönüyorum ve havlumu alıyorum. "Yine de fark etmez. Geçmişte kaldı."

"Hiç de öyle görünmüyor," diyor Javi arkamdan. Tüylerim diken oluyor, onunla tartışmaya hazırım ama anılarımı tazelemek için daha fazla zamanım yok. Grup benim gelmemi bekliyor ve başka kimse .

"Bırak , Javi."

"Nasıl istersen Forrest. Hafta sonu için bir planın var mı?"

"Paylaşmaya degecek bir şey yok," diye omzumun üzerinden fırlatıp duşa giriyorum. "Ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

"Oh, yapacağım," diye sesleniyor. "Pazartesi görüşürüz patron." "Görüşürüz o zaman."

Duştan çıktığımda Javi gitmişti. Yanımda getirdiğim kıyafetleri giyip kamyonetime doğru yola çıkıyorum ve bir yandan motoru çalıştırırken bir yandan da Perryton'a giden trafiğin beni geç bırakmamasını umuyorum. Fakat

Cuma gecesi ve geleceği tahmin etmenin bir yolu yok, bu yüzden otoyola çıkıyorum, kırk beş dakikalık yolculuğun huzurlu geçmesini umuyorum, ancak Shauna'nın düşünceleri hala aklımda.

Leland, Morgan Wallen'ın Last Night" şarkısının son nakaratını bitiriyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Bar her zamanki gibi tıklım tıklım ve her çaldığımızda daha fazla müdavim toplanıyor.

Texas A&M'den ayrıldıktan sonra eve döndüğümde bu gruba katılmak benim için kurtarıcı bir lütuftu oldu. Leland ile High Performance Construction'da çalışırken yollarımız kesişti ve bana bir grup kurmakla ilgilenip ilgilenmediğimi sorduğunda kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. Şimdi Leland başka bir şirkette çalışıyor, ancak iletişim halindeyiz ve davulcumuz Max ile arada sırada birkaç konser veriyoruz. Bu performanslar beni tutan yegane şeylerden biri.

Gitar çalmak beni garip bir şekilde rahatlatıyor. Bunu açıklayamam. Aşk ve o kişiyi bulmakla ilgili şarkılar söylesek de sözleri dinlemiyorum. Zihnimin odaklandığı tek şey melodi ve bu, zihnimin herhangi bir düşünceden gerçekten boş olduğu tek anlardan biri.

Leland mikrofona, "Küçük bir ara vereceğiz ve sonra gecenin son seti için geri döneceğiz," diye anons ediyor ve kalabalık alkışlıyor. Onlar durur durmaz bana dönüyor ve bağlamak zorunda kalmamak için eğiliyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Sadece su. Daha sonra uzun bir yolculuğum var." Başını salladı.

"Hemen dönerim o zaman."

Bara doğru yürümesini, kalabalığın arasından geçerken birkaç müşteriyle el sıkışmasını izliyorum. Ama sonra arkamdan gelen bir ses dikkatimi ondan çekiyor.

"Hey, oradaki."

Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum ve sahnenin bana gülümseyen bir sarışınla yüz yüze geliyorum. "Hey."

"Bu gece iyi iş , " diyor, sesi boğucu ve gözleri imalarla dolu. Gözlerinin vücudumda izliyorum ama bakışlarının sıcaklığı bana hiçbir şey . Gerçeği söylemek gerekirse, küçük bir yapmayalı ya da bir kadının seks teklifini kabul etmeyeli uzun zaman olmuştu, ama ne yazık ki bu güzel kadın bile bu kuraklığı bozacak kadar ilgimi çekmiyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Adın ne?" diye soruyor, bluzunun önünü net bir şekilde için öne eğiliyor, ki tüm göğsü açıkta olduğu buna gerek yok.

"Forrest. Ya sen?" "Tina."

Aramızdaki boşluğa uzanıyorum ve elimi uzatıyorum. "Memnun oldum Tina." "Ben de Forrest. Buralardan değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"Biliyordum çünkü seni hatırlayacağımı biliyordum," diye mırıldanıyor imalı bir şekilde.

"Öyle mi düşünüyorsun?" teşvik ediyorum, harekete geçmeye niyetim olmasa da ilginin tadını çıkarıyorum. Ama flört etmenin ne zararı var ki? Uzun zaman oldu ve şu anda belki işlemek dışında yapacak başka bir şeyim yok gibi.

"Oh, öyle olduğunu biliyorum. Senin gibi bir adam bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyor." "Nasıl ?" Kalçalarımın üzerinde öne doğru eğildim, hala tabureme tünemiştım.

Köprücük kemiği boyunca bir parmağını gezdiriyor ve başını eğiyor. "Bir enstrüman çalabilen her erkek

elleriyle iyi olma eğilimindedir. Dokunmanın inceliklerini anlıyor - doğru miktarda baskıyı nasıl uygulayacağını, mükemmel notayı tutturmak için parmaklarını nasıl bükeceğini." Şimdi dudaklarını yalıyor ve yalan söylemeyeceğim, sadece müstehcen sözlerini dinlemek bile beni her geçen dakika daha da meraklandırıyor.

Ne yazık ki tam o anda cebimdeki telefonum çalıyor. Pantolonumdan çıkarıyorum ve Wyatt'ın aradığını görüyorum. "Lanet olsun. Buna bakmam lazım," diyorum ve Tina'nın yüzünün hayal kırıklığı içinde düşüşünü izliyorum. Kadın beni çekmek için çok iyi bir iş çıkarıyordu ama içten içe biliyorum ki muhtemelen yine de teklifini kabul etmezdim.

"Sorun değil." Elini kalçama koyup sıkıyor ve geri geri adımlarla geri çekilmeye başlıyor. "İyi geceler Forrest."

"Sen de."

Taburemden kalkarak barın daha sessiz bir bölümünü arıyorum, sadece ön taraftaki mırıltıların duyulabildiği sahnenin arkasına dalıyorum. Ekranı kaydırıyorum ve açık kulağımı parmağımın tıkararak cevap veriyorum. "Ne var ne yok?"

"Forrest?" Wyatt konuşuyor. "? Neden bu kadar gürültülü?"

"Dışarıdayım. Ne istiyorsun Wyatt?"

"Tanrım. Çok mu huysuzsun? Sevişmeni mi böldüm?"

En azından öyle bir ihtimal var. "Hayır, sikik. Ama uzun süre konuşamam. Konuş o zaman."

"Sakin ol, Huysuz Gibson," diyor, Shauna'yla aramı düzeltmek için son bir Hail Mary denememden hemen sonra üniversiteden eve döndüğümde kardeşlerimin bana taktığı o talihsiz lakabı kullanarak. "Bira fabrikasındayım ve ev arkasındaki adamlarımdan biri bugün alçıpan duvarımda lanet bir delik açtı. Ayrıca sana bir genişleme sorum var."

"Yani beni gece saat onda bu konuyu konuşmak için mi arıyorsun?"

"Dediğim gibi, buradayım ve gece telaşı yeni sona erdi, bu yüzden aklımda tazeyken size haber vereyim dedim."

Burnumun kenarını sıkarak cevap veriyorum: "Pazartesi günü alçıpanı tamir etmesi için birini gönderebilirim ama genişleme sorunu önümüzdeki haftaya kalabilir. Perşembe günü Vegas'a gidiyorum."

"Oh, kahretsin, bu doğru. Şu bahsettiğin kongre mi?"

"Evet. Ve gitmeden önce halletmem gereken bir yığın iş var." Leland köşeden dönüyor, dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklatıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Sanırım molamız bitti. "Dinle, gitmem gerek. Jill'i ara, seni takvime eklesin."

"Küçük kardeş asistana teslim edilir. Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Evet, aynen ."

"Peki, tamam. Gelecek hafta Vegas'a gittiğinde bana bir iyilik yap, mu?"

"Neymiş o?"

"Seviş Forrest."

"Hemen kapatıyorum!" Başımı sallayarak bağıriyorum ve o cevap vermeden aramayı sonlandırıyorum. "Her şey yolunda mı?" Ben sahneye geri dönerken Leland soruyor.

"Evet, sadece küçük kardeşim ya da benim ona taktığım isimle İki Numaralı Baş Belası. O bir ikiz ve ikinci olarak doğdu, yani diğeri Bir Numara."

Leland gülüyor. "Benim sadece küçük bir kız kardeşim var, ama lanet olsun, bazen muhtaç olabiliyorlar, değil mi?"

"Birlikte olduklarında, ikiz şeylerini yaptıklarında nasıl olduklarını hayal et, o zaman sürekli baş ağrılarımı anlayabilirsin." Gitarımı alıp askısını başıma geçiriyorum, boynuma ve omzuma yerleştirdikten sonra tekrar yerime oturuyorum.

"O zaman sana imrendiğimi söyleyemem."

"Yapmamalısın," diye cevap veriyorum, o iki pislik olmadan hayatın aynı olmayacağını bilsem de. Aramızdaki altı yıllık yaş farkının yıllar içinde getirdiği zorluklar oldu ama onlar için kurşun bile yerdim, hiç şüphesiz. Şimdi ikisi de evli ve her zaman sahip olacağımı düşündüğüm hayatı yaşıyorlar, yüzden belki de - itiraf etmeye hazır olmasam da - biraz kızgınlık da .

Her neyse. Bir kadına sahip olmanın kendine has sorunları var ve en azından işimin gerekliliklerinin sıra da uğraşmak zorunda değilim.

Leland mikrofona geri döndüğünde, Max ve ben işimize dönmeye hazır bir şekilde başımızı salladığımızda ve parmaklarım Garth Brooks'un "Friends in Low Places" şarkısının ilk birkaç akorunu tıngırdattığında, bu düşünceyi daha fazla düşünecek zamanım olmuyor. Ve gecenin geri kalanında tüm sorumluluklarımı aklımdan sadece müziğe odaklanıyorum, önümüzdeki haftayı kardeşlerimden birini yumruklamak istemeden atlatabilmeyi ve Vegas'a gideceğim için göğsümde yükselen endişenin beni canlı canlı yememesi için dua ediyorum.

Las Vegas sıcaklığı gibisi yoktur, sıcaklıklar o kadar kavurucu ki asfalttan gelen ısı dalgalarını görebilirsiniz. Eylül ayının başındayız ve sabah saat dokuzu biraz geçiyor, ancak görünüşe göre Vegas yılın bu zamanı için rekor düzeyde yüksek sıcaklıklar yaşıyor - *şanslıyım*.

Şu anda Jill'in benim için bir araba kiralama özgürlüğünü kullanmasına minnettarım, çünkü bu sıcakta herhangi bir yere yürümek dehidrasyondan bayılmak kesin bir yol.

Şerit boyunca ilerlerken gözlerimi yolun her iki tarafına da dikip manzarayı seyreliyorum.

Buraya geleli on dört yıl oldu ve o zamanlar bile iş ya da zevk için burada değildim - geri almak, tamamen dağılmadan önce bizi düzeltmeye çalışmak için buradaydım.

Sanırım hepimiz nasıl gittiğini biliyoruz.

Yine de, Shauna ile konuşmak için UNLV'ye giderken, şeritten aşağı inmek zorunda kaldım. Ve bazı açılardan hiçbir şey değişmedi. Diğerlerinde ise her şey farklı.

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum - ki aynı şehirde olmak bile beni daha da endişelendiren her aklıma getirdiği için bu çok zor- ve yola odaklanıp dokuzu on dakika geçe MGM Grand'e varıyorum.

İçeri girip check-in kontuarına yöneldiğimde kumarhanenin soğuk havası üzerime çarpıyor. Odanın anahtarını aldıktan sonra hemen oraya gidip çantamı içeri atıyorum ve ardından kongrenin başlamasına bir saatten az bir süre kaldığı için günün ilk oturumuna doğru çıkıyorum.

Jill beni dün gece uçurmalıydı. Şirketimin bölge müdürlerinin kalanı zaten buradaydı, bu yüzden karşılama oturumu için kapının yanında toplandık, bir sıra koltuk seçtik ve önümüzdeki bir saat için yerleştik.

Günün geri kalanı daha fazla toplantıyla geçti, ama lanet olsun, çok şey öğrendim. Birinci günün sonunda beynim kızarmış olsa da iyi ki gelmişim diyorum. Şirketimi bir üst seviyeye taşıyabileceğini düşündüğüm pek çok fikir ve proje hakkında bilgi edindim ve ilk gece çocuklarımı güzel bir biftek yemeğine götürdüğümde hepimiz öğrendiklerimizi paylaşıyoruz. İkinci ve son günün sonunda beni dışarı çıkıp kumar oynamaya davet ediyorlar ama ben . Odama gidip sızmadan önce başıma birkaç kadeh içmeye karar veriyorum.

Wyatt'ın bir kadın arkadaş bulmayı önerdiğini biliyorum, ama sanırım şu anda onu bile kaldıramayacak kadar yorgunum ve bu tür bir enerjiyi umursamadığım birine harcama düşüncesi bu fikri çok daha az çekici kılıyor.

"Ne ?" Otelin barındaki taburelerden birine oturduğumda barmen bir karton bardak altlığı . En azından işim bittiğinde gidecek uzun bir yolum olmadığını biliyorum.

Kendimi ödüllendirmem gerektiğine ikna olarak, "Macallan. Neat, lütfen."

"Tamamdır," diye cevap veriyor ve birkaç parmak doldurup önüme koyuyor. Ama ben daha bir yudum bile alamadan kadın konuşuyor.

"Hatırladığım çocuk Coors Light ya da Jack Daniels dışında bir şey içmezdi," diye mırıldanıyor ve kim olduğunu anlamak için yan tarafa dönmeme bile gerek kalmıyor.

Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve omuzlarım boynumun etrafında kenetlenip geriliyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışırken, neden bir dakikalığına bile olsa gardımı indirebileceğimi düşündüğümü merak ediyorum.

Şansımın az olduğunu biliyordum. Muhtemelen şu anda bir kumar makinesinde büyük ikramiyeyi kazanma şansım bu kadınla yolumun kesişmesinden daha fazlaydı.

Ama evren, geçmişimi bugünümle çarpıştırma fırsatını kaçıramayacağını biliyordu. Koltuğumda iki büklüm olup tekrar görmemek için kendimi zor tutarken, mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ve uzun, siyah dalgaları bir melek gibi yüzünün döküldüğünde kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Hiçbir şey beni kalbimi kıran kadınla yüz yüze gelmenin nasıl bir his olacağına hazırlayamazdı. Özellikle de pembeler, turuncular ve yeşillerin karışımı bir elbise giydiğini gördüğümde - tıpkı gökkuşağı şerbeti gibi.

"Merhaba Forrest. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

C H A P T E R İ K İ

Shauna

"~~Ben~~, Forrest. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Cidden mi? mı başlamaya karar verdin? Buraya avuç içini ekle.

"Shauna," diyor huysuzca, boğazını temizledikten sonra devam ediyor, "İhtimaller nedir?" Sandalyesinden kalkıyor, tıpkı eskiden olduğu gibi üzerimde yükseliyor ve uzanıp beni kucaklıyor.

Yalan söylemeyeceğim, bu jest beni şaşırttı. Ama belki de şu anda o da benim gibi saf adrenalinle hareket ediyordur.

Tanrım, iyi hissettiriyor; sağlam, güçlü ve tanıdık. İkimiz de aynı anda birbirimizi içimize çekiyoruz, ama beni bırakıp bir kez daha oturmadan ve sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce bunun üzerinde duracak fazla zamanım olmuyor. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor olsa da onu takdir etmek için bir an ayırıyorum.

Kahretsin, zaman ona iyi davranmış. Dürüst olmak gerekirse, onu burada görmek ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve bir an için rüya görüp görmediğimi sorgulamama neden oldu. Bu restoranda karşılaşmayı beklediğim son kişi, kalbimi ilk çalan ve hala bir parçasını tutan çocuktuktu. Gerçi Forrest artık bir çocuk olmaktan çok uzaktı. Hayır, bu çocuk büyüdü ve bir erkeğe dönüştü, yaşlandıkça daha da çekici hale gelen kaslı ve kaslı bir erkeğe.

Kalbimin zaten bildiği şeyi gözlerimle de doğrulayınca, yanına gelip bir şeyler söylemek zorunda kaldım. Onu son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçmişti ve en azından bir merhaba demediğim için pişmanlık duyacağımı biliyordum - bu arada onu takip etmek için sosyal medyayı takip etmediğimden değil, kendisinin herhangi bir profili olmadığı bu biraz karmaşıktı. Bununla birlikte, iki erkek kardeşi ara sıra onun fotoğrafını paylaşıyor ve bana yıllar önce geride bıraktığım adama bir bakış atma fırsatı veriyor, bu karar son zamanlarda beni daha fazla dürtüyor gibi görünüyor.

Ama şu anda bu konuyu açmaya başlayamam bile.

Tanrım, ta Vegas'ta ne halt ediyor bu?

"Bu kumarhanede büyük ikramiye kazanma ihtimali muhtemelen daha yüksektir," diyerek karşılık ve cevabım karşısında ağzının yukarı kalkmasını takdir ediyorum.

"Komik. Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum." Kadehini kaldırıyor ve viskisinden bir yudum alıyor - çok *pahalı* viskisinden. Görünüşe göre durumu oldukça iyi, ya da gerçekten karşılayamayacağı bir içki sipariş ederek kendini daha varlıklı göstermeye çalışıyor. Gerçi ikincisi olduğundan şüpheliyim.

Forrest insanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamadı. O her zaman olduğu gibiydi. "Peki neden buradasın ve neden yollarımız kesişti?"

"Bu oteldeki kongre için buradayım," diye basitçe yanıtlıyor.

"Ah. İnşaat işinde olduğunuzu bilmiyordum." Bugün erken saatlerde lobide kongreyle ilgili tabelaları gördüm. Gelecek hafta burada yapılacak olan ve benimkinden sadece bir hafta önce koordine ettiğim düğüne hazırlanmaya yardım etmek için buradayım. Bu zihinsel hatırlatma, Forrest'ın çoktan görmemiş olmasını umarak yüzüğümü sol elimin arkasından çıkarıp elbisemin cebine koymama neden .

Cepi elbiseler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama neden yüzüğünü çıkarıyorsun, Shauna? Görüp görmemesi önemli olmamalı çünkü sen nişanlısın. Hatırladın mı?

Evet, ama ona daha sonra söyleyebilirim. Şimdi değil. Hâlâ bana gülümserken olmaz. O gülümsemeyi görmeyeli uzun zaman oldu.

Bilinçaltımı görmezden gelerek Forrest'ın az önce söylediklerine odaklanıyorum. İnşaat mı? Beynim bir sürü cevapsız soruyla dönmeye başlıyor.

"Şu anda hakkımda bilmediğin çok şey var." Gözleri, artık yüzüksüz olan sol elimi arkasına dayadığım tabureye . "mısın? Yoksa bir yere mi gitmen gerekiyor?"

Diğer elimdeki cep telefonumun saatine bakıyorum. Brock'un akşam yemeği on dakika önce burada olması ama geç bildiren bir mesaj unutmuş - yine.

Sanırım bu arada eski bir arkadaşla hasret gidermenin bir zararı yok, değil mi?

"Oturabilirim." Tabureye kayıyor ve sırtımı arkamdaki mindere , gözlerimi onunkilere kilitliyorum, o çikolata kahverengi bakışların sadece bana odaklanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," diye kakhaha atıyorum.

Alay eder ve sonra bir içki daha alır. "İnanın bana, kimse benden daha fazla şaşıramaz. Son ziyaretimden sonra kendime bir daha bu şehre adım atmayacağımı söylemiştim."

Sözleri kalbimin tam ortasından geçti. Buraya son gelişi, tekrar ziyaret etmekten hoşlandığım bir anı değil. Ama ona o geceyi hatırlamamak çok zor ve sanki o da hafıza şeridinde yolculuk yapıyormuş gibi kaşlarının çatıldığını fark ediyorum.

"Yine de kongre buna değdi mi?" Önceki konudan uzaklaşmaya çalışarak soruyorum. "Kesinlikle değdi. Şirketteki en iyi adamları da yanımda getirdim. Kesinlikle değdi. yolculuk."

"Yetkili mısın?" Ona takılıyorum.

Başını yana eğiyor, dudaklarında gururlu bir gülümseme yayılıyor. "Şirketin sahibi benim, Shauna. Yüksek Performanslı İnşaat benimdir."

Kaşların neredeyse saç çizgime çarpacaktı. "Aman Tanrım, Forrest. Bu inanılmaz bir şey. Hiçbir fikrim yoktu." Gerçekten de bilmiyordum. Wyatt ve Walker, Forrest'ın özel hayatıyla ilgili hiçbir şey paylaşmazlar ve benim de artık Newberry Springs'te herhangi bir bağlantım olmadığı için, onun iş ya da genel olarak hayatıyla ilgili neler yaptığından emin değildim. Zaten eski sevgilisi bu bilgilere sahip değildir.

"Sanırım şimdiye kadar Gibson Çiftliği'ni işletiyorsundur diye düşünmüştüm. İnşaat işinde olduğunuzu bilmiyordum."

"Evet, pek çok şey düşündüğümüz gibi gitmedi, değil mi?" Omuzlarım düştü. "Forrest ..."

Elini kaldırıyor. "Yapma. Özür dilerim. Şimdiye kadar atlatmış olmalıydım, değil mi?"

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye fısıldıyorum, gözlerime yaşlar doluyor. İçimden bir duygu seli akıyor, kadar güçlü ki kontrol edemediğimi hissediyorum. Onu en son gördüğümde

On dokuz yaşındaydık ama her nasılsa sanki dünmüş gibi geliyor. Ve özellikle son birkaç aydır, bu adam sürekli aklıma gelen bir anı oldu. Belki de evleniyorum ve evlendiğim kişi değil, hayat bizi uzaklaştırmış olsa da eninde sonunda evleneceğimi düşündüğüm adam.

"Sanırım Vegas'tan hiç ayrılmadın, öyle mi?" diye sorar ve o garip anı geçirir.

Birbirimize baktıkça zihnimdeki *keşkeler* dolmaya devam ediyor.

Ya benim için buraya geldiği o gece onunla gitseydim? Ya mezun olduktan sonra düşündüğümde Newberry Springs'e geri dönseydim? Her zaman planladığımız gibi evlendiğim adam o olur muydu?

Şu anda nerede olurduk?

"Üniversiteden hemen sonra staj yaptığım şirket bana reddedemeyeceğim bir iş teklif etti. Vegas'ta planlanacak bir sürü etkinlik var, biliyorsun," diye cevap veriyorum, konuşmamızı güvenli bölgede tutarak. O iş burada kalmamın ve kendime geçmişe ilerlemeye devam etmenin daha iyi olduğunu söylememin ana nedeniydi. Annem de aynı fikirdeydi elbette, her ne kadar Vegas'a gelme nedenim ilişkimizi sarsmış olsa da.

Neyse ki bunu büyük ölçüde geride bıraktık.

"Etkinlik planlaması, ha?"

"Çoğunlukla düğünler," diyorum, artık çıplak olan yüzük parmağımı başparmağımla gizlice ovuşturarak. Eninde sonunda ona söylemem gerektiğini biliyorum ama henüz bu konuyu açmaya gerek yok. "Ama kongrelerden şirket partilerine kadar her şeyi planlamaya açık değilim. Birinin beni koordine etmem için tutacağı şeylerin olasılıkları sonsuz ve ben en iyi ortaklardan biriyim."

"Sen her zaman iş bitiren bir tiptin," diyor ve bana hüzünle bakıyor. Bakışlarındaki dikkat bana gençliğimizde beni ne kadar takdir ettiğini hatırlatıyor. Taşınmadan önce öğrenci birliği başkanıyım, Newberry Springs Lisesinde amigo takımının kaptanıyım ve bazen çiftlikte onun ve kardeşlerinin etrafında daireler çizebilirdim. İş bitirmek kanıma işlemişti ve Forrest beni asla değiştirmeye çalışmadı ama hayatımdan ne istediğimi de hiç sormadı.

Sanırım sorunumuzun bir parçası da buydu.

Babamla tanışmak için birkaç eyalet uzağa taşınmam, bana dünyanın nasıl işlediğini ne kadar az anladığımı ve aşk ve ilişkiler konusunda ne kadar naif olduğumu gösterdi. O zamanlar ne istediğimi, sadece konuşsaydım nelerin mümkün olabileceğini bilemeyecek kadar gençtim ve şimdi geri dönmek için çok geç.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor." Ona gülümsüyorum ve viskisinin geri kalanını bitirini izliyorum. "Tekrar doldurayım mı?" diye soruyor barmen, tam boş yere bırakırken.

Forrest kaşlarını bana baktı. "Bu, arkadaşımın da bir şeyler içip içmeyeceğine bağlı."

Tanrım, gerçekten yapmamalıyım ama Brock henüz bana mesaj bile atmadı. Daha ne kadar bekleyeceğini ve Forrest'ı ziyaret etme fırsatını boşa harcamaktan nefret ediyorum. Şu anda vücudumdaki her sinir ucu alarında olsa da, ateşle oynadığıma dair içimdeki his büyümeye devam ediyor.

Diğerleri için çitayı belirleyen tek burada oturmak benim için tehlikeli mi? Yoksa başka biriyle nişanlı olduğum için bunun bir önemi mu?

Sanki düşüncelerim onu aklıma getirmiş gibi, telefonum nişanlımdan gelen bir mesajla çalıyor.

Çok üzgünüm bebeğim. Toplantı uzadı ama Fredrickson'la anlaşmayı sağladım. Seninle kutlamak için sabırsızlanıyorum ama yemek için beni bekleme. En kısa zamanda orada . Seni seviyorum.

Suçluluk duygusu bir dalga gibi üzerime geliyor, ama Forrest'ın sesi beni anında dalgaların altından çekip çıkarıyor. "Gitmen gerekiyor mu?"

Başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluşuyor ve içgüdülerim bana beynimin çoktan karar verdiği şeyi söylüyor. "Hayır. Görünüşe göre o içki için zamanım var." Gözlerinin vücudumda gezinmesini izlerken sırtışı ölümcül sınırlarda . Bakışlarının sıcaklığı bana o bakışın bana yöneltilmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlatırken tüylerim diken diken oluyor. Ve gözleri tekrar benimkilere dikildiğinde, Forrest'ın ne kadar büyüdüğümü onayladığını hissediyorum.

Eski sevgilinin nasıl görüldüğün hakkında ne düşündüğünü umursamamalısın, Shauna.

Barmene "O ne alıyorsa ben de ondan alacağım," diyorum, de şaşırtıyor. "Sen ısmarlıyorsun, değil mi?" Yanımda oturan adama meydan okuyan bir bakış .

Forrest çenesini bir kez eğiyor. "Tabii ki."

"O zaman iyi paranın ne tür bir viski satın alabileceğini de görebilirim."

Gerçek şu ki, nişanlım da ben de bu viskiyi alabilecek durumdayız, ancak Brock'un yanında içki olarak viskiyi hiç seçmedim. Bunun neden olduğundan emin değilim. Ama karşımdaki çocukla Jack Daniels shot içerken yaşadığım çok fazla anı bana, kızı ülkeden çıkarabileceğinizi ama ülkeyi çıkaramayacağınızı hatırlatıyor.

Görünüşe göre bu gece köklerimi hatırlatmak için geri dönüyorum ve bazen bu köklerin bir nedenden dolayı hala toprağa gömülü olduğunu ve biz hiç beklemeyene kadar kendilerini ortaya çıkarmayı beklediklerini hatırlatıyorum.

"Hepsi senin suçundu!" Kahkahalarımı elimin arkasında bastırarak bağıriyorum.

"Hayır. Hepsi senin sayende oldu, kadın. Bayan Williams'ın programını biliyordun ve bana güvenli olacağını söyledin!"

"O gün mide gribi nedeniyle işten eve erken döndüğünü nereden bilebilirdim ki? Normalde o kadın alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktı. Evine bakan pencereden sürünerek çıkan sendin!"

"Kilitli olmayan tek pencere ! Başka seçeneğim yoktu!"

Gülmekten karnıma ağırlar girerken, kalabalık restoranda olduğumuzu unutuyor ve bu adamla tekrar konuşmanın tanıdıklığının . Forrest ve ben son bir buçuk saattir anılarımızı yad ediyoruz, açlıktan ölmek üzere olduğum için bir masa bulup arada yemek yiyoruz ve hikayeler gittikçe daha da vahşileşiyor.

Walker ve Wyatt'la oturup film ve arkalarındaki kanepede öpüştüğümüz tüm geceleri hatırladık.

Ailesinin çiftliğinde birlikte ata binişimizi anlattık.

Forrest futbol oynadığından ve antrenmana geç kaldıktan sonra nasıl fazladan antrenman yapmak zorunda kaldığından bahsetti

-Şok edici, onu geç bırakan bendim.

Ancak hafıza şeridindeki son yolculuğumuz, komşum Bayan Williams'ın Forrest'ı okuldan sonra seks yapmak için evime gizlice girdikten sonra yatak odamın penceresinden gizlice çıkarken yakaladığı zamandı. Futbol sezonu yeni bitmişti, bu yüzden aylardır ilk kez okuldan hemen sonra antrenmanı yoktu. Ve ailesinin arazisindeki kulübeye gizlice girip birkaç ortak orgazm yaşadıkdan sonra, ikimiz de yatağımın tüm avantajlarından yararlanmak için can atıyorduk.

Ne yazık ki komşum o gün işten eve erken geldi ve bizi anneme ispiyonladı.

"Annenin beni bu yüzden sevmediğine ikna . Küçük kızının bekaretini bozduğumu biliyordu."

"Senin ya da başka bir çocuğun olması fark etmezdi Forrest. Onun izinden gitmemi istemedi." Ona lise aşkıma aşık olmak hayatımı bitirirdi, çünkü kendi gençlik aşkı da . Ne yazık ki yıllar sonra ikimiz de babam hakkında ne kadar yanıldığımızı anladık.

Ve şimdi onun hayran olduğu bir adamla, gurur bir kariyer ve hayatta beni destekleyen bir adamla evlenmeye hazırım. Ama şu anda burada Forrest'la otururken tüm bunları sorgulamama neden olan bir şey var.

"Annen nasıl?" diye soruyor, kendi kendine de sorduğuna emin olduğum soruyu cevaplamam için beni zorlamaktan kaçınıyor: *Gitmemiş olsaydım hâlâ birlikte olur muyduk?*

"O iyi biri. Yaklaşık on yıl önce Frank adında bir adamla yeniden evlendi. Ona tapıyor." "Hâlâ Newberry Springs'te mi?"

Bunun cevabını bilmemesine şaşırdım, ama belki de ayrıldığımdan ve uzlaşma teklifini reddettiğimden beri varlığını tamamen görmezden gelmeyi seçmiştir, onu elimden geldiğince eden benim aksime.

"Hayır. Aslında Kuzey Las Vegas'ta yaşıyor. Artık benden farklı bir eyalette yaşamak istemediği için ikinci ve üçüncü sınıflarım arasındaki yaz buraya taşındı. Sonra ben üniversiteden sonra burada kalacağımı anlayınca o da burada kök salmaya ve o küçük kasaba hayatından kaçmaya karar verdi. Babam öldükten sonra bile ikimiz de burada kalmaya karar verdik."

Viskisine bakıyor, derin düşüncelere dalmış. Ve onu eskisi kadar iyi okuyamamaktan nefret ediyorum.

Aklından milyonlarca düşünce geçiyor olabilir ve her ne kadar birlikte geçirdiğimiz zamanın eninde sonunda sona ereceğini de, henüz buna hazır değilim.

"Baban için üzgünüm," diye mırıldandı sonunda. Babamın varlığının ilişkimizde nasıl bir rol oynadığını ne kadar acı verici da, bunu söylediğini duymak çok şey ifade ediyor.

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarımı tutuyorum çünkü yapmak istediğim son şey o anı şeridinde bir gezintiye çıkmak. "Ailen nasıl?" Bunun yerine dikkati tekrar ona yönlendirerek soruyorum.

Forrest bir kahkaha atıyor, başını sallıyor ve sandalyesinde daha da geriye yaslanıp bacaklarını daha da açıyor. Kot pantolonundaki şişkinliğe bakma savaşıyor çünkü ne kadar büyük olduğunu çok net hatırlıyorum ve tüm vücudu şimdi daha da büyük - kolları, gülüşü, varlığı.

Tanrım, hala bedenimi canlandırıyor.

"İyiler. Çiftlik hızla gelişiyor. Annemin hayali herkesin hayal ötesine geçti. Babam neredeyse iki yıl önce bir sağlık ama yeni gibi. Ve şimdi büyükanne ve büyükbaba olmanın tadını çıkarıyorlar, her ne kadar Walker'ın bir çocuk sahibi olma düşüncesi hala aklımı kurcalasa da."

Neredeyse içkimi yere tükürecektim. "Walker'ın çocuğu mu var?"

Forrest başını sallar. "Evet. O da evli. Çocuk Schmitt'y'den aslında. O, uh John geçen yılın sonunda Evelyn çocuğuna hamileyken vefat etti, sonra Walker ve Evelyn birbirlerine aşık oldular ve kimseye söylemeden evlendiler. Deli . Annem çok kızdı."

"Oh, eminim. Momma G çocuklarını çok sever." O aynı odada bulunmanın bile içime akıttığı sevgiyi hatırlıyorum ve bir anda kalbim sızlamaya başlıyor. "Peki ya Wyatt?"

"Wyatt ve Kelsea şu anda evliler aslında," diye açıklıyor, sözlerine aynı şok tonu .

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Onlar her zaman birbirlerinden ayrılmazlardı. Dürüst olmak gerekirse, birbirlerini sevdiklerini muhtemelen göremeyen tek iki kişi onlardı."

"Mesele o değil," diyor, gözleri yana kayıyor.

" zaman nedir?"

"İki küçük kardeşim de çoktan evlendi. Bu acele niye anlamıyorum."

geriliyor. Bir zamanlar o da benimle aynı şeyi yapmak için acele ediyordu. "Aşık olduklarına ne dersin?"

"Birine aşık mısın, Shauna?" diye soruyor, sorumu kendi sorusuyla geçiştiriyor, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, viskisini ellerinin arasında tutarken sesi alçak çıkıyor. Bir elini uzatıp parmaklarını yanağımda gezdirirken boğazıma bir yumru . "Lanet olsun. Eskisinden bile daha güzelsin. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Şimdi ona nişanlı olduğunu söyleme zamanı, Shauna. Şimdi başka bir adamla evlenmeyi kabul ettiğini itirafedeceğin zaman.

"Forrest . . "

"Bana bu şeyi hâlâ hisseden tek kişinin ben olmadığımı ," diye homurdanıyor, şimdi eliyle yüzümü çerçeveyerek bana daha da yaklaşıyor.

"I . . "

Konuş Shauna.

Ama vücudum öne doğru düşmeye başlarken tek kelime etmiyorum, Forrest'a yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki kahverengi gözlerindeki her bir altın parçasını görebiliyorum. Gözlerimiz bir ileri bir geri gidip geliyor, nabzım şimşek hızında ve gözleri dudaklarıma kaydığında, ağzını tekrar hissetmek için kendimi hazırlıyorum.

Hayır, öne eğilme, seni aptal! Ne yapıyorsun? Brock'u hatırladın mı? Nişanlını?

"İşte "

Sandalyemden fırlayıp neredeyse düşecek ve başımı Forrest'inkine çarpacakken biri bir kova su atabilirdi. Ama Brock, *nişanlım*, düşmemem için bana destek olmak için uzandı.

"Merhaba!" Fazla hevesli bir şekilde söylüyorum. Forrest'ın sandalyesinde geriye doğru hareket ettiğini hissediyorum ama şu anda dikkatimi ona çevirmeye cesaret edemiyorum.

Brock öne doğru , bir kolunu belime doluyor ve dudaklarıma sahiplenici bir öpücük konduruyor. Çok tatlı bir öpücük, ama gerektiği gibi bakamıyorum - eski sevgilim sağımdaki sandalyede oturmuş tüm olanları izlerken bunu yapmak biraz zor.

Ayrıldığımızda Brock bana bakıyor ve sonra gözlerini Forrest'a çeviriyor, az önce adamı görünce omurgasını dikleştiriyor. Yavaşça ben de yüzleşiyorum ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Forrest beni göğsünde tutan adama gerçek hançerler olurdu.

"Merhaba. Ben Brock, Shauna'nın nişanlısıyım." Brock, Forrest'ın elini sıkmak için elini uzatıyor ve Forrest elini uzatıyor. Ama bana top gibi kıvrılmamı isteyen bakış atmadan önce değil.

Hay sikeyim. Bu şekilde istemezdim.

"Peki sen?" Brock Forrest ile benim aramda bakışarak devam ediyor.

Forrest sandalyesinden kalkıyor ve nişanlımla göz göze geliyor. "Forrest Gibson. Shauna'nın iş için şehre gelen eski bir arkadaşıyım. Yollarımız kesişti ve arayı . "

Sesi sakın geliyor ama vücudunu kadar iyi okuyabiliyorum. Forrest kızgın ama sakın kalmak için oldukça iyi bir iş çıkarıyor. Açıkçası şaşırdım, çünkü tanıdığım adam bazen kendisini aşan bir öfkeye sahipti.

"Ne kadar şanslısın. Nişanlıma eşlik ettiğin için teşekkür ederim," diyor Brock ve sol elime uzanıp üst kısmını öpüyor. Ama çıplak parmağımı görünce kaşları çatılıyor. "Shauna,

Yüzüğün nerede?"

"Ah... tuvalette ellerimi yıkarken çıkardım ve tekrar takmayı unuttum," diye kekeleyerek elbisemin cebine uzanıp yüzüğümü uygun parmağıma geri takıyorum. Forrest'ın gözleriyle beni kesip biçtiğini hissedebiliyorum ama şu anda ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Brock, "Uygun ölçüye getirmemiz gerekiyor," diye açıklıyor. "Sürekli kayıyor ve onu kaybedeceğinden korkuyor."

Forrest, "Doğru," diye boğuk bir ses çıkardı. Çenesi o kadar gergin ki dişini kıracaktı gibi görünüyor. Nefes almaya ve sakin kalmaya çalışırken burun delikleri açılıyor.

Neyse ki o anda Brock'un telefonu çalar ve gerginlik sona erer. "Lanet olsun. Buna cevap vermeliyim," diyor bana. "Söz , beş dakika sonra geleceğim, sonra gidebiliriz."

"Tamam. Forrest'a veda edeyim o zaman."

Yanağımlı öpüyor ve sonra Forrest'a bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ona eşlik ettiğin için teşekkürler. İş hiç bitmiyor, değil mi?" diye şaka yapıyor, telefonunu havada ve kalabalık bar alanından uzaklaşırken aramayı cevaplıyor.

bir şekilde Forrest'a dönüyorum.

"Nişanlı mısın?" diye soruyor, yüzü hâlâ .

"Sana söyleyecektim. . ."

"Ne zaman? Seni öptükten sonra mı?" diye tıslıyor, Tanrı'ya şükür sesini alçaltıyor. "Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim ama-"

"Düşündüm ki-" Başını sallıyor, çenesini ileri geri kaydırıyor. "Unut gitsin."

"Forrest . . ." Ona uzanıyorum, ama o bir adım geri atıyor.

"Annen nişanlından hoşlanıyor mu?" diye sorarken gözleri yüzüğüme kayıyor.

Midem bulanıyor. bu konuyu açması meselesiydi. Forrest her zaman annemin ondan nefret ettiğine ve bu yüzden birlikte olmadığımıza ikna olmuştu. Keşke annemin onunla olan sorunlarının daha çok kendisiyle ilgili olduğunu anlayabilseydi. Ama yine de ona cevap verdim. ". "

"Akşam yemeği için seni ekmesine rağmen mi?" Gözlerini benimkilere dikti.

"Brock bir toplantıya takıldı," diye cevap veriyorum, evlenmek üzere olduğum adamı mihrapta beklerken hayal ettiğim adamla tartışmanın nasıl bir his olduğundan nefret ederek. "haber verdi."

"Tanrım, şu anda burada durduğuma inanamıyorum," diyor elini saçlarında gezdirip bara bakarak. "Sanırım bir daha şansımız olacağını düşünmekle aptallık etmişim, ha?" Son sorusunu, konuşmanın tüm tonunu değiştiren bir soruyla takip ediyor.

"Aptal değildin Forrest. Ben sadece saf olduğumuzu düşünüyorum," diyorum yüzüğüme bakmadan parmağımın etrafında döndürerek. "Ve gençtik. Çok gençtik. Ve hayat oldu-"

"Ne istediğimi biliyordum, Shauna . . . *hala* merak ettiğim şeyi." Çenesini sol elime doğru eğiyor, nabzım her geçen saniye daha da hızlanıyor. "Mutlu musun?"

Şimdi yüzüğüme bakarak, pırlanta yukarı bakacak şekilde tekrar yerine yerleştiriyorum.

"Ben ..." "Bu pek inandırıcı gelmedi."

Bakışlarındaki meydan okumayı görmek istemediğim için gözlerimi yavaşça kaldırıp onunla buluşuyorum. "Seni hiçbir şeye ikna etmeme gerek yok" dediğimde onu ikna etmeye çalışırken kalbim güm güm atıyor.

Alay ediyor ve bardağının geri kalanını bardağa çarparak boşaltıyor. "Haklısın. Haklısın." Kot pantolonunun arka cebini karıştırıp cüzdanını çıkarmasını ve bir tomar nakit parayı barın üzerine atmadan önce barmene hesabı ödemeye hazır olduğunu işaret izliyorum.

"Forrest . . ." Neredeyse ona uzanacaktım ama çok yaklaşımdan kendimi durdurdum. Tüm vücudu gergin ve birden buraya geldiğim için pişmanlık .

Arayı kapatmanın iyi olacağını düşündüm, ikimizin de hayatımıza devam ettiğimizi kanıtlamak için

İkimiz de diğerrinin kalbinin parçasına sahip olsak da medeni yetişkinleriz ve içten içe bu gerçeğin asla değişmeyeceğini biliyorum.

Ama aynı zamanda yıllar önce ondan önemli bir bilgiyi sakladım, itiraf ettiğimde aramızda kalan her şeyi paramparça ettim ve şimdi bu adamı kez incitmekten sorumluyum.

"Büyük gün ne zaman?" diye soruyor, gözlerime hiç bakmadan.

, "İki hafta içinde. Ayın on dördünde." Ama gözlerimdeki yaşların sızısı cevabımı takip ediyor.

"Tanrım," diye

mırıldanıyor.

"Forrest . . ."

Elimi geri çektiğimde sıkılmış dişlerinin arasından "Yapma Shauna," diyor. "Gitmem gerek." "Arayı kapattığımıza sevindim," diye teklif ediyorum, her şeyi iyi bir şekilde bitirmeye çalışarak.

"Evet. Göz açıcıydı."

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ona. "Sakatlığından sonra bile başarılı olacağını hep biliyordum. Gurur duymalısın."

Bu, artık futbol oynayamadığı için üniversiteyi bırakmasına neden olan ve bir hafta sonra Las Vegas'a uçup onunla birlikte Teksas'a dönmeme istemesine yol açan sakatlıktı.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu, değil mi? Kendim için öngördüğüm hayat bu değildi ama şu anda sahip olduğum hayat bu ve gurur duyuyorum. Kendime şeyler katmak için çok çalıştım. Umarım sen de kendi hayatında mutlusundur." Gözlerini bir kez daha yüzüğüme diyor ve ona bakıyor. "Bilesin diye söylüyorum, seni asla bekletmezdim." Ve ağzının kenarını son bir kez kaldırarak, bana sadece hüzünlü olarak tanımlanabilecek bir gülümseme verdi, dönüp çıkışa doğru yürüdü ve ben bir kez daha onun uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldım.

Ancak bu sefer, onun peşinden gitme dürtüsü öncekinden daha da güçlüdür.

Yaş On Dokuz

Kalem kapağımın ucunu çiğnerken ve son on dakikadır okuduğum sayfaya bakarken iPod yuvamdan Pink'in "So What" şarkısı çalıyor. Bu psikoloji dersi okuyor ama son iki saattir çalışıyorum ve sanırım beynim sonunda kızardı. Konuyu bu asla kavrayamayacağım, o yüzden biraz ara sabah son bir kez daha çalışmayı deneyebilirim.

Saate bakıyorum ve saatin onu geçtiğini görüyorum. Akşam yemeği yememiştim ve midem tam da o anda homurdanmaya karar vererek yemek vaktinin geldiğini işaret ediyor.

Stüdyo dairemdeki yatağımdan zıplayıp üç adım atıyorum ve tam kapım mutfığa geçiyorum. Geçen yıldan beri en iyi arkadaşım olan Willow, ders kitaplarım için onu ektiğim için bu gece bana söylemişti. Ama kapıyı , hiçbir şey beni diğer tarafta duran kişiye hazırlayamazdı.

Koyu renk kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymiş, saçları darmadağınık Forrest. Ama burada değil, Teksas'ta olması gerekiyordu.

"Shauna," diye nefes alıyor, gözlerinin altındaki torbalar yüzünden sıkıntılı olduğu belli. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Forrest? Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni görmeye gelmek zorundaydım. Yapamam. Bunu daha fazla yapamam."

birkaç gündür konuşmuyoruz ama Vegas' gelmesine daha üç hafta vardı. Peki neden şimdi burada?

"Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?" Kapıyı için daha da açık tutuyorum ve içeri koşuyor, saçlarını çekiştiriyor ve ağır ağır nefes alıyor. Gerçekten de panik atak geçirecek ya da duvarlara tırmanmaya çalışacakmış gibi görünüyor.

"Evet, bir şeyler oldu," diye yanıtıyor sonunda, şimdi dimdik ayakta duruyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Texas A&M'den ayrıldım."

Midem bulanıyor. "Ne oldu? Neden?"

"Sakatlandım. Artık futbol oynayamıyorum, o yüzden dersleri boş ver dedim. Diplomaya ihtiyacım yok. Ama ne oldu biliyor musunuz? Artık okul umurumda bile değil. Bunların hiçbirisi umurumda değil çünkü hayatımda önemli olan ve olacak olan tek şey ."

Ağzım açık kaldı. "Forrest . . ." Vücudum çökme tehlikesi geçirirken ellerimi birleştirip dudaklarımın önüne koyuyorum.

Burada olmamalıydı. Bunu tekrar yapamam. Ona ilk kez veda etmek yeterince zordu, ama şimdi işler daha da değişti. Babamın sağlık durumu . Annem birkaç gün içinde buraya gelecek, böylece ona her şeyi anlatabilirim.

Forrest'ı da burada tutamam. Bu çok fazla.

"Sensiz perişan haldeyim, Shauna." mesafeyi kapatıyor, tam duruyor ama bana dokunmuyor. Gözlerinin yoğunluğu beni olduğum yere kilitliyor ve onun burada olduğu gerçeği henüz aklıma gelmediği için kafamı çeviremiyorum. "Nihayetinde buraya bursun için geldiğini biliyorum ve bana uzun mesafenin o kadar da büyük bir sorun ama ben ne istediğimi . Her zaman biliyordum. Bu . Benimle eve gelmeni istiyorum."

İç çekerek ellerimi bırakıyorum ve bir adım geri atıyorum, tekrar boşluk olmasını istiyorum. Onun bu şekilde ortaya çıkması beni az önceki psikoloji ders kitabımdan daha kötü bir döngüye sokuyor. "Forrest, buraya gelmenle ne olacağını düşündün ama benim için hiçbir şey değişmedi. Diplomamı alalı bir buçuk yıl oldu. Eğer şimdi gidersem, burs parasını geri ödemek zorunda kalacağım ve ... Burada bir hayat kurdum."

Kaburgalarından bıçaklanmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Nasıl hiçbir şey değişmedi? Her şey değişmiş gibi hissediyorum. Peki ya birlikte yaşadığımız hayat? Yaptığımız planlar? Seni *seviyorum*, Shauna. berbat bir haldeyim. Sen olmadıktan sonra hiçbir şeyin önemi yok. Beni duyuyor musun?"

"Sence de bu bir sorun değil mi Forrest? Mutluluğunun büyük bir kısmının bana olması?" Ellerimi havaya kaldırarak bağıriyorum. Beni sevdiği için onur duyuyorum ama bazen boğucu geliyor. Mantıklı düşünmemi zorlaştırıyor ve şu anda düşüncelerim çok başka şeylere odaklanmış durumda.

Belki bu ona da haksızlık olur.

"Hayır!" bağıırır. "Bence bu seni sevdiğim ve birlikte olmam gereken kadının sen olduğunu anlamına geliyor! Ayrı olmak çok zor!"

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Bir buçuk yıl önce verdiğimiz kararların içindeyiz Forrest. Öylece çekip gidemem."

"Peki ya ben buraya gelseydim?" sorarak beni şaşırttı. "Ne?"

Ellerime , onları kendi ellerinin arasına sıkıştırıyor ve sesini alçaltıyor. "Vegas'a taşınısam nasıl olur? Bir iş bulabilirim, senin diplomanı almanı beklerim ve sonra birlikte geri döneriz."

"Senden bunu yapmanı isteyemem!"

"Sen sormuyorsun, ben teklif ediyorum. Kalacağım, seni bekleyeceğim-"

"Babamda Parkinson hastalığı var!" Bütün binanın duyabileceği kadar yüksek sesle bağıyorum.

Ama Forrest'tan ve annemden sakladığım sır, hiçbir yere gitmeme nedenim ortaya çıktı.

Forrest'ın ağzı açık kalır ve kaşları birbirine yaklaşır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu yüzden buraya geldim Forrest. Babam artık burada yaşıyor. Mezun olmadan hemen önce onunla yeniden bağlantı kurdum ve o da beni tanımak için bir şans istedi. O annemin çizdiği gibi bir adam değil," diye başlıyorum ama Forrest'ın kaşları saniye daha da çatılıyor.

"Babanla konuşuyordun ve bana söylemedin mi?" Sözlerindeki incinmişlik da kötüydü. Ellerimi bıraktı ve sonra "Neden? Neden böyle bir şeyi bana söylemedin?" dedi.

"Çünkü onu sana tercih etmişim gibi hissetmeni istemedim," diye itiraf ediyorum.

"Ama sen yaptın." Arkasına yaslandı. "Benimle birlikte olmak yerine, sen üç yaşındayken terk eden, hayatının parçası olmaya hiç ilgi göstermeyen bir adamı seçtin."

"Ama yaptı. Annem bana hiç söylemedi ama hatalarını anladıktan sonra ona ulaşmaya çalıştı." Gözyaşlarım birikirken başımı sallıyorum. "Anlamamı bekleyemem Forrest, yüzden sana anlatmadım. Ama annemin söylediği gibi onu aldatmadı. Teşhisini öğrendi ve ona yalan söyledi. kötüleşmesini, eskiden olduğu adamın gölgesi haline gelmesini izlememizi istemedi. Ama şimdi hızla kötüleşiyor ve ... kanser oldu."

Forrest bir nefes verir ve elini saçlarında gezdirir. "Üzgünüm, Shauna. Sağlığı bu kadar kötü olduğu için üzgünüm. Ama bana yalan söylediğine, böyle bir şeyi benden sakladığına inanamıyorum." Parmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Her şeyi anlatacağın kişinin ben olmam gerekiyordu. Yanında izin vermek yerine beni kendinden uzaklaştırdın, yalan söyledin ve gerçek söylemeden benden yüzlerce kilometre uzağa taşındınız."

Gözyaşlarım artık yanaklarımdan özgürce süzülüyor. Onu incittiğim için nefret ediyorum ama bu kaçınılmazdı. En azından artık gerçeği biliyor. "Üzgünüm ama beni takip edeceğini biliyordum. Futbol oynamayı, kazandıklarının tadını çıkarmayı hak ediyordun. Ailene yakın olmayı hak ediyordun. Buraya geldiğimde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim seni bundan alıkoyamazdım."

Bana ters ters baktı ve sonra "Zaten beni her şeyden uzaklaştırdın" dedi. Sonra da "Annen neden burada olduğunu biliyor mu?" diye devam etti.

"Birkaç gün içinde buraya gelecek. O zaman ona her şeyi anlatacağım," diye cevap veriyorum. "Onu benden sakladığı için ben de ona kızgınım. Çözmemiz gereken çok şey var."

Başını sallıyor, yere bakıyor. "Evet, öyle."

"Bunu söylemek benim için ne kadar zor da, şu anda aileme odaklanmam gerekiyor Forrest. Hayatım için doğru kararı verdiğimi bilmek istiyorum ki pişmanlıklar ve kırgınlıklarla yaşamayayım. Seni seviyorum, hâlâ seviyorum. Ama sana bu boşluğa, bu zamana ihtiyacım söylemeye çalıştım ve bana öyle geliyor ki hala beni dinlemiyorsun."

"Çünkü ağrım var, Shauna." Yumruğuyla göğsüne vururken sesi çatlıyor. "Kalbim kanıyor ve kırılmış durumda ve bunu düzeltebilecek tek kişi sensin."

Sevdiğim çocuğun gözümün önünde yeniden parçalanışını izlerken gözlerimden yaşlar boşanıyor. Tanrım, yapmak istediğim son şey onu incitmektir ama şimdi geri dönemem. İlerlemeye devam etmeliyim, bu ikimizi de incitmek anlamına gelse bile.

"dilerim Forrest," diyorum, gözyaşlarım gözlerime dolup yanaklarımdan aşağı süzülürken onun karşımda durduğu görüntü daha da bulanıklaşıyor. "Ama seni düzeltecek kişi ben olamam, hele ki şu anda ben kırılmışken,

Ben de. Kendime, babama, anneme, aileme, ne *istediğime* ve neye ihtiyacım olduğuna odaklanmalıyım. Buna saygı duymalısın."

"Peki ne istiyorsun Shauna?" diye sorar umutsuzca. "Sadece söyle, ben de sana vereyim." "Mesele de bu Forrest," diye fısıldıyorum çünkü bundan sonraki kısmın onu daha fazla incitmesini istemiyorum.

Ama bunu duymaya ihtiyacı var ve bu gerçek. "Henüz bilmiyorum ama bunu bana verebilecek kişinin sen olduğunu sanmıyorum. Senden bunu istemem haksızlık olur."

Başını iki sallayarak titrek bir nefes alıyor. "Yani bu mı?" Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken elleri havaya .

"Bunca yolu geldiğin için üzgünüm. Gerçekten." Ellerimi kalbimin üzerinde kavuşturdum. "Ama bu son Forrest. Geri dönmeyeceğim."

"Siktir!" diye bağırıyor, gözlerini tavana dikmiş, saçlarını tekrar çekştiriyor. "Tanrım, bunu yapamam," diye mırıldanıyor, ben orada durup gerçekten iyi olup olmayacağını merak ederken. Ona acı çektiğim için nefret ediyorum ama güçlü kalmalıyım. İleride ona kızmak istemiyorum. Kendime kızmak istemiyorum.

"İyi olacak mısın?"

Bir damla gözyaşını daha silerken gözleri beni delip geçiyor. "Sanırım başka , değil mi?" Kapıya doğru yürüyor ve kalbim onun peşinden gitmek istercesine çarpıyor. Şu anda kalbim ve beynim arasında devam eden savaş beni kamçılıyor.

Bu adamı seviyorum. O ilk gün bana baktığından beri kalbimin bir parçasına sahip olacağını biliyordum. Hâlâ da öyle. Ama şu anda geri kalanına sahip olmam gerekiyor. Onun duygularını da kim olduğumu ve ne istediğimi bulmalıyım.

Ve her anı kıymetliyen babamla geçirdiğim bu zamanı feda etmeyi reddediyorum. "Üzgünüm, Forrest."

"Evet, ben de Shauna. Seçim yapmak zorunda hissettiğin için üzgünüm... çünkü senden bunu asla istemezdim," diyor ve kapıyı açıp arkasından çarparak kapatırken ben dizlerimin üzerine çöküp hıçkırmaya başlıyorum - çünkü onun peşinden gitmek istiyorum ama yapamıyorum.

Umarım bir gün ikimizin de ihtiyacı olan şeyi verdiğim için beni affetmeyi öğrenebilir: ben onun evreninin merkezi olmadan ve o da benimkinin merkezi olmadan yaşama Benimki artık dönmüyormuş gibi hissettirse bile.

ÜÇÜNCÜ HAPTE

Forrest

Günümüz, İki Hafta Sonra

"S aptal masa!" Bugün üçüncü kez ayak parmağımı çarptığım tahta parçasını iterek yolumdan çekerken sesim ofisimin duvarlarında .

"Seni zaman aşımına mı uğratmalıyım?" Jill arkamdan soruyor. Gözlerimi kapatıyorum, birkaç derin nefes alıyorum ve sonra yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Evet. İşten, hayattan ve zihnimden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?" "Yani ... sana pahalıya mal olabilir," diye dalga geçiyor ve bana göz .

"Adını söyle, senin olsun." Kollarımı iki yana açarak bu kadının şu anda beynimi gerçekten kapatabilmesini diliyorum. Biraz zihinsel huzur için ödemeyeceğim bir bedel yok ama ne yazık ki düşüncelerimi benden başka kimsenin düzeltmeyeceğini biliyorum.

"Neler oluyor Forrest? Bütün hafta diken üstündeydin." Kapıyı kapatacakmış gibi hareket ediyor, ama sonra telefonum çalıyor.

"Siktir." Ekrana bakıp Walker'ın isminin yanıp sönmesini izliyorum. Beni nadiren arar çünkü çoğu zaman telefonu suratına kapattığını bilir, ama zor birkaç hafta , o yüzden şu anda neye ihtiyacı olduğunu kim bilebilir. Belki de Shauna'nın bu hafta sonu evleneceği gerçeğini aklımdan çıkarmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı bir işi vardır. "Buna bakmalıyım, Jill."

"Tamam. Ama erken ayrılmak istersen, senin yerine bakabilirim. Bugün başka toplantın da yok. Belki spor salonuna gidip boktan ruh halinin acısını kum torbasından çıkarırsın, ne dersin?" diye öneride bulundu. "Sana zam yapıyorum." Ona sesleniyorum. Ofisimden çıkarken omzunun üstünden başparmağıyla beni onaylıyor ve sonra Walker'ın telefonuna cevap veriyorum, telefon çalmayı bırakmadan önce onu aramam gerekiyor

Geri. "N'aber?" "Selam.

Meşgul müsün?"

"Pek sayılmaz. Aslında buradan erken çıkmayı planlıyordum." "Sen mi? İşten erken mi ayrılıyorsun? Ateşin mi var?"

"Siktir git. Şimdi telefonu kapatmadan önce neden aradığını söylemeni öneririm."

Kahkahası hat boyunca süzülüyor. "Sakin ol, ağabey. Bir sakinleştirici hap al." Gözlerimi deviriyorum. "Yarın çiftlikteki akşam yemeğini hatırlatmak için aramıştım. John'un ailesi Kaydence'i ilk kez ziyarete geliyor ve annem tüm ailenin orada olduğundan emin olmak istiyor."

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. Lanet olsun. Yapmak istediğim son şey insanların önünde yüzümü . Şu anda öfkem resmen üzerime sinmiş durumda. Gülümseyecek ve her şey yolundaymış gibi davranacak kafa yapısında değilim. Ama Walker ve Evelyn'in Schmitti'nin ailesiyle yaşadığı velayet savaşından sonra, herkesin onları desteklemesine ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Tanrım, neden kardeşlerim gidip evlenmek ve evcilleşmek zorundaydı ?

Shauna'nın Vegas'taki buluşmamızda söylediği sözler o anda zihnimde çınlıyor. *Belki de aşık olmuşlardır.*

Kahretsin. Sanki onu bir kez daha hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi, hem de kesinlikle haklı olduğu bir hatırlatma. O ve ben ayrılmadan önce, tam olarak kardeşlerimin şimdi olduğu gibiydim - ona benim dememe izin veren kadına takıntılıydım.

Ama şimdi başkasının olmak üzere.

"Alo? Forrest? Orada koroner emboli mi ? Yoksa sonunda sessizlik yemini mi ?"

"Kapa çeneni, sık suratlı. Orada olacağım." İstemeyerek de olsa gideceğim çünkü bunun için imza attım. " önce sopayı kışından çıkaracak mısın?"

"Hayır. Onu orada bırakacağım ve benim için çıkarmanı isteyeceğim."

"Sizi bilgilendirmek istemezdim ama kardeşim olsanız bile kışınıza bir metrelik sopayla bile dokunmazdım."

"Bildiğim iyi oldu."

"Akşam yemeği altıda ama annem herkesin dörtte orada olmasını istiyor." "Tamam."

"Güzel konuşmadı. Telefonda tüm sevgiyi hissedebiliyorum," diye karşılık veriyor, iç çekerek.

"Sadece unutma, lütfen."

"Yapmayacağım, Walker.

Orada olacağım." "Teşekkürler.

Yarın görüşürüz."

Telefonu , telefonumu cebime sokuyorum, anahtarlarımı alıyorum ve kışım gibi ofisten koşarak çıkıyorum. Jill'in öfkemi kum torbasından çıkarmayı önerdiğini biliyorum ama iyi arkadaşım Jack Daniels'ın acımı daha iyi dindireceğinden , ki şu anda ihtiyacım olan şey de bu; uyuşukluk ve düşünmeyi bırakabilmek.

Bu yüzden şehrin kenarındaki favori içki mekanım The Topsy Cow'da durdum ve duygularımı birkaç kadeh viskiyle boğdum - birkaç kastım o gece eve nasıl hatırlamayacak kadar viski.

"Salak." İnleyerek, ailemin çiftliğine benzin istasyonundan aldığım Gatorade'in son kısmını boşaltıyorum ve kendime lanet ederken boş şişeyi döşeme tahtasına fırlatıyorum.

Kendimi daha iyi hissetmek için biraz kendinden nefret etmek gibisi yok.

Jack Daniels dün gece bana her ne kadar unutmama yardımcı olmayı sevse de, randevumuzdan bir ya da iki gün sonrasına kadar sistemimi terk etmediğini hatırlattı ve şu anda umutsuzca yatağa geri dönmek ve bu akşamdan kalmalığın geri kalanını uyumak istiyorum.

Barmenlerden biri olan Morty, dün gece araba kullanamayacak durumda olduğum için beni eve götürmesi için bir Uber çağırdı, bu yüzden bu sabah kamyonetimi otoparktan almak için geri dönmek zorunda kaldım. Duş aldıktan ve biraz yağlı yemek yedikten sonra bile gözeneklerimden gelen alkol kokusunu alabiliyorum ama artık bu konuda bir şey yapmak için çok geç. Yine de aldığım kokunun akşamdan kalmalığının kalıntıları mı yoksa acınası çaresizliğim mi olduğundan emin değilim.

Bu sabah uyandıktan sonra, eski sevgilimi takip etmek için bir Facebook profili oluşturmak gibi aptalca bir hata yaptım. Böyle bir şey yapmadan on beş yıl ama yarın evleneceğini bilmek kafamı kurcalıyor. Yaklaşan düğününü dünyayla paylaşıp paylaşmadığını görmek istedim. Dürüst olmak gerekirse, diğer sosyal medya saçmalıklarının nasıl işlediğini bilmiyorum çünkü bunların hiçbirine girmedim. Eğer girseydim, onu takip etmek isteyeceğimi biliyordum ve bu cazibeye kapılmak istemedim - her ne kadar onu internette takip etmekten kaçınmanın aklıma hükmetmesini asla engellemediğini bilsem de.

Profili gizli olduğu için pek bir şey göremedim, bu ne demekse artık. Ancak sayfasında çalıştığı yerle ilgili bazı bilgiler vardı, ben de dedektiflik çalışmalarına oradan başladım. Shauna son beş yıldır Ember & Stone Events'te en üst düzey düğün planlamacılarından biri olarak çalışıyor. Web sitelerindeki biyografisi başarılarıyla övünüyordu, ancak oradan toplayabildiğim tek şey buydu.

Facebook'taki profil fotoğrafında nişanlısı Brock'la birlikte görülüyordu. Ne dangalak ama. Kendisiyle tanışmamış olsam bu adamla nişanlı olduğuna . Fotoğrafın arka planındaki afişten anladığım kadarıyla bir şirketin pikniğindeydiler ve sanırım kızın yüzü ağlamaktan kızarmıştı. Elini kameraya doğru uzatmış, yüzüğünü gösteriyordu.

Acaba ona orada mı evlenme teklif etti? Şirket pikniğinde.

Sik kafalı.

Benim tanıdığım Shauna herkesin önünde evlenme teklif etmekten nefret ederdi. dahil olduğu her şey yüzünden ilgi odağı olsa da, birlikte büyüdüğüm kız duygularını göstermek söz konusu olduğunda anlamlı anları ve mahremiyeti severdi. Yalnız kalmayı, insanların dikkatinden uzak olmayı ve kendisine yakın olan insanları kendi küçük baloncukunda tutmayı severdi.

Seni o balonun dışına itti, değil mi?

Belki de en başta beni bu yüzden terk etti - çünkü bütün olmak için hayatında bana ihtiyacı yoktu. O kadın benim dünyamda tek başına bir güneşti, ama sanırım ben onun için aynı değildim.

Başka biriyle evleniyor.

Çiftliğin ön kapısından içeri girdiğimde, kapıyı o kadar güçlü açıyorum ki, perde evin dışına carpıyor ve ben oturma odasına girerken herkesi ürkütüyor.

Kendimi kötü hissetmeliyim, ama buradayım ve olmak istemiyorum, bu yüzden herkes bugün beni tüm huysuz ihtişamımla görecek.

Evelyn'in kanepede otururken bir fotoğraf albümüne baktığını, Walker'ın da hemen koltuğun üzerinde dengede fark ediyorum. John'un annesi sağlarındaki minderli sandalyede Kaydence'i tutuyor, kulaktan kulağa gülümsüyor ve çocuğu aşağı yukarı zıplatıyor. Ve onu suçlamıyorum. Bu küçük kız gerçekten çok tatlı.

Eminim benim ve Shauna'nın çocukları çok sevimli olurdu.

"Tanrım. Kaydence'i korkutacaksın," diye azarlıyor Walker beni, mağarasından yeni çıkmış bir kambur gibi halının üzerinde yürürken. Kaydence ağlama isteğiyle savaşıırken dudağı titriyor ama neyse ki Margaret onu yatıştırıyor ve feryat etmesini engelliyor.

Favori amca statüsü için çok fazla.

Ben ilerlerken Walker'ın gözleri beni takip ediyor. Bir Neandertal gibi görüldüğüme eminim, ama şu anda

sadece sikimde değil.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum ve bir bira almak için buzdolabına yöneliyorum. Alkol şu anda isteyeceğim en son şey ama belki biraz içki vücudumu daha iyi hissettirir ve mutlu çiftlerle çevrili akşamı atlatmama yardımcı olur. Arka kapıyı açıp ahıra doğru ilerlemeden önce kimseye şey söylemiyorum, sadece yalnız kalmak .

Yani, en azından söylediğim gibi , değil mi?

At vardığımda metale yaslanıyorum, kollarımı en üstteki basamağa dayıyorum ve biramı ellerimin arasında tutarak sessizliğin tadını çıkarıyorum. Sadece akşam yemeği için kalacağım ve sonra buradan gideceğim.

En zeki kısıraklarımızdan biri olan Hyacinth, varlığımın farkına varır bana doğru yürüyor. Ama ikiz kardeşlerim yüzlerinde kararlılıkla yanıma gelmeden önce onunla fırsatı bulamıyorum.

Hay sikeyim. İşte .

Bana yaklaştıklarında Wyatt, "Bu iş ya çok iyi ya da çok kötü gidebilir," diye mırıldanıyor.

"Katılıyorum, ama onun asık suratlı kışından bıktım. Bir şeye kızmış ve artık konuşma zamanı geldi."

"Anlaştık."

Bana ulaşır ulaşmaz, Wyatt ve Walker her iki yanımda yer alıp beni kuşatıyor ve kafesliyorlar.

", Huysuz Gibson," diye başlıyor Wyatt, bu aptal lakapla beni daha da kızdırıyor.

Mesele şu ki, bu ikisinin benim kaybetmenin nasıl bir şey olduğu

hakkında hiçbir fikri yok. "Siktir git Wyatt."

"Yapacak bir şey yok, ağabey. Yeter artık." Wyatt kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünü bana .

"Sana neler oluyor böyle? Vegas'tan döndüğünden beri normalden daha fazla pislik gibi davranıyorsun ve herkesi korkutuyorsun."

"Çocuğumu korkuttun," diye ekliyor Walker. "Bu değilmiş gibi davranmayacağım."

Öfke dolmaya başladı. Hırlayarak biramı boşalttım ve şişeyi at yanında duran tenekelerden birine attım. "İkinize de bir şey söylemek zorunda değilim."

Walker beni itti, bu da beni hazırlıksız yakaladı. Arkamdaki Wyatt'ın göğsüne çarpıyorum, neyse ki o da buna hazırlıklı, ama tek yaptığı beni da sinirlendirmek oluyor. Kendimi insan pinpon topu gibi hissediyorum ve bu saçmalık için hiç havamda değilim.

İlk şokun etkisi geçtikten sonra Walker'ı geri itiyorum ve bu sefer dengesini bozuyorum. Ama sonra bana doğru savruluyor, ben de neyse ki vermeden önce onu . Bu kardeşlerimden biriyle ilk kavgamız değil ama belki de şu anda ihtiyacım olan şey , öfkemi başka birinden çıkarmak. Belki bu beni daha iyi hissettirir.

Geri savurduğumda yumruğum yanağını sıyrıyor ve Walker'ın dövüş tepkisini tetikliyor. Hazırlanmak için zaman bulamadan eğilip üzerime ve beni yere düşürüyor, kışımın toprağa çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Öylece bunun olmasına izin mi ?" Walker ve ben yerde güreşirken Wyatt soruyor. Normalde bu bir yarışma olmazdı. Her iki kardeşimden de yaklaşık otuz kilo daha fazla kasım var. Ama akşamdan kalmalığım vücudumu ele geçirdiği için karşı koyacak gücüm yok.

Walker çıkıyor ve ikimiz de nefes almakta zorlanırken beni altına sıkıştırıyor. "Bu Forrest'ın ne zaman konuşmaya başlayacağına bağlı," diyor Walker, kollarımı aşağıda tutarak. "Bırak beni Walker!"

"Bize ne haltlar anlatana kadar olmaz!"

"Shauna yarın evleniyor!" Sonunda kardeşimi de hazırlıksız yakalayarak çığlık attım. Ama lanet olsun. Bunu daha fazla içimde tutamam. Öfkemi kardeşimden çıkarmak için içimde hiç mücadele kalmadı. Ve bunu hak etmiyor.

"Yani onu Vegas'ta mı gördün?" Wyatt açıklığa kavuşturmak için soruyor ve bir yanım Javi'den mi yoksa başka birinden mi öğrendiğini merak ediyor. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda bunun hiçbir önemi yok. Gerçek şu ki, o yolculuk beni aklımın alamayacağı kadar mahvetti ve çalışırken boğuluyorum.

"Evet, ve o ..." Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan hava üflüyorum. "O hâlâ ..."

"...hayatının aşkı," diye bitiriyor Walker benim yerime.

Tek yapabildiğim, gözlerim hâlâ kapalıyken başımı sallamak.

"Birbirinizi gördüğünüzde ne dedi?" Walker beni hâlâ yerde tutarak soruyor.

Sonunda gözlerimi tekrar açmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Bana sarıldı, beni gördüğüne sevindiğini söyledi. Bütün bir yemeği ve birkaç içkiyi paylaştık ve yemin ederim on altı yaşında ona yeniden aşık oldum." Bu konuşmaya sırtımda devam etmek istemediğim için Walker'ı itiyorum ve o da kavga etmeye devam etmek için itmiyor. Şimdi ikimiz de yerde oturuyoruz, Wyatt kollarını göğsünde kavuşturmuş üzerimizde gezinirken kışlarımız kir içinde.

Walker devam etmem için beni zorluyor. "Öyleyse . . ."

"Onu öpmeye gittim, sadece bir kez daha tatmak istiyordum ve tam o sırada nişanlısı . Yüzük takmıyordu, o yüzden bilmiyordum."

"Siktir," diye mırıldanıyor Wyatt, gözlerini uzaklara dikerek. "Yani yarın evleniyor mu?"

"Evet." Başımı eğip gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Tanrım, ağlamak istemiyorum. "Başka birinin karısı olacak-"

Walker sözümü keserek, "Onunla evlenmesine engel olursan olmaz," diyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, önerisi karşısında kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

"Henüz evlenmedi, değil mi? *Friends* dizisinde Rachel'ın Ross'un düğününü basmaya karar verdiği bölümü izlemedin mi hiç? Sanırım sözleri şöyleydi: 'Biri 'evet' diyene kadar bitmez."

"Ne lan sen?" *Şaka yapıyor, değil mi?*

"Onun için savaşmanı söylüyor. Ona hâlâ aşık olduğunu söylemeden gitmesine izin verme," diye açıklıyor Wyatt.

"Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Walker yine omzumu itiyor ama bu sefer onu geri itmek yerine ters ters bakıyorum. "Evelyn olsaydı, orada dizlerimin üzerine çökmüş, ona mantıklı düşünmesi, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlaması için yalvarıyor olurdum."

"Kelsea olsaydı, adını kışıma dövme yaptırır ve sonsuza dek üzerimde damgalı olduğunu göstermek için önünde pantolonumu indirirdim."

Walker gözlerini devirerek Wyatt'a gülüyor. "Bu aslında benim yapacağım bir şeye benziyor, göt herif." "İkimizin de kızlarımız için dövmeleri var zaten, yani ..." Wyatt omuz silkiyor. "

"İkinizin Kelsea ve Evelyn için dövmesi mi var?" İkinin arasına bakarak soruyorum.

Nasıl oldu da bunu hiç bilmedim?

"Evet." Walker tişörtünü kaldırıp göğüs kafesindeki ay ve baykuşu gösteriyor.

Wyatt tişörtünü kaldırıp Kelsea için kaburgasına taktığı kamerayı gösterirken, "Benimki Kelsea'yla birlikte olmadan önce var," diyor.

"Tanrım," diye mırıldanırken, belki de kardeşlerimle düşündüğümünden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ediyorum - hepimiz sert düşüyoruz.

Dövmemi onlarla hiç paylaşmadım ama zaman gibisi yok. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve kot pantolonumun kemerini çözmeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Walker benden uzaklaşmaya başlarken ben de pantolonumu indirmeye başladım. Eminim şu anda deli olduğumu düşünüyordur, ki son zamanlarda ben de öyle hissediyorum. Ama sonra külotumun paçasını öyle bir yukarı çekiyorum Wyatt Walker da kalçamın üst ata binmiş, ileri doğru koşan, saçları rüzgâra karşı yarışıyormuş gibi geriye savrulmuş kızın dövmesini görebiliyor.

"Vay ," diyor Walker, daha yakından bakmak için öne doğru eğilerek. "Bu Shauna'ya benziyor! Bunu ne zaman aldın?"

"Üniversite sırasında," diye cevap veriyorum, bacaklarımı düzeltmeden önce iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu tekrar yerine çekiyorum. Vegas'a gitmemden iki hafta önceydi ve temelli ayrıldık. O bunu hiç görmedi. "O zaman tekti."

"Biliyoruz," diyor kardeşlerim hep bir ağızdan.

"Ama şimdi asıl soru şu: Onun kaçmasına izin verecek misin Forrest?" Wyatt beni itiyor ve ben hâlâ yerdeyken kıcıma tekme atıyor.

Walker, "Ona nasıl hissettiğinizi, her zaman nasıl hissettiğinizi söylemeye çalışmazsanız her zaman pişmanlıklarla yaşarsınız," diye ekliyor.

Tanrım, haklılar mı? Küçük kardeşlerim şu anda bana ciddi ciddi ilişki tavsiyesi mi veriyor?

Vegas'ta o gece ne hissettiğimi biliyorum ve bu his on beş yıl önce o kadın için hissettiklerimden bile daha güçlüydü.

Onu seviyorum. Onu hep sevdim. Ve eğer daha iyi bilmeseydim, denediğimde onun da beni öpmek üzere olduğunu düşünürdüm.

Nişanlısı gelene kadar bana evleneceğini söylemedi. Bana hiç söyler ? Onunla gerçekten mutlu mu? yarattığı hayattan?

Oraya kadar gidip ona Brock denen dangalakla evlenme konusunda emin olup olmadığını sorarak tam bir bencillik mi etmiş olurum? Bunu ona yapmam adil mi?

Öyle olmasa bile, beni hâlâ isteme ihtimali olup olmadığını asla öğrenmemek kendime haksızlık olur mu?

Bu riskli bir hareket, kendime bir daha asla yapmayacağımı söyledim. Beni bir kez reddetti. İkinci bir seferle başa çıkabileceğimden emin değilim.

Ama pişmanlıklarla yaşayamam. Onun her zaman benim olması iliklerime kadar bilirken, yarın oturup ne zaman başka bir adamın karısı olacağını merak edemem.

Onun için son bir kez daha savaşmalıyım.

Yerden fırlayarak, kardeşlerimden uzaklaşmadan önce vücudumdaki kiri silme zahmetine bile girmiyorum. Bir önce Vegas'a gitmeliyim.

Uçayım mı? Arabayla mı? Uçuş için beklemekten daha mı hızlı olur?

Arkamda ayak sesleri duyuyorum, anneme yiyecek bir şeyler istediğimi söylemek için eve doğru ilerlerken kardeşlerimin bana yetişmek için mücadele ettiğini biliyorum.

Acelem olabilir ama onun yemekleri bana gecenin geri kalanını ve yarını atlatmam için gereken yakıtı sağlayacak. Onu bulmanın ne kadar süreceğini ya da düğünün gerçekte nerede olduğunu kim bilebilir? Zamanında yetişemeyebilirim bile ama en azından denemek zorundayım.

"Forrest?" Walker bana sesleniyor ama cevap vermiyorum. "Forrest!"

Sonunda arkamı dönüyorum ve Wyatt ile Walker'ı oldukları yerde durmaya zorluyorum. İki kardeşimin arasına bakıyorum, onlara nereye gittiğimi söylemem gerektiğini biliyorum ve sonra "Lanet olası bir

Durdurmak için düşün, çocuklar. Bana şans dileyin."

Ama eve dönüp merdivenleri hızla çıkmadan önce cevaplarını beklemiyorum. Arkamdan beşlik çaktıklarını duyuyorum ve Walker bana sesleniyor, " bu! Git yakala onu, dostum!"

Gülümsememi gizleyerek ve damarlarımda dolaştığını hissettiğim kararlılığı güçlendirerek kapıya ulaşıyorum ve içerideki herkesi bir kez daha şaşırtarak kapıyı açıyorum.

"Forrest?" Mutfağa girdiğimde annem bana sesleniyor.

"Üzgünüm anne, ama gitmem gerek. Bugün pek bir şey yemedim. şeyler hazır mı?" Gözlerim yemek dolu tezgahı tararken soruyorum.

"Uh, evet. Size bir tabak hazırlayabilirim." Kaşlarını çatarak beni hareket etmeye başlıyor. "Ama bu acele niye? Nereye ?"

Walker ve Wyatt tam arkamdan eve girerken çarpıyorlar. Onlara doğru dönüp kaşlarımı çatarak uyarıyorum ve sonra anneme dönüyorum. "Acil bir durum çıktı. Kalamayacağım için üzgünüm."

"Oh. Her şey yolunda mı?"

Wyatt kaburgalarına dirsek atarken Walker benim yerime, "Umarım öyle olur," diye cevap veriyor. "Ow." "Kapa çeneni, salak," fısıldıyor Wyatt, ama bu konuda pek de sessiz değil.

Annem ellerini kalçalarına koyar. "Pekâlâ. Neler oluyor çocuklar?"

doğru bir adım ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Şu anda her şey yolunda ama gitmem gerek yoksa geç kalabilirim."

"Neye geç kaldın?"

"Söyleyemem." Ona şimdi söyleyip nutuk dinlemek ya da daha kötüsü onun da umutlanmasına neden olmak istemiyorum. Annem Shauna'yı severdi ve her zaman onun bir gün gelini olacağını düşünürdü. İşler umduğum gibi gitmezse diye neyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyorum.

"Bu çok gizemli." Gözlerini devirerek bir Tupperware kabı alır ve doldurmaya hazırlanır. "Sanırım hazır olduğunda bana söyleyeceksin, o zaman?"

"Söz veriyorum."

Bana ters ters bakarak, tabağı bana uzatmadan önce içine birkaç parça barbekü tavuk, taze meyve ve patates dilimleri koydu. "Al bakalım. Umarım her şey yolunda gider." Eliyle çenemi çerçeveleyerek bana bakıyor. "Dikkatli ol Forrest."

Yapacağım hiçbir şey güvenli değil, ama oturup kurallara göre oynamaktan yoruldum. Risk alma zamanı. "Alacağım, anne. Teşekkür ."

Aceleyle vedalaşıp kamyonetime atlıyorum ve bavulumu hazırlamak için evime doğru hızla ilerlerken Bluetooth'umdan Jill'i arıyorum.

Telefon bağlanır bağlanmaz beni selamladı. "İyi misin? Dün gece The Topsy Cow'da bir tane bağladığını duydum."

"Ben iyiyim. Bana Vegas'a bir sonraki uçağı bulmanı istiyorum, umarım bu gece kalkar. Eğer uçak yoksa, arabayla giderim."

"Bekle, ne?" Arka planda bir ses duyuyorum ve sonra "Neler oluyor Forrest?" diyor.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek şerit değiştirmeden önce aynaya bakıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk Vegas'a gitmeliyim, Jill."

"Bunun son zamanlarda neden bu kadar sinirli olduğunla bir ilgisi var mı?" Arka planda klavyede tıkladığını duyabiliyorum, bu yüzden zaten çalışmaya başladığını biliyorum.

"Evet, ama daha fazlasını söyleyemem. Henüz bir şey bulamadınız mı?"

Bir dakika sessiz kaldı, ama sonunda "Saat on birde bir uçak daha kalkıyor. O da

Kırmızı göz, yani sabah iki gibi orada olacaksın. Bir otel odasına da ihtiyacınız var mı?"

"Evet, lütfen."

"Belirli bir yer var mı?"

"Umurumda değil. Muhtemelen caddenin dışında ama çok da uzak değil."

". Havaalanına zamanında varmanız yakın olacak."

"İdare edebilirim." Ayağımı gaz pedalına basıp evime doğru daha da hızlanıyorum. Buradan Dallas'a gitmek yaklaşık beş saat sürüyor, ama durmadığım sürece zaman ayırabilirim.

"Ne zaman döneceksin?"

"Pazartesi demek istiyorum ama gerçekten bilmiyorum." Shauna ile konuşana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğim. Eğer bana tekrar hayatından defolup gitmemi söylerse, mümkün olan en kısa sürede gitmek isteyeceğimi biliyorum. Ama demezse -benimle birlikte olmak ve bize bir şans daha vermek isterse- o zaman gitmesi için ne gerekeceğinden, hatta gitmek isteyip bile emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse bu soruya şu anda cevap veremem.

"Bu arada benim için kaleyi korur musun?" Jill'e soruyorum, şu anda ona o kadar minnettarım ki.

"Her zaman değil mi?"

"Öyle. Teşekkür , Jill. Cidden, sensiz ne yapardım bilmiyorum." "Git kızını getir

Forrest," diye fısıldıyor.

"Nasıl yaptın-"

"Bir erkeğin son zamanlarda senin gibi küplere binmesinin tek nedeni bir kadındır," diye cevap vererek kesti. "Umarım bu mücadeleye değer."

Gülümseyerek dikiz aynasından kendime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyle. İnan bana."

C H A P T E R F O U R

Shauna

"**I** O elbiseyi seçtiğine hâlâ şaşıyorum." en iyi arkadaşım ve baş nedimem Willow, ben aynadaki yansımama bakarken başını eğerek beni inceliyor.

İlk tercihim değildi, ama annemin en çok sevdiği oydu ve o ödüyordu, bu yüzden onu yatıştırdım - yine.

Babam için buraya geldiğimden beri ilişkimizi onarmaya çalışıyorum ama nihayetinde onu memnun etmek için içimde hala bir arzu var. O sadece bir insan ve zaman sahip olduğu bilgilerle yapabileceğinin en iyisini yaptı.

"Zamansız. Prenses tarzı bir balo elbisesinde yanlış bir şey yok," diye karşı çıkıyorum, her ne kadar bu elbisenin alt kısmı beni bir kek giyiyormuşum gibi hissettirse de.

"Oh, biliyorum. Sadece sana pek benzemiyor." Yaklaşıyor ve duvağını arkadan düzeltiyor. "Yine de önemli değil. Eminim sen koridorda ona doğru yürürken Brock gözyaşlarına boğulacaktır."

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum o korku yine midemi doldururken. Kendime gergin hissetmenin normal olduğunu söyleyip duruyorum ama kilisenin koridorunda yürümeye yaklaştıkça -bu benim seçimim de değil- kendimi doğru kararı verdiğime dair bir işaret buluyorum.

İşte , lanet olası gelinliğimin içindeyim, beni seven bir adamla evlenmek üzereyim ve Forrest'i edemiyorum.

İki hafta oldu ve her geçen gün geçmişimizin anıları bir kasırga gibi üzerime geliyor - onun tarafından o kadar tüketilmiş hissediyorum ki asla ayrılmamızı istemiyorum, çiftlikte at sürdüğümüz uzun bir günün ardından annesinin mutfakta yemek yapmasına yardım ediyorum, oturma odasında kardeşleriyle film izliyorum ve her zaman evleneceğimi düşündüğüm ailenin hayalini kuruyorum.

Bu düşünceler neden şu anda bu kadar güçlü olmak zorunda?

Geçen geceki konuşmamız da kafamda sürekli tekrarlanıyor - birbirimiz için ne kadar deli olduğumuzu, nişanlı olduğumu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi, onu ilk başta uzaklaşmaya iten ben olmama rağmen ikinci kez uzaklaşmasını izlediğimde kalbimdeki acıyı hatırlıyorum.

"Shauna?" sesleniyor annem kapıyı çalarken ama içeri girmek için izin beklemiyor, zaten beni görmediğinden değil. "Kilise taşıyor. Koordinatörle konuştum."

istediğin gibi sadece on beş dakika geç başlayacak."

Erin, Ember & Stone Events'te birlikte çalıştığım ortaklardan biri ve kendi dđđnmn sorunsuz geçmesi için başka kimseye gvenemeyeceğimi biliyordum çünkü bunu kendim yapamazdım.

"Oh. Tamam. Güzel." Elimi karnımın üzerinde tutuyorum, acaba bir kez daha tuvaleti kullanmayı denesem mi diye düşünüyorum. Ya da belki dışarı çıkıp biraz temiz hava almalıyım.

Gözlerinden yaşlar süzülürken annem ellerini dudaklarına götürüyor. "Küçük kızımın evleneceğine hâlâ inanamıyorum." Ellerini bırakıp bana doğru yürüyor ve uzanıp benimkileri kavırıyor. "gurur duyuyorum, annen olmaktan onur duyuyorum."

"Oh, anne ..."

"Bu doğru. Çok başarılı bir kadın oldun, çok gveniyorsun, çok dik başlısın, ne istediğinden çok eminsin. Senin için tek istediğim buydu, hayatta istediğin her şeye sahip olabileceğini kanıtlaman."

Ama buna gerçekten sahip miyim?

"Ve düşünsenize, o küçük kasabaya dşbilirdiniz ..."

Forrest'la birlikte.

"Seni seviyorum anne." Gözünün altından bir damla yaşı silerken öne doğru eğilip yanağından öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum, Shauna. Ben de Brock'u seviyorum. O iyi bir adam. Seni kabul , sana değer veriyor ve seninle aynı şeyleri istiyor."

Beni kabul ediyor, bana sevgi ve şefkat gösteriyor ve bana saygılı davranıyor. Ama bu yeterli mi? Kanımı pompalamıyor, bana meydan okumuyor, bir zamanlar başka birinin yaptığı gibi beni canlı hissettirmiyor.

"O iyi bir adam," diye cevap veriyorum, endişelerimi şimdi dile getirmemin bir yolu olmadığını bilerek. Artık çok geç. Elbise giyildi, kilise dolup taşıyor ve birkaç dakika içinde Bayan Brock Robertson olacağım. İstedeiğim buydu, değer mi?

Annem ellerini yüzünün önünde sallayarak gözyaşlarını kurutmaya ve daha fazlasının dökülmesini engellemeye alışıyor. "Tamam. Bir kez daha dışarı çıkıp her şeyin hazır olduğundan emin olacağım."

"Tamam, anne."

Gidişini izledikten sonra aynaya dönüyorum ve başımın arkasındaki duvağımı topuzumun üzerinden düzeltiyorum.

Saçlarımı açık bırakmak istedim ama annem kabarık bir modelin daha uygun olacağında ısrar etti.

"Bunun için hazır mısın?" Willow bana doğru bir adım atarken soruyor. Köşede durup annemle bana biraz zaman tanımtıştı ama şimdi baş nedime moduna geri döndü. Milyon dolarlık işini yrtrkenki aynı.

"Evet," diye cevap veriyorum titrek bir nefesle.

"Evleneceğine hâlâ inanamıyorum," diye geçerek omzunu çarpıyor. "Biliyorum."

"niversitede o kadar uzun süre erkeklerden uzak durdun ki, benim gibi bir işkolik olacağını düşünmüştüm. Ama sonra Brock ıkageldi." Willow niversiteden sonra kendi reklam ajansını kurmak ve vaftiz anne ve babasına daha yakın olmak için Washington, D.C.' geri taşındı. Geçtiğimiz on iki yıl boyunca Marshall Advertising adlı firmasının büyümesini sağladı ve şimdi zamanının çoğunu işine ayıran bir multi-milyoner. Ben de onu nadiren biriyle çıkarken görüyordum, bu yüzden niversitedeyken doğal olarak birbirimize çekildik. O taşındıktan sonra, babamın ölümünden kısa bir süre sonra Brock'la tanışana kadar birkaç ayda bir sırayla birbirimizi ziyaret eder, bekr kız hayatlarımızın tadını ıkarırdık.

Yıllarca ilişkilerden kaçındığım için onunla çıkmaya başlamam kimseyi Willow kadar şaşırtmadı. -çünkü bir kız Forrest gibi bir adamdan nasıl ayrılabilir ki? Ama o aslında

Brock'tan bahsettiğimde ona bir şans vermem için beni cesaretlendirdi ve şimdi .

"Birlikte mutlu olacaksınız," diye devam ediyor omzumu ovuşturarak. Ama aynada gördüğünde kaşları çatılıyor. "Hey, iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim.

"Emin misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Sadece ateşliyim. Bu elbisenin çok fazla katmanı var." Eteğin kumaşını kabartıyorum, bunun yaramayacağını biliyorum çünkü sorun bu değil. Ama düşüncesizce şüphe etmeye cesaret edemiyorum.

"Sana biraz su getirmemi ister misin?"

"Evet. Sanırım bu iyi bir fikir." Odada bugün sadece şampanya vardı ve bana bir kadeh yetti. Şu anda daha fazla alkolün en iyi karar olduğundan emin değilim.

Kolumu okşadı. "Tamam. Hemen döneceğim."

Kapının kapandığını duyduktan sonra pencereye doğru ilerliyorum ve birçoğunu tanımadığım insanların kiliseye doğru yavaş adımlarla ilerleyişini izlerken dışarıya bakıyorum. Brock'un ailesi Vegas'ta iyi tanınıyor, bu yüzden nişanımız duyurulduktan sonra konuk listemiz hızla yüzlerce kişiye ulaştı.

Hep küçük bir düğün hayal ederdim, sadece aile ve birkaç yakın arkadaş, dışarıda, bir tarlada

Ya da bir ahır . . .

Olabilecek bir hayatı düşünerek pencereden dışarı bakmaya devam ederken kapı arkamdan açılıyor. Ama içeri giren kişinin sesini duyduğumda, kendimi rüya gördüğüme ikna etmeye çalışırken dizlerimin bağı çözülüyor.

"Shauna. ."

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse düşüyorum, haftalardır, hatta yıllardır aklımdan çıkaramadığım adamla yüzleşirken arkamdaki pencere çerçevesine .

"Forrest? Ne yapıyorsun burada?"

Üzerinde kot pantolon, düz siyah bir tişört ve Ariat botları var - Vegas'ta giydiği ve onu gördüğümde tüm vücudumun ısınmasına neden olan kıyafetin aynısı. O tam bir kovboy ve her zaman da öyle oldu.

Şu anda tek eksiği şapkası.

Saçları dağınık ve gözlerinin altında torbalar var, ama varlığı her zamanki baskın. Bakışlarıyla olduğum yerde donup kaldım.

Elbisemi incelerken gözleri vücudumdan aşağıya kayıyor, kaşlarının çatılması neredeyse endişe verici. Ama gözlerimiz tekrar buluştuğunda bana bir adım daha yaklaşıyor ve birden odadaki tüm oksijen çekiliyor. "Seninle konuşmam gerek."

"Şimdi mi? Ben, uh . . . Biraz meşgulüm."

"Biliyorum ve bunun zamanlamasının ideal olmadığını da biliyorum ama çok geç olmadan hemen şimdi bir şey söylemezsem hayatımın geri kalanında duyacağım ve pişmanlık duymaktan yoruldum. Ben de seni özlemekten yoruldum Shauna." Bu konuşmadan sonra sesi çok daha kararlı geliyor.

"Aman Tanrım..." Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki, kesinlikle bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ama söyleyeceklerini duymak de inkar edemiyorum.

"İki hafta önce seninle karşılaşmak kaderdi. Buna inanmak zorundayım." Bir adım daha yaklaşıyor, kolonyasının kokusu beni hipnotize etmenin sınırında bir güçle çarpıyor. "O gece hissettiklerimi sen de hissettin mi? Konuştuğumuzda kalbinin bir parçasının yerine oturduğunu hissettin mi?" Elime uzanıyor ve başparmağıyla üst kısmını ovmaya başlıyor.

Damarlarımda ısı çiçek açıyor.

Evet, hissettim. "Ben . . . Evlenmek üzereyim Forrest."

"Ama *henüz* değilsin, Shauna. Henüz " demedin."

Kahretsin. Bununla başa çıkamam. Burada durup aklımı karıştırmasına izin veremem.

Zihnın zaten dönüyordu, Shauna. Ve bu adam ve onun hakkında hissettiklerin bunun ana sebebiydi.

"Ve yıllar önce sana asla benimle başka bir erkek arasında seçim yapmanı istemeyeceğimi söylediğimi biliyorum, ama sanırım yalan söyledim - çünkü şu anda yaptığım şey bu. Senden beni seçmeni istiyorum."

Bayılacağım. Bunu o söyledi.

Aslında bana Brock'la evlenmememi söyledi.

"Forrest... gitmen gerek." Onu dehşete şekilde elimi geri çekiyorum ama o olduğu yerde kalıyor.

Kabaca yutkunuyor, kez başını sallıyor ama sonra dizlerini büküyor, böylece göz göze . "Yapacağım, ama sadece bana hayatının aşkı *olduğunu*, sana dokunduğunda vücudunun canlandığını hissettiğini ve içinden geçen adrenalinin seni bir uçurumdan aşağı fırlatacak kadar güçlü olduğunu çünkü inanmanı sağladığını söyleyebilirsen. Sana olan aşkım bana bunu hissettirdi ve hala da hissettiriyor Shauna. Ve eğer bize bir şans verirsen bunu tekrar bulabileceğimizi biliyorum." Bir parmağını yanağımda gezdiriyor. "Bana hâlâ bana bir şeyler hissetmediğini söyle."

"I . . ." Gözlerimiz birbirimize kilitleniyor ama cümlemi tamamlamaya fırsat bulamıyorum çünkü Willow tam o anda geri dönerek onun sözünü kesiyor ve bana yaklaşan nikâhımı, nerede olduğumu hatırlatıyor.

Şu anda, düşün günümdeyim, geçmişte değil - geçmişim tam önümde dursa da.

"Ah. Özür dilerim. Misafirin olduğunu fark etmemiştim." Gözleri benimle Forrest arasında gidip geliyor ve kafasında dönen çarkları neredeyse .

Forrest arkasını döner ve Willow'a gülümser. "Sorun . Söylemem gerekeni söyledim." Bana bir kez daha bakıp, "Bunu bir düşün Shauna," dedi. Sonra da kalp tellerimi çekiştirerek oradan ayrılıyor.

Willow kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve bulmaya gittiği bir bardak suyu bana uzatıyor. Bir dikişte içtim. "O da kimdi?"

İçimi bitirdiğimde dudaklarımı şapırdatarak kapıya bakıyorum ve "Forrest'tı" diye cevap veriyorum.

Willow'un gözleri iki kat büyür. "Vay . Forrest mı?"

Tabii ki Willow'a babamla ilişki kurmak için geçmişimden uzaklaştırdığım çocuktan bahsettim. Ama onu gerçek hayatta hiç görmedi, o yüzden şu anda yaşadığı şoku anlıyorum.

"Evet."

"Aman Tanrım. Onun burada ne işi var?"

"Ben ... uh ..."

Kapı çalınarak kesiliyor. " geldi!" diye mırıldanıyor annem, şu anda duygusal çalkantıdan habersiz, zıplayarak odaya girerken.

Willow'un gözleri sanki bundan sonra ne olacağını sorar gibi bakıyor. Ama ona cevap vermiyorum. Şu anda konuşacak kelime bile bulamıyorum.

Şok böyle hissettiriyor olmalı.

Annem buketimi alıyor, gülleri düzeltiyor ve bana uzatıyor. "Hadi gidip seni Bayan Brock Robertson yapalım, bebeğim."

Gülümseyerek buketti ondan alıyorum ve içimden bir ses bunun yanlış olduğunu söylese de elimi onunkinin içinden geçiriyorum.

Babamı özliyorum. Keşke burada olsaydı da benimle koridorda yürüseydi.

Ama bir yanımda doğru yürüdüğüm adamın yanlış olduğunu düşünüyor.

Erin gelin odasının kapısını benim sığabileceğim kadar açık tutarken, Willow elbisemin arkasını kabartıyor. "Muhteşem görünüyorsun Shauna," diyor Erin, ben anda yapabildiğim en iyi gülümsemeyi takınırken.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, korkusuyla ağzımı fazla açmamaya çalışıyorum.

Forrest'ın bunca yolu bana bu sözleri söylemek için geldiğine inanamıyorum - gerçi bunu ilk kez yapmıyor, o yüzden o kadar da şaşırmamalıyım, değil mi?

Bir işaret isteyen sendin, Shauna. Ve sanırım az önce aldın.

Nabzım kulaklarımda daha da yükselirken annemi şapelin kapısına kadar takip ediyorum.

"Anne?" Dikkatini çekmeye çalışarak fısıldıyorum ama o benden habersiz, Erin'in ona verdiği talimatları dinliyor.

Gelin yürüyüşü başlıyor ve aniden ağır ahşap kapılar açılıyor ve gözlerimi bir insan denizi karşılıyor. Forrest'ı aramaya ve hâlâ orada olup olmadığına bakmaya vaktim yok çünkü annem bir adım öne çıkıyor. Ayaklarım içgüdüsel olarak onu takip ediyor.

Yüzlerce insan yanımdan geçerken bana gülümsüyor ve başını sallıyor, ama karşılığında gülümseyip gülümsemediğimi bile bilmiyorum. Vücudum sinirden titriyor, boğazımda yumuşak bir top gibi hissettiren bir yumru var ve gözlerim koridorun sonundaki Brock'a , bana bakışı kalbimin zaten bildiği şeyi söylüyor.

Bunu yapamam.

Onunla evlenme konusunda şüpheleri olan bir kadını hak etmiyor. Ve şu anda, bir sürü var.

Ne yazık ki, çok hızlı bir şekilde onun önünde bitiyorum, annem beni verirken onun elini tutuyorum. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum ve sonra vaiz konuşmaya başlıyor.

"Bugün burada bu ikiliyi kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplandık," diye söze başladı ki yan kapılardan birinin kapanma sesi duyuldu. Ben dahil herkes sese doğru döndü ama kimse yoktu. Her kim gittiyse aceleyle gitmiş.

Mırıltılar salonda yankılanıyor ama vaiz herkesin dikkatini bir kez bize yöneltiyor. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet." Karnım ağrırken önündeki kitabı işaret ediyor.

düğümleniyor. Ve sonra, sanki içinde bulunduğum anın kontrolü bende değilmiş gibi, bir sonraki adımda ne olacağını merak ederek öne doğru eğilmemi sağlayan sözleri söylüyor.

"Evlilik hafife alınması gereken bir yemin değildir, ancak sevgi ve destekle bu ikisi başarabilir. Ancak, bu ikilinin evlenmemesi için haklı bir nedeni olan varsa, lütfen şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun."

Konuşacak olan sesin benim sesim olacağını bilmiyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Forrest

Altı Hafta Sonra

"**K**asım girdiğimize inanamıyorum," diyor Kelsea mutfakta annesinin etrafında dolanırken. İkisi iyi yağlanmış bir makine gibi normal danslarını yapıyorlar ve ben Tezgâhın diğer tarafındaki koltuğumdan onları izliyor, kahvemde viski olmasını diliyordum. "Biliyorum. Kaydence de önümüzdeki ay bir yaşına basacak," diye ekliyor Evelyn, kızını kucağında zıplatarak dururken kollarını açıyor.

Annem "Bir parti planlayacak mısın?" diye soruyor ve ben anında homurdanıyorum. Çocuk doğum günü partisi mi? Tam da şu anda hayatımda yapmak istediğim şey.

Son bir buçuk aydır yaptığınızdan daha iyi... ki bu da surat asmaktan başka bir şey değil.

Evelyn tezgahın üzerindeki sepetten bir bisküvi alır ve kızına küçük parçalar halinde başlar. "Henüz emin değilim."

Ben hayata karşı neden normalden daha az hevesli olduğumu kendime hatırlatırken, üçü de Charlie Brown çizgi filmindeki öğretmen gibi konuşmaya başladı.

Altı hafta önce Vegas'tan eli boş ayrılmak benim için dibe vurmanın tanımıydı. Shauna'nın düğününe giderek onu iki ay önce o gece hissettiklerimin kafamda olmadığına ve benim ona hala aşık olduğum gibi onun da bana aşık olduğuna ikna edebileceğimi düşünmüştüm.

Ama sanırım bu tür şeyler sadece filmlerde ve kitaplarda oluyor, değil mi? Adam, kız tam başkasıyla evlenmek üzereyken son bir şans için yalvarır ve kız onunla kaçır ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.

Hay sikeyim. İçmeye başlamak için çok mu erken?

Pazar sabahı saat dokuz olduğu için evet diyeceğim. Ancak, son zamanlardaki hayatım göz alındığında, Tanrı'nın beni anlayabileceğini ve bana izin verebileceğini düşünüyorum.

"Ona bir parti vermelisin," diye devam ediyor Kelsea. "Zavallı kızın doğum günü Noel'e yakın ve hayatının geri bu gerçeğe yüzleşmek zorunda. Kendi gününü hak ediyor."

"O bir tane," mırıldanıyorum ama annem yakalıyor.

"Önemli değil. İlk torunumun doğum günü var ve biz de bunu kutlayacağız." Tezgâhın üzerinden bana ters ters bakıyor yeni yapılmış bisküvi sepetini bana kaydırıyor. "Görünüşe göre bu sabah bir şey yememişsin. Al bir tane."

"Aç değilim."

"Bir bisküvi al Forrest. Belki biraz yemek kaşlarını çatmana neden olur," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, sözlerine güneyli ağzı karışıyor ve bu da onu olduğundan çok daha tatlı gösteriyor.

Anneme saygı duyduğumdan ve Mississippi'nin bu tarafındaki en iyi bisküvileri yaptığından, ona uyuyorum ve kocaman parça ısıyorum.

"Bu daha iyi." Bana göz kırpmıyor ve Kelsea doldurulacak kavanozları sıraya dizerken tezgahın üzerindeki reçel tenceresini karıştırmaya devam ediyor.

İkisi her hafta çiftçi pazarında satmak üzere ev yapımı reçellerin yanı sıra annemin mutfağından taze baharat karışımları ve ev yapımı soslar hazırlıyor. Bu Gibson Ranch markasının bir parçası ve çiftliğimizi ve oda ve kahvaltımızı her hafta kasabada tanıtmak, toplumdaki adımızı pekiştirmeye ve yeni müşteriler çekmeye yardımcı oluyor.

"Şimdi tatil günlerine dönelim. Şükran Günü ve Noel yaklaşıyor ve siz kızlar bu yıl nasıl bir Kış Harikalar Diyarı Festivali düzenlemek istediğimi biliyorsunuz." Anne, kavanozları doldurmaya başlarken tencereyi kaldırıyor. Kelsea her birine bir huni tutuyor ve annemle birlikte sorunsuz bir şekilde ilerliyor.

"Peki ya Sheila? İstifa ettiğini sanıyordum?" Evelyn, Kelsea ve Momma'yı izlerken soruyor. Sheila son on yıldır çiftlikte çalışan etkinlik koordinatörüydü, ancak son bir sağlığı kötüye giden annesine yakın olmak için kısa süre önce Florida'ya taşındı.

Ağzıma bisküvi tıkıştırıp duruyorum, konuşulanları dinliyorum ama aktif bir katılımcı olmaktan kaçınıyorum. Ayrıca dışarı çıkıp arazideki görevimi yerine getirene kadar zaman öldürüyorum. Kardeşlerim ve ben her hafta Pazar günleri yardıma gideriz ve yıllar geçtikçe konuda daha da hırçınlaştım. Bu çiftliğin bir gün benim olması gerekiyordu ama Shauna yanımda olmadan bu fikir bana pek de cazip gelmiyordu.

Shauna.

Hay sikeyim. Sanırım bu sefer onu düşünmeden tam beş dakika dayandım.

Muhtemelen şu anda evlilik mutluluğuna dalmış, lisedeki eski sevgilisinin onu şimdiki kocasıyla evlenmekten alıkoyabileceğini düşünmesine gülüyordur.

"Ugh." Üç kadın da bana doğru dönerken alnıma bir tokat atıyorum. "İyi misin?" Kelsea soruyor.

"Evet, sadece yorgunum," diye yalan söylüyorum, taburemden kalkıyorum ama tezgahın üzerindeki sepetten bir bisküvi daha almadan önce değil.

Kelsea bana endişeden çok acıma duygusuyla küçük bir gülümseme gönderiyor ama bir şey söylemiyor. Kardeşlerim hiçbir şeyi kendilerine saklayamadıklarından ve Vegas'tan döndüğümde Shauna'yla işlerin nasıl gittiğini merak ederek beni rahatsız etmekten vazgeçemediklerinden, onun ve Evelyn'in bugünlerde beni neyin rahatsız ettiğini bildiklerinden oldukça eminim.

Hey. Bu sefer sadece 30 saniye sürdü. Gittikçe kötüleşiyor.

"Evet, ben de öyleyim, bu yüzden yeni bir etkinlik koordinatörü tuttum," diye araya giriyor annem ve hepimizin dikkatini tekrar ona .

"Ha?" Başından beri zar zor dinlediğim için neden bahsettiğini merak ederek soruyorum.

"Siz üçünüze Kış Harikalar Diyarı etkinliğinin devam söylemeye çalışıyordum ama bunu tek başıma yapamam. Ve bu işi devralacak mükemmel kişiyi buldum."

Kelsea, "Sana yardım edebilirdik, G Anne," diye açıklar. Evelyn başıyla onaylıyor.

"İkiniz de çok tatlısınız ama fotoğrafçılık işin, bira fabrikan, Kelsea, dükkanın ve bu tatlı küçük kız arasında," diyor Evelyn'e, devam etmeden önce Kaydence'in tombul yanaklarını çimdikleyerek, "hepimiz bu kadar büyük bir görevi üstlenemeyecek kadar meşgulüz. Kasabadaki herkese bu konuda ağzımı açmamış olsaydım, canı cehenneme der ve iptal ederdim. Ama şu anda bunu yapamam ve açıkçası da istemiyorum. Bence aileler için eğlenceli bir şey olacak, normalde tatillerde ziyaret etmeyecek yeni insanları çiftliğe getirecek ve belki de bir gün baban ve ben emekli olduğumuzda çocuklarımın devam ettirebileceği yeni bir gelenek başlatacak. Ayrıca, buraya taze kan getirmenin zamanı geldi, güncel trendleri daha iyi bilen ve buranın ne kadar özel bir yer olabileceğini anlayan biri."

"Bu harika o zaman. Sheila'nın yerine kim bakacak?" Kelsea soruyor.

Babam ve kardeşlerim arka kapıdan girerken annem, "Harika deneyimleri olan, yıllarca büyük bir şehirde yaşadktan sonra küçük kasaba hayatının avantajlarını arayan birini buldum ve bence buraya mükemmel uyum sağlayacak," diyor.

"Hey. Burada oturup dedikodu mu yapacaksın yoksa dışarı çıkıp yardım mı edeceksin?" Walker bir bisküvi kapmak için etrafımda dolanmadan önce omzuma vurarak soruyor. Sonra da sağıma karısını hepimizin önünde küstahça öpüyor.

"Benden önce bisküvi; nasıl olduğunu görüyorum," diye alay ediyor Evelyn, ona bir ısırık uzatırken ve o da bir tane alıyor. "Bisküvi daha yakındı. Ben sadece verimli olmaya çalışıyordum."

"Elbette."

"Görünüşe göre benim küçük baykuşum da bisküvisinin tadını çıkarıyor?" Öne doğru eğilip burnunu Kaydence'inkine dayayarak onun ciyaklamasına neden oluyor ve herkes onunla birlikte gülüyor.

Ben hariç herkes.

Kardeşim baba olarak yeni unvanını ciddiye aldı ve bunun için onunla gurur duyuyorum. Ama onu mutlu görmek, Wyatt ve Kelsea'yı da mı? Bu bana sahip şeyleri hatırlatıyor, Shauna öldüğüne göre artık asla sahip olamayacağım şeyleri.

Bir gün hayatıma devam edebilecek miyim? Artık onun evli olduğunu ve tekrar bir araya gelme şansımızın sıfır olduğunu bilerek devam edebilir miyim? Emin değilim. Ama tek bildiğim tekrar biriyle çıkma fikrinin aklımdaki en son şey olduğu.

O anda kapı çalar ve herkes irkilir.

"Birini mi bekliyorsun tatlım?" diye soruyor babam kapıya doğru yürümeye başlayan anneme.

"Evet. Yeni etkinlik koordinatörü bugün gelip yerleşecek ve halihazırda gelişigüzel planları devralmaya başlayacak." Önlüğünü çözüyor ve babamı takip ediyor. "Ben bakarım."

"Sorun değil tatlım. Meşgulsün," diye cevap veriyor babam, kardeşlerim ve ben kapıyı gibi basit bir şey için savaşımlarını izlerken. Gerçek şu ki, yaptıkları şey bu - daha fazlasını yapmaya çalışmak ve evde olup biten her küçük şeye dahil olmak.

Annem ikisinin emekli olacağı günle ilgili şakalar yapıyor ama dürüst olmak bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum. Her ikisi de başkasının ele almasına izin vermeyecek kadar kontrol manyağı.

"Randy. Kapıyı açmama izin ver," diye dişlerinin arasından homurdanıyor ve kapı tokmağına uzanmadan önce onu omzundan geri çekiyor. Ona attığı bakış de çok aşına olduğum bir bakış.

"Tanrım, Elaine. Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum tatlım. Sadece-"

Ancak annem kapıyı açtığında ve odayı toplu bir soluk doldurduğunda sözleri kesiliyor. Ben hariç herkesin nefesi kesiliyor, çünkü şu anda uyuduğumdan ve rüya gördüğümünden oldukça .

Olamaz.

"Shauna?" diye soruyor babam, annem kapının kilidini açıp Shauna'nın eline uzanarak onu içeri çekerken.

"Merhaba Bay Gibson." Shauna babamın ötesine bakmıyor ama eminim herkesin gözlerini üzerinde hissediyordur. Ben de gözlerimi ondan alamıyorum çünkü şu anda nasıl burada olduğunu anlamıyorum. "Momma G," diyor onu göğsüne çeken anneme döndüğünde, tıpkı biz çocuklara yaptığı gibi ona sıkıca sarılıyor. Yemin ederim, zamanda geri gidiyorum, annemin kız arkadaşına sarılma görüntüsü gözlerimin önünde parlıyor.

Annesi yüzünün yan tarafını tutuyor. "Shauna, kızım. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ne oluyor lan burada?" Walker kulağımın dibinde mırıldanarak beni kurtardı. "Bu Shauna, değil mi?" Wyatt diğer soruyor.

"*Shauna?* Shauna şu anda evde mi?" Kelsea tam karşımda dururken gözleri irileşiyor. "Geleceğini biliyor muydun?"

Bu soru beni şoktan çıkardı. "Ne? Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

"Ama eğer senin için burada değilse, o zaman ..." Ama Kelsea sözünü bitiremiyor çünkü annem Shauna'yı bizim durduğumuz yere doğru götürmeye başlıyor, babam da hemen arkasından geliyor.

"Çocuklar, yeni etkinlik koordinatörümüzle tanışın. Sanırım hepiniz Shauna Collins'i hatırlıyorsunuz." Annemin yüzündeki gururlu gülümseme gözlerimi anda ona çevirmeme neden oldu. Ama onunundaki parıltı şu anda akıl sağlığımı ve annem hakkında doğru olduğuna inandığım her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Görünüşe göre Anne G iyi bir şey yapmıyor ve muhtemelen şu anda en büyük oğluna neden olduğu duygusal kargaşa hakkında da hiçbir fikri yok.

"Shauna! Uzun zamandır görüşemedik!" Walker önce öne çıkıyor ve onu kucaklıyor. "Tanrım, siz ikiniz ne kadar da büyümüşsünüz," diyor gülerek ve onu bırakırken gözleri kayıyor Wyatt'a.

"İşte böyle olur," diyor Wyatt ve ardından ona sarılıyor. "Sanırım aynı şeyi senin için de söyleyebiliriz." Onu bıraktığında yüzünü görmemesi için arkasını dönüyor ve sonra bana, "*Neler oluyor?*" diye soruyor.

Şu anda dişlerim birbirine o kadar kenetlenmiş durumda ki cevap vermeye bile yeltenmiyorum. Onun burada ne işi var?

Ailemin çiftliğinde işe mi girdi?

Ve sonra oldu. Gözlerimiz kilitleniyor ve bana emin olmayan bir gülümseme atıyor, burada gerektiğini bildiğini ama artık geri dönmek için çok geç olduğunu söyleyen bir bakış.

"Merhaba, Forrest."

Homurtu. Bu benim cevabım.

"Şimdi Forrest," diye uyarıyor annem, herkesin gözlerinin üzerimizde hissederken, sanki aramızdaki etkileşim lanet olası bir bilim deneyiymiş ve hepsi nasıl etkileşimde bulunacağımıza dair notlar alıyormuş gibi... Vahşi doğada iki eski sevgili, biri kalbini ortaya koymuş, diğeri ise onu bir değil iki kez paramparça etmiş. "Terbiyen nerede senin? Sana bundan daha iyisini öğretmiştim." Omzuma bir şaplak attı ve Shauna'yı arkasından mutfığa doğru çekti. "Shauna, aç mısın tatlım?"

"Oh, uh . . . Ben iyiyim, ama teşekkür ."

"Emin misin? Bisküvi yaptım," diye mırıldanıyor annem, sepeti ona .

"Bir tane istediğini biliyorsun," diye fısıldıyor Walker arkasından ve Shauna da dahil herkesi güldürüyor. Sinsi bir satıcı gibi ona bir tane uzatıyor ve bunu yaparken kaşlarını zıplatıyor.

"Tanrım, yıllar oldu. Hâlâ hatırladığım kadar güzeller mi?" Bir ısıruk almadan hemen önce gülümsüyor ve sonra gözlerini kapatıp onaylayan bir inilti çıkarıyor, bu inilti doğrudan sikime gidiyor. "Evet. Hâlâ muhteşem."

Annem gülüyor ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerliyor. "Bence daha iyi oldular."

"Sanırım ben de fikirdeyim," diye mırıldanıyor Shauna son lokmasını yerken.

"Uçuşun nasıldı? Umarım çok kötü değildir."

Gözleri bana kaydı ama sadece bir saniyeliğine. "İyiymiş. Sonsuza kadar sürmüş gibi hissettim. Uzun uçağa binmemiştim."

"Uçmaktan nefret ederim," diye araya giriyor Kelsea, gözle görülür bir şekilde susarak. "Kabul ediyorum, New York'a iki kez döndüğümde sadece dört kez uçtum ama her seferinde dehşete kapıldım."

"Sanırım benim için bunu zorlaştıran beklentiydi, ama şimdi buradayım," diyor Shauna heyecanla, "ve işe hazırım."

"Şimdi, şimdi ... bunun için bir dakika içinde zamanımız olacak. Oraya gitmeden önce birkaç şeyi daha yerine yerleştirdiğinden emin istiyorum." Kelsea yerine geçerken annem reçel tenceresine doğru ilerliyor ve kavanozları tekrar doldurmaya başlıyorlar. Yemin ederim, bu ikisi bu işi uykularında bile yapabilirler. "Kalacak bir yer buldun mu? Her zaman burada kalabileceğini biliyorsun."

"Oh, henüz değil. Sanırım bu gece için iyi olacak, ama kendi evime çıkmak istiyorum."

Walker arkamdan boğazını temizliyor. "Bir yerim olabilir." Ben dahil herkes ona doğru dönüyor.

"Öyle mi?" Shauna sorar.

"Evet. Şehir evimi bir iş kiraya ama o kendi evini satın aldı. Yani eğer istersen, şimdilik senin olabilir. Kira bedava," diye ekliyor.

"Bu harika bir fikir!" Evelyn araya giriyor, Kaydence'i hâlâ kalçasında tutuyor. "Mükemmel bir fikir. Bizi taşınmak için yeni birini bulmak zorunda kurtarır."

"Eğer eminsen..." Shauna'nın sesindeki tereddüdü duyabiliyorum, ama tüm bunlar cereyan ederken beynim ne kadar zor döndüğünden sarhoş gibi hissediyorum.

"Tabii ki."

Kendime not: Walker'ı hainlik yaptığı için daha sonra döv.

"Tamam ama parasını ben ödeyeceğim. Sadaka istemiyorum."

"Bu bir sadaka değil, Shauna. Sen aileden sayılırsın," diyor Walker ve sözler beni bu zihin karmaşasından çekip çıkarmaya yetiyor. Tüm bunlardan çabuk uzaklaşmaya ihtiyacım var.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, topuklarımın üzerinde dönüp arka

kapıya yöneliyorum. Buradan siktir olup gitmeliyim.

"Forrest?" diye sesleniyor babam ben evden çıkmak için çabalarken.

Herkese sırtımı dönerek, "Dışarıda ." diyorum. Sonra da arka verandanın merdivenlerinden tepinerek inip doğruca ahıra gidiyorum.

Sikeyim.

Shauna burada.

Annem onu işe aldı.

Kardeşimin eski yaşayacak. Ve çok görünüyor.

"Geçmiş yaşamımda bu tür bir işkenceyi hak edecek bir şey mi yaptım?" Gökyüzüne bakarak sesleniyorum. Yemin ederim, Tanrı şu anda benimle dalga geçiyor olmalı ve ben bunda ne bir mizah ne de ders bulabiliyorum.

Ahıra girdiğimde bir saman balyası buluyorum ve yere çöküp kollarımı kalçalarımaya dayayarak birkaç derin nefes alıyorum. Kafamı toparlamam gerekiyor ama şu anda aklımda bu kadar çok soru varken bunu yapmak gerçekten çok zor.

Şanslıyım ki, şu anda istediğim son kişi tarafından bölünmeden önce onları sıralamaya başlamaya ancak fırsat .

"Forrest," diye sesleniyor Shauna ahıra girerken, başımı kaldırıp onu tepeden tırnağa süzerken gözleri benimkilere takılıyor.

Koyu renk kot pantolon, siyah botlar ve yumuşak kollu kırmızı şal desenli bir bluz giyiyor, saçları tıpkı Vegas'taki o gece olduğu gibi yüzünün etrafından dalga dalga aşağıya sarkıyor.

On altı yaşında aşık olduğum kıza benziyor. Buraya aitmiş gibi görünüyor. Ama ait değil. O evli.

İşte o zaman gözlerim sol eline kayıyor ve yüzüğünün fark ediyorum.

Oh, hayır, bu boku bana tekrar çekmeyecek.

Yerimden kalkıp ona doğru ilerliyorum, onu buraya getiren her neyse onu çözmeye niyetliyim. Aklından neler geçtiğini, altı hafta önce olanlardan sonra neden ailem için çalışmanın akıllıca bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama bunun anlamı olduğunu, samimi olacağımızı falan düşünmesini kesinlikle istemiyorum.

Bunu onunla
yapamam. Gitmesi
gerekıyor.

Ahırın ortasında durduğumuzda, aramızda sadece birkaç santim boşluk vardı, bakıştık - ben üzerinde yükseliyordum, o gözlerinde ihtiyat ama duruşunda emin bir şekilde bana bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun Shauna?" Sonunda sol eline tekrar bakarak homurdanıyorum. Onu kaldırıp yüzünün önünde tutuyorum. "Yüzüğün yok mu? Ellerini yıkadın ve tekrar takmayı mı unuttun?"

Ama bana verdiği cevap beni şaşırtıyor ve elini çekerken başımın zaten olduğundan daha fazla dönmesine neden oluyor.

"I . . . Brock'la evlenmedim, Forrest. Buraya senin için geldim. *Senin için.*"

C H A P T E R S I X

Shauna

FOrrest sanki ondan aya bir roket göndermesini istemişim gibi bakıyor.
"Ne?" "Evlenmedim Forrest. Bunu yapamazdım."

Kaşları daha da çatılıyor ve bir sonraki sözlerini düşünürken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ve bunu bana söylemek için altı hafta mı bekledin?"

Başımı sallayarak titrek bir nefes alıyorum. "Senin peşinden öylece koşamazdım Forrest. Vegas'ta hayatımı mahvettim ve bunu gerekiyordu."

Brock'u mihrapta terk etmenin sonuçlarıyla haftalarca uğraştım ve henüz tüm yarım kalmış işlerin tamamlanmadığını biliyorum. Ancak çalıştığım şirketten ayrılıp çok daha küçük ölçekte başka bir iş aramak için bir kelle avcısıyla konuşmaya başladığımda, kalbim zaten biliyor olsa da bana duymam gereken şeyi söyleyen şeyi asla unutmayacağım.

"Bu hafta yeni bir şey var mı?" Birkaç hafta önce bir değişikliğe ihtiyacım olduğuna karar verdiğimde iletişime geçtiğim kelle avcısı Sasha'ya soruyorum. Zaten bir nişanı ve benimle evlenmek üzere olduğunu düşünen bir adamı kilisenin önünde bırakmıştım; bunun üzerine yeni bir iş nedir ki?

"Bir ilan vardı, ancak iş muhtemelen alıştığınızdan çok daha yavaş bir tempoda ilerleyecek."

"Belki daha az baskı ve sorumluluk iyi bir şey olabilir. Nerede o?"

"Teksas'ta Newberry Springs adında küçük bir kasaba. Bir oda ve kahvaltı tesisinde Etkinlik Koordinatörü aranıyor."

Ve bu benim işaretimdi.

"Peki şimdi neden buradasın? Ve annem için çalışıyorsun? Hayatıma tekrar girmenin hastalıklı bir yolu mu bu?" Forrest sözlerine öfke ve şaşkınlık karışmış bir halde devam ediyor.

Söylemeliyim ki, ondan biraz daha farklı bir tepki bekliyordum. Ama o kızacaksa ben . Olan biten her şeyde kesinlikle masum değil. "Hayatın mı? Yani

Altı hafta önce bir parçası olmam için bana yalvardığın?" Ben de ona karşılık verdim.

Alay ediyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "O farklıydı. O koridorda o adamla yürümeni izlerken beni aptal gibi bırakmandan önceydi."

Midem bulanıyor. "Orada mıydın? Ayrıldıktan sonra seni bulamadım."

"Vaiz konuşmaya başlar başlamaz dışarı çıktım. Yan kapıdan çıktım." "Neden kalmadın?"

"Çünkü onu senin seçtiğini sanıyordum, Shauna! Orada durup evlenmeni izleyemezdim!" bağıyor ve yakındaki ahırlarda bulunan birkaç atın şikâyetlerini kişnemelerine neden oluyor.

Yani kapının çarpma sesi o ? Brock'u onca insanın önünde tek başına bıraktığımı görmedi mi? Bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı.

"Ama ben Ben terk etmedim. Onu mihrapta bıraktım Forrest, ki bu korkunç bir şeydi ama sen haklıydın. Onu bir zamanlar seni sevgibi, tekrar sevebilmeyi dilediğim gibi sevmedim."

Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Bu çok fazla. Birkaç dakika önce o eve girmen beni tamamen gafil , Shauna," diyor ve bizim için pek çok anıyı barındıran çiftlik evini işaret ediyor. "Ve varlığımın her zerresi seni öpmek ve sana sahip çıkmak istese de . . . yapamıyorum."

"Neden olmasın?"

Gerçekten bu kadar basit olacağını mı düşündün, Shauna? Seni kollarına alacağını ve sonsuza dek mutlu yaşayacağını mı? Belki de düşündüğümünden çok daha hayalperestim.

"Çünkü çok şey oldu, Shauna." Kaşları öyle derin çatılmış ki, kalmasından korkuyorum. Ama ne kadar kabul etmek istemesem de sözleri gerçek.

"Haklısın. Çok şey oldu ama ben artık buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." "Kış

Harikalar Diyarı etkinliği bitene kadar, doğru mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, annemin seni işe almasının tek nedeni o etkinliği onun yerine üstlenmendi, değil mi?"

Ona, eğer istersem bana tam zamanlı bir iş teklif ettiğini mi? İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak henüz kabul karar vermediğimi mi Her şeyin basit olacağına dair oldukça iyimserdim, ancak bu konuşma bana bir kez daha bu adamın inatçılığını hafife aldığımı kanıtlıyor.

Ondan bunca zaman uzak kalmak kadar acı verse de, onu her gün görmek zorunda ve onun bu boğucu duygulara somut bir şekilde karşılık vermemesinin daha kötü olacağını düşünüyorum.

Ama denemek zorundayım, değil mi? Bu yüzden buradayım. Aramızda gerçekten bir şey olup olmadığını öğrenmek için.

Bi

z. Altı hafta önce, en azından kendisi için öyle olduğunu söylemeye hevesliydi.

Şimdi, nerede durduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok, ama benim yeniden ortaya çıkmamla ilgili tutumu bir

Umut verici bir tane. Kim bilir? Altı hafta, birinin gözüne tekrar girmek, bu adama zaman ve iki ucu keskin kararlar bizi ayırmış olsa da, onun hâlâ hayatımı birlikte geçireceğim kişi olduğunu göstermek için yeterince uzun bir süre.

Her zaman öyleydi, bir süreliğine bunu gözden kaçırmış olsam bile.

Tek bildiğim, pişman olacağım. Ve bu adamla ilgili pişmanlıklar yaşamaktan bıktım. On sekizimde bir kez pişman oldum, on dokuzumda bir kez daha oldum ve otuz dört yaşında bir kez daha olmayı reddediyorum.

"Evet, onun için bir etkinlik planlamak üzere buradayım," diye cevap veriyorum, henüz tüm kartlarımı göstermeden. "Demek diğer işinden ayrıldın?"

". Geçtiğimiz altı hafta içinde hayatımda çok şey değişti ama kalbim beni buraya geri getirdi ve ben onu dinlemeye hazırım."

Forrest başını bana doğru sallıyor, bir sonraki sözlerini düşünürken gözleri kısılıyor. Ve şu anda bana bakış şeklinin, birbirimize geri dönüş yolumuzu bulma konusundaki şüphelerimi katlanarak artırmasından nefret ediyorum.

"Evet, benim için de bazı şeyler değişti," diyor sonunda. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, seni burada istemiyorum, Shauna. Yapamam ..." Yere bakıyor ama düşüncesini bitirmiyor. Onun yerine, "Gitmem gerek," diyor ve topukları üzerinde dönüyor, ben geri çekilişini izlerken bana sırtını dönüyor.

"Forrest!" Arkasından seslendim ama beni duymadı. Ayakları onu benden o kadar hızlı uzaklaştırıyor ki pantolonunun sanırsınız. "İyi gitti," diye mırıldanıyorum kendi kendime, saçlarımı yüzümden itiyorum ve ahırdan çıkarken temiz havayı içime çekiyorum, duygularımın kontrol altında kalmasını istiyorum.

Şu anda yapabileceğim çok şey var ve Forrest gitmeyeceğimi ve ona sahip olduklarımızı hatırlatmak için burada olduğumu görene kadar, kartların şu anda nerede olduğunu kabul etmek zorundayım - yerde lanet bir .

Güneş gözlerime vurduğunda, onları ışıklardan korumak için elimi kaldırıyorum. Teksas'ta sonbahar çok güzel, sabah havası gevrek ama de cekete ihtiyaç duymayacağım kadar sıcak, ama kesinlikle şu anda bir güneş gözlüğüm olmasını isterdim.

Güneşin tadını çıkarırken, tüm değişiklikleri görmeye hevesli ama aynı zamanda burayı her zaman evim gibi hissettiren aşinalığı hissetmek için tesiste dolaşmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Birkaç at sağ tarafımdaki ahırlarında durmuş, saman çiğniyor ve birbirlerine kişniyorlar. Evin ve arazinin etrafındaki ağaçlar buraya son gelişimden bu yana çoğalmış. tarlalar kilometrelerce uzanıyor ve sol tarafımdaki rustik bir binaya, Forrestla az önce tartıştığımızdan çok daha görünen bir ahıra çıkıyor.

O binaya doğru yürüyorum ve içeriye girip mekâna ne yaptıklarını görüyorum.

"Vay canına." Yüksek kirişli tavana, beyaz badanalı ahşap duvarlara ve koyu kahverengi ahşap zemine bakarken başımı geriye atıyorum. Odanın ortasındaki bir direktan sarkan ampul dizileri, dans pisti için mükemmel olan düz bir alanın üzerinde duruyor. Muhtemelen bunun için kullanıyorlar.

"Çok güzel, değil mi?" Momma G'nin sesi beni yerinden sıçratıyor ve dönüp ona bakıyorum. "Muhteşem."

Gururla parlıyor, gözleri yukarıya ve etrafa dalıyor. "Bu binayı bitirdiğimiz zamanı hatırlıyorum. Tam hayal ettiğim gibi oldu ve sonra tek sen ve Forrest'ın burada evlenmeniz oldu."

hatırlattığı için gülümsemem azalıyor. "Anne . . ."

Göz göze geldik ve sonra "Bana söylemediğin bir şey var" dedi. Kaşlarını çatarak devam ediyor: "Oğlum az önce kafesten çıkmış bir aslan gibi evin içinde fırtınalar estirdi ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. İkinizin arasındaki ilişkinin sona ermesiyle ilgili bir öfke taşımadığını söylemiyorum ama seni tekrar gördüğünde verdiği tepkinin abartılı olduğunu hissediyorum."

"Anladığım kadarıyla size son birkaç aydan pek bahsetmemiş."

Momma G alay ediyor. "Bahsettiğimiz kişi Forrest, Shauna. Bir banka kasasından bile daha sıkı kilit altında."

Başımı sallayarak onu bir duvarın dibine yerleştirilmiş sandalyelere kadar takip ediyorum. Bunlar genellikle düğünlerde kullanılan minderli, sade beyaz sandalyeler.

Oturduk ve sonra derin bir iç geçirdim. "Uzun lafın kısıası, Forrest'ı iki ay önce Vegas'ta bir kongre için oradayken gördüm. Akşam yemeği yedik ve birkaç içki içtik, ama sonra nişanım geldi. Nişanlı olduğumu tam olarak açıklayamadım," diye itiraf ediyorum,

parmaklarımı oynatıp gözlerinden
kaçıyordum. "Anlıyorum."

"Onu tekrar görmek beni hazırlıksız yakaladı. Düğüne kadar onu o kadar çok düşünmüştüm ki, tüm "*ya olursa "ları* göz önünde bulundurdum ve bu da zaten hissettiğim şüpheleri daha da artırdı." Ona ve elini tuttum. "Ama sana bundan sonraki kısmı anlattığımda, lütfen oğluna karşı kin tutma. Evliliğimi durdurmak için gelmiş olabilir ama Brock'la evlenmemem gerektiğini zaten biliyordum. Onun söylediklerini duymak sadece gerçeği görmeme ve harekete geçmeme yardımcı oldu."

Kaşları alnına çarptı. "Vegas'a gitti ve düğününüzü durdurmaya mı çalıştı? Forrest'ımı mı?"

Bir kahkaha attım. "Evet. Beni hâlâ sevdiğini, ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsam bize bir şans daha vermem gerektiğini söyledi."

Anne G az önce paylaştığım tüm bilgileri kavrarken başını yavaşça sallıyor. "Yalan söylemeyeceğim. Seni işe almamın bir nedeni de ikinizin birbirinize geri umuduydu. Sakatlanıp eve döndüğünden ve siz ikiniz ayrıldığınızdan beri o adamın ne kadar mutsuz olduğunu . Ama görüştüğünüzden yoktu. İkinizin bir geçmişi olduğunu bilmeme rağmen bunun çok daha dostça bir buluşma olacağını düşünmüştüm."

"Sanırım son birkaç hafta daha kötü geçti çünkü beni koridorda Brock'a doğru yürürken gördü ve onu seçtiğimi düşündü. Eğer birkaç dakika daha kalsaydı, onu mihrapta bıraktığımı ."

Momma G bana dudak bükerek gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Bunu yapmak zor olmalı." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. ". Onu şekilde incitmek korkunçtu. Ama doğru karardı.

Kalbimde hâlâ bir başkası varken bir adamla evlenmek adil değildi. Ama bu süreçte Forrest'ı da incittim." siliyorum ve sonra her zaman ikinci annem olarak gördüğüm kadına bakıyorum. "Ben de buraya birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulabilir miyiz diye bakmaya geldim anne. Ama Forrest beni , geçmişi geride bırakamazsak, bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum."

Elimi okşuyor ve kalçalarını oynatarak sandalyesinde daha da rahatlıyor. "Oh, Shauna. Çocuklarını kendilerinden daha iyi tanıyan bir annenin gücünü küçümsüyorsun. Ve bil bakalım ne oldu?" Öne doğru eğilip fısıldayarak, "Artık biraz burnunu sokmaktan hoşlanan iki gelinim daha var."

Bir kahkaha attım ve Tanrım, bu iyi hissettirdi. "Sana karşı tamamen dürüst olmadığım için, her şeyi bilmediğin için özür dilerim."

Elini bir şekilde havada sallıyor. "Sorun değil. Geri dönmende yeni bir işe ihtiyaç duymandan ya da geçici olarak ziyaret etmek istemenden daha fazlası olduğunu hissetmiştim." Bana göz kırptı. "Ama şunu bil ki, eğer istediğin buysa iş kalıcı olarak senin."

"Bunu takdir ediyorum ama henüz karar vermedim." Dürüst olmak gerekirse, bu Forrest'a bağlı ve işler yolunda gitmezse onu umutlandırmak istemiyorum.

"Ona biraz zaman ver, Shauna. Bu adam duyguları umursamıyormuş gibi çalışabilir, ama gerçek şu ki, bazen onları çok fazla hissediyor ve bu onun için bunaltıcı oluyor."

Her zaman çok severdi. "Çok fazla zaman kaybetmişiz gibi hissediyorum..." Sözlerim yarım kalıyor çünkü bunun sonuçlarının neler düşünmek istemiyorum.

"Kaybettiniz ama bu kayıp değildi. İkinizin kim olduğunu anlamaya, hedefler ve kariyerler için çalışmaya, diğer insanlarla ilişkiler kurmaya harcadığınız zamandı. Boşa gitmedi ama şu anda tek şey gelecek. Hâlâ gençsiniz. İstedığınız her şeyi elde etmek için hala zamanınız var."

"?"

"Biliyorum." Sandalyesinden onu takip etmem için elimi tuttu. "Forrest'la işler yoluna girecektir, bundan . Ama şu anda Kış Harikalar Diyarı işini konuşalım derim.

Çünkü bu annenin bir vizyonu var ve bunu hayata geçirmek için sadece altı haftanız var."

Gülüşerek el ele eve doğru yürüyoruz. "Ben için buradayım. Beni işe koy, Momma G."

"Oh, tatlım. Kesinlikle fazla şekilde senin için biçilmiş kaftan. Ama bu meydan okumaya hazır biri varsa o da sensin tatlım. Şimdi işe koyulalım."

CHAPTE R S E V E N

Forrest

"T yüksek Performans merkezinin bahçesinde yürürken Javi bana, "Anderson yüksek binası gerçekten iyi gidiyor," diyor. Hava sıcaklıkları oldukça düşmüş durumda.

Bu da geçen hafta dışarıda olmayı çok daha katlanılabilir hale getirdi. "Güzel. Bu büyük bir iş. Para kaybedemeyiz."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diye yanıtlıyor. "Aslında şu anda programın ilerisindeyiz." İnliyorum, gökyüzüne bakıyorum ve çenemi düşürdüğümde ona ters ters bakıyorum. "Bunu neden söyledin? İnşaat dünyasında bu sözleri söylemenin sadece kötü şans getireceğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Az önce 'juju' kelimesini mi kullandın?" diye soruyor bana kaşlarını çatarak. Gerçek şu ki, bu kelimeyi hayatımda hiç kullanmadım ama şu anda dünyam sürprizlerle dolu. "Siktir, Javi." Elimi saçlarımdan arasından geçirip nefesimi üflüyorum. "Daha fazla boka ihtiyacım yok."

"Şu anda ortalığı karıştırmak istemiyorum, mı?" "Peki, neler oluyor?"

oluyor? Eski sevgilim onlar için çalışmaya başladıktan sonra dün ailemin evine geldi ve ben de göt gibi davrandım.

Onu burada istemediğimi söyledim ama sanırım hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. "Shauna burada." Burnumun kenarını sıkarak tekrar inledim.

Gözleri iki çıkar ve sonra başı dönmeye başlar. "Vay anasını. Nerede?" "Burada, bahçede değil." Onu ittim. "Newberry Springs'de, dostum."

Gözlerini deviriyor, duruşunu genişletiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tanrım, Forrest. O neden burada? Daha fazla bilgiye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

"Yemin ederim, bazen kardeşlerimden bile beter oluyorsun."

"Sorun değil." Omuz silkiyor. "İstersen kendi kargaşanda debelenirsin, istersen kafanda neler döndüğünü bana anlatırsın, ben de sana yardımcı olurum. Karar senin."

Ona bir kez ters ters baktım. "Şerefsiz."

Dudaklarını büzüyor ve öpücük sesleri çıkarıyor. "Beni seviyorsun. Şimdi konuş." "Onun düğününü durdurmak için Vegas'a gittiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet. İstediğin gibi sonuçlanmasa da çok fena oldu." Javi anlatmam için beni zorladı.

Birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğumda ve dünyaya kızgın bir şekilde geri döndüğümde nereye ona anlattım. Ve bunu yüksek sesle itiraf etmesem de, bunu yaptığı için memnunum. Bir süreliğine karanlık bir yere kaydım ve beni çekip çıkaran kişi oydu. Elbette bunun için boks ringinde defalarca kıcıma tekme basması gerekti ama işe yaradı. Ve duygularım hakkında konuşmaktan nefret etsem de, bana neler olduğunu doğru şey olduğunu biliyorum.

"Şey, mesele de bu..." Avluya doğru bakıyorum. "Sanırım o adamla hiç evlenmemiş." "Oh, kahretsin. Bilmiyor muydun?"

"Hayır. Onu koridorda yürürken gördüğümde ayrıldım. Onu orada bıraktığını söyledi ama ben o kısmı kaçırdım."

"Yani şimdi burada mı?"

"Evet, ayrıca ailem için çiftliklerinde çalışmaya başladı." Javi eliyle bir kahkahayı bastırıyor. "Oh, lanet olsun. Bu çok uygun."

"Değil mi? Benim için geri döndüğünü söylüyor ama o zaman neden arkamdan iş çeviriyor? Annem de kim olduğunu bildiği halde onu işe aldı. Tüm bunların büyük bir plan olduğunu hissediyorum."

Javi ikilemimi düşünürken dudaklarını büzüyor. "Peki, sana şunu sormama izin ver. Eğer annen bu işe karışmasaydı ve Shauna kapını çalıp seni geri istediğini , tüm bunları görmezden gelip ona bir şans verir miydin?"

Kalbim evet diyor ama aklım çok fazla şey olduğunu söylüyor. "Bilmiyorum, Javi. Aklım karmakarışık. Ve en kötüsü de, onu burada istemediğimi söyledim."

Nefesini dışarı üflüyor. "Vay be. Kelimelerle aran gerçekten iyi, değil ?"

Omzunu itiyorum. "Yüzüme vurma."

"Peki, gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır. Ama hazırlıksız yakalandım. Orada olmasına ve tüm bu saçmalıkları söylemesine hazırlıklı değildim."

"Başka bir adamla evlenmek üzereyken ona yaptığın gibi," diye kaşlarını çatarak karşı çıkıyor.

"Biliyor musun? Belki de bunu seninle konuşmak iyi bir fikir değildir."

"Hey, ben sadece olduğu gibi söylüyorum. Sen de ona aynı şeyi yaptın. Görünüşe göre ikinizin de konuşması gereken çok şey var. Ama asıl soru şu Forrest, bunu istiyor musun? Tüm yaşamaya değer mi? Sonunda ona sahip olmak anlamına geliyorsa, yaşadığınız her şeyi geride bırakabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Sanırım öyle. Şu anda çok kızgınım. Yani, nişanlısını gerçekten benimle olmak istediği için mi terk etti? Yoksa sadece mutsuzdu ve ben de ona bir çıkış yolu mu verdim? Gerçekten ne istediğini biliyor mu? Sadece altı hafta oldu. Bu kadar kısa sürede aklını başına mı? Çünkü benim aklım başımda değil. Aylardır aklım başımda değil, özellikle onu ilgilendiren konularda. Bir gün ondan nefret ediyorum ve aşık olduğum için pişmanlık duyuyorum, ertesi gün ise onunla bir şans daha yakalamak için vücudumdaki her organı verebileceğimi hissediyorum."

"Kelimeleri çok güzel kullanıyorsun," diye .

"Gerçek bu." Telefonum cebimde çalarken içimi çektim. "Lanet olsun. Ofise gerek."

"Biliyorum, ben de, ama daha işimiz bitmedi. Bak, sana önerim şu. Şu anda tüm bu romantik saçmalıklar hakkında endişelenmek yerine, yeniden arkadaş olmaya odaklanmaya ne dersiniz?"

"Arkadaş mı?"

"Evet. Sydney'le küçük anlaşmamıza başladığımız günlerde duyguları bu işin dışında tutmaya kararlıydım. Ama sonra yatak odası dışında birlikte daha fazla zaman geçirmeye başladık ve bir arkadaşlık geliştirdik, bu da daha fazlasına yol açtı." Ellerini havaya kaldırdı. "Yani, başka pek bir şeyim yok."

ama onu tanımak bu duyguların kendiliğinden gelişmesini sağladı."

Ellerini ve titremeye başlayan kendi telefonunu cebinden , bana bakmadan önce ekranı kontrol ediyor.

"Ona karşı zaten bir şeyler hissettiğini biliyorsun, ama ona karşı eskiden kalma bir şeyler beslemek yerine şu anda olduğu kadını tanımaya odaklan belki gerisi çorap sökücü gibi gelir." Omzuma bir tokat atarak uzaklaştı, telefonuna cevap verdi ve beni önerisini düşünürken bıraktı.

Shauna ile arkadaş olabilir miyim?

Sanırım beni bu karmaşanın sokan cevap, yankılanan bir hayırdı.

O kadını ilk gördüğümde, onu benim yapmam gerektiğini biliyordum ve zamanlar naif bir çocuktum.

Ama şimdi, bir erkek olarak, geri adım atmak gibi geliyor. Peki ya ihtiyacımız olan şey buysa?

O burada. En az altı hafta burada olacak.

En azından bize son bir vermeyi kendime borçlu değil miyim?

Buna net bir cevap veremedim telefonum tekrar çaldı. Ama bu sefer arayan annemdi. "Selam anne. gereken başka entrikaların var mı?"

"Oh, sana ne kadar kötü olabileceğimi göstermeden önce şu küstahlığı kes Forrest Eli."

İnleyerek ofisime ana binaya doğru "Tamamen farkındayım. Sadece bunun kurbanı uzun zaman oldu."

"Üzgün değilim ama bu akşam yemeğinde kızarmış tavuk bifteğim var, bu beni tekrar senin sokabilir. Eğer yemeğe gelersen tabii."

Annemin kızarmış tavuk bifteği ve sosundan bahsedildiğinde midem gurulduyor. Büyürken en sevdiğim yemektir ve kendim için pişirmeyi denedim ama asla aynı olmuyor.

Asla geri çevirmeyeceğimi bildiği için buna özel bir şey eklemiş olmalı.

"Sanırım bunu yapabilirim."

"Harika. Ve bir şişe şarap getir. Bugünden sonra bir kadehe ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Çok çılgıncaydı ve daha öğlen oldu."

", anne."

"Teşekkür . Sonra görüşürüz Forrest. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum." Tam sandalyeme oturup bilgisayarımı uyandırırken aramayı sonlandırıyorum.

E-postaları yanıtlarken, tedarikçilerle konuşurken ve şu anda en büyük işlerimizden birkaçını kontrol ederken birkaç saat geçiyor. Ancak tam ayrılmak üzereyken telefonum çaldığında, arayanın kim olduğunu görür görmez sırtıyıyorum.

"Maddox Taylor!"

"Forrest Gibson! Nasılsın dostum?"

Maddox Taylor en iyi arkadaşlarımdan biri. Birlikte futbol oynayarak büyüdük ve ikimiz de atletik burslarla üniversiteye . Benim kariyerim bir sakatlıkla sona ererken, onunki gelişmeye devam etti ve şimdi NFL'deki en iyi oyun kuruculardan biri. Şu anda güneşli Kaliforniya'da yaşıyor ve Los Angeles Bolts' oynuyor.

"Oh, orada takılıyorum. İşler iyi, çok yoğun ama bu kötü bir şey değil."

"Evet, seni anlıyorum. Bu sezon şimdiden okudu ama kendimi güçlü hissediyorum. Umarım bu yıl Super Bowl'a ulaşırız."

"Her zaman başka bir yüzük kullanabilirsin, değil mi?"

Gülüyor. "Tabii ki. Tom Brady'nin rekorunu kırmalıyım, musun?"

"Asil bir amaç. Penelope nasıl?" Maddox birkaç yıl önce Bolts'a takas edildiğinde halkla ilişkiler temsilcisine aşık oldu. Pen hesaba katılması gereken bir güçtür - güçlü fikirli, kendinden emin ve cesur. Hayır

Ona aşık olmasına şaşmamalı.

Hah. Tanıdığın başka birine benziyor, değil mi Forrest?

"Oh, her zamanki gibi beni hizada tutuyor. Ama sonunda onu benimle evlenmeye ve bebeklerimi doğurmaya ikna ettim, yani artık bana mahkum."

"Onun için şans."

"Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun?"

Maddox beni ve Shauna'yı lisedeyken tanıyordu ve sırtımı tek kişiydi. Aslında, Texas A&M'den neden ayrıldığımın ardındaki gerçeği bilen tek kişi o.

"Uh, hayır. Ama Shauna şehre döndü." "Vay anasını. Gerçekten mi?"

"Bu lanet olası uzun bir hikaye, dostum."

"Kahretsin. Keşke daha fazla zamanım olsaydı da bana tüm ilginç detayları anlatabilseydin," diye şaka yapıyor, "ama Pazar günü Buccaneers'la oynayacağımız maçtan önce izlemem gereken saatlerce film var."

"Bu konuda endişelenme. Bir yolunu ."

"Umarım yaparsın, dostum. Senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Ama dinle, aramamın nedeni Şükran Günü'nden sonraki maç için hâlâ bilet isteyip istemediğini sormaktı."

Bolts, Şükran Günü'nden sonraki Pazar günü Arlington'da Dallas Cowboys ile oynayacak. Maddox genellikle bana ve kardeşlerime birer tane olmak üzere üç bilet

verir. "Aynen öyle, dostum. O maçı hep dört gözle beklerim."

"Harika. Pen'e ayrıntıları e-posta ile göndermesini söylerim." "Kulağa hoş geliyor."

"Umarım Shauna ile işleri yoluna koyarsın Forrest. Sana tecrübelerime dayanarak söylüyorum, uğruna değer bir kadın bulduğunda, çabalamaya değer."

Telefonu kapatıyoruz ama ailemin gitmeden önce duş almak için eve giderken sözleri aklımdan çıkmıyor.

Shauna için savaştım, bir değil iki kez. Ama bu yeterli mi?

Bunu üçüncü kez yapmak için içimde daha fazla mücadele gücü var mı?

Şanslıyım ki duş alıp ailemin evine gitmek çok kısa sürüyor ve tüm bu süre boyunca en sevdiğim müzik grubunun sesini sonuna kadar açıp dinlemek tüm düşüncelerimi bastırıyor.

Ama kamyonetimi çiftlik evine doğru yürürken kırların sessizliği beni istila ettiğinde, zihnim yeniden dönmeye başlıyor. Neyse ki, bunu düşünmek için bir an bile huzur bulamıyorum, çünkü ailemin evine adım attığımda, bilin bakalım kanepede kim oturmuş annemle gülüşüyordu?

Bir kasırgaya adını vermeleri gereken kadın, hayatıma fırtına gibi geri döndü ve bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir etti.

Yemek masasının etrafında otururken Shauna, "Tanrım, yemeklerini özlemişim, G Anne," diyor. Sadece ben, o ve annemle babam var; garip bir durum. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve karnını sıvazladı. "Tıka basa doydum."

"Eğer sana yemekle ödeme yapmamı istiyorsan, ." Annem masanın üzerinden ona göz kırıyor. "Çok cazip ama bunun belime ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

Bel çizgisi mi? Kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkaran belini mi kastediyor? Üzerine boyanmış gibi duran o daracık kotlarla her dolaştığında bakmaktan kendimi alamadığım belini mi?

Kahretsin, o kıvrımlara tekrar tutunmak isterdim. En son ona böyle dokunmama izin olduğundan çok daha fazla tutunacak yeri var şimdi.

"Kemiklerinde biraz et olması dünyanın sonu değil değil mi Randy?" Annem dudaklarında muzip bir sırıtışla babama dönüyor.

"de değil, tatlım," diye cevap veriyor babam, ona sırtarak.

Çatalımı bırakıyorum ve peçetemle ağzımı siliyorum. "Lütfen, siz ikiniz. Bu lezzetli yemeği kusmak istemiyorum."

Annem sandalyesinde öne doğru eğildi. "Hayatta olmanın tek sebebinin babanla benim seks yapmamız olduğunun farkındasın, değil mi Forrest?"

"Tamam. Bu çok ileri gitmek olur." Annemle babam ve Shauna kahkahalar atarken sandalyemden kalkıp tabağımı temizlemek için elime alıyorum.

Shauna masadaki koltuğundan, "Bu harikaydı ama gitsem iyi olacak," diyor.

"Oh, saçmalık. Acelemiz yok. Bugün çok iş yaptık, bu yüzden akşamın tadını burada . Hatta gezintiye çıkmayalı çok uzun zaman olduğunu söylemiştin. Belki Forrest seni götürebilir?" Adanın arkasından ona bakarken annem bana dönüyor.

Kıçımın entrikası bitti. Bu yüzden mi beni yemeğe davet etti? Shauna ile vakit geçirmemi sağlamak için mi?

Cevabın evet olduğuna dair sol böbreğim üzerine bahse girerim.

Shauna bana dönüyor ve geldiğimden beri beşinci kez göz göze geliyoruz. Ve evet, saydım. "Eminim Forrest da gitmek istiyordur."

Annem masadan kalkıyor ve tabağını lavaboya götürüyor. "Yapacak bir işi ya da eve gereken biri yok. Eminim aldırılmaz."

"Programımı takip ettiğini bilmiyordum anne."

üzerinden bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Düşündüğünden daha fazlasını , genç adam. Şimdi git Farbi ve Karma'yı eyerle. Bu ikisinin umutsuzca bir gezintiye ihtiyacı var ve Shauna'nın arkadaşlıktan hoşlanacağını biliyorum."

"Peki." Ona bakmadan evden çıkıp ahıra doğru yürüdüm, anneme kızgındım ve Shauna'yla tekrar yalnız kalacağım için gergindim. Dün konuştuğumuzda işler . Bu sefer öfkemi kontrol altında tutma konusunda kendime güvenebilir miyim?

Yaklaşık on dakika sonra, toprak ve samanı ezen ayak seslerini duyuyorum. Farbi'nin koşum takımını bağlarken omzumun üzerinden bakıyorum, Shauna'yı bana doğru yürürken buluyorum, saçları arkasından akıyor, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüş.

Tanrım, o kadar güzel ki.

Bu kadınla arkadaş olamam, onu gelecek haftaya becermek ve kaçırdığı her şeyi, ikimizin de on beş yıldır kaçırdığı şeyleri göstermek isterken olmaz.

"Bunun için üzgünüm. Annene binmeme gerek olmadığını söylemeye çalıştım ama nasıl biri olduğunu bilirsin," diyor geldiğinde.

"değil."

"Forrest . . "

Sesimi dostça tutmak için mücadele ederek başımı ona doğru çeviriyorum. "Atlar hazır, o yüzden gidebiliriz Shauna. Ata nasıl binileceğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini bana diyor ve sonra gülümsüyor. "Endişelenmen gereken şey bu değil Forrest. Ayak uydurabilmek konusunda endişelenmelisin." Saçlarını omuzlarının üzerinden savuruyor,

çizmesini üzengiye geçirir ve kendini Farbi'nin üzerine atarak eyere yerleşir.

Ve anında sertleşiyorum.

Sikeyim. Şimdi de sikim kalkmış bir halde ata binmek zorundayım. İdeal değil.

Bu kadına karşı zaman içinde azalmayan arzumu silkeleyerek, beni taşıyabilecek büyüklükteki birkaç kısıraktan biri olan Karma'ya doğru yürüyorum ve pantolonumun kasıklarındaki darlığı göz önünde bulundurarak olabildiğince rahat bir şekilde ona .

"Nereye gidiyoruz?" Elimdeki dizginleri ayarlarken Shauna soruyor.

"Benim için fark etmez. hatırlıyor musun?"

Kıkırdıyor. "Evet, çok fazla şey hatırlıyorum." Sonra topuklarını Farbi'nin yanlarına gömüyor ve etkinlikler için kullandığımız ahırın önünden dörtlüye geçiyor, saçları rüzgârda savruluyor, içim içimi yiyor. Sanki yeniden genç ve aşıkmişiz gibi peşinden gidiyorum.

Karma ve Farbi adımlarını bulup arazinin kuzey kısmına doğru ilerlerken uzun otlar yanımızda vınıyor. Ailemin beş mil kareden biraz fazla arazisi var, yani keşfedecek çok şey var.

Çoğunu sayısını unuttuğum kadar çok kez görmüş olsam da, kadına odaklandığım için sanki ilk kez görüyormuşum gibi .

Ona yetiştiğimde Shauna'nın kahkahaları yükseliyor. Bana doğru bağıyor, "Tanrım, bunu kaçırdım!"

Ona gülümsüyorum ama bu beni hazırlıksız yakalıyor ve sonra bu kadınla eski alışkanlıklarına geri hatırlıyorum. Bu sadece daha fazla kalp ağrısı .

Shauna sola döndüğünde nereye gittiğini hemen ; yalnız kalmak istediğimizde kaçtığımız eski kulübeye. Yıllardır buraya gelmemiştim çünkü daha mutlu zamanların anılarını barındıran, hatırlaması çok acı veren bir yere neden geri döneyim ki? Bu anılar beni daha fazla rahatsız etmeye başladı, ta ki bu yerden tamamen kaçana kadar.

Kulübeye yaklaştıkça Shauna Farbi'nin sınırlarını zorluyor ama oraya vardığımız anda kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum. Bir ata binmenin ne kadar güç gerektirdiğini unutmuşum.

Shauna nefesini toplarken gururla, "Görünüşe göre seni hâlâ yenebilirim," diyor. Sanırım o yolculuktan yorgun düşen tek kişi ben .

"Beni biraz rahat bırakır mısın? Yıllardır ata binmedim." Karma'dan iniyorum ve Shauna beni takip ederken onu otağ direğine yürütüyorum.

"Yıllar mı?"

"Evet. sonra bana pek çekici gelmedi." Omuz silkiyorum ama ona yalan söylemeyeceğim. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu ve onu tekrar aramıza almanın neden kolay olmadığını bilmeyi hak ediyor. İşin talihsiz tarafı da bu, safça öyle olacağını düşünmüştüm.

"Vegas'ta ata binmeye devam ettim," diyerek dikkatimi ona çekti.

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Farbi güvenliğini sağladıktan sonra dönüp şöyle diyor: "Orada bir at kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalıştım. Onların etrafında olmayı özledim, bu yüzden eksik parçayı doldurmanın bir yolunu buldum." Farbi'nin burnunu okşuyor. "Kızı ülkeden çıkarabilirsin ama ülkeyi kızdan çıkaramazsın sanırım."

Kot pantolonu, kovboy çizmeleri ve pembe üstüyle onu içeri alırken, Vegas'ta gördüğümde ne kadar farklı göründüğünü düşünüyorum. Orada kendini sunuş şekliyle onu zar zor tanıdım. Ama bu, tanıdığım, *sevdiğim* kızı böyle hatırlıyorum.

"Yani çiftlikte gidilecek onca yer varken mı seçtiniz?"

Shauna benden uzaklaşıp kapıya doğru yürüyor ve kilidi sallıyor. "Beni suçlayabilir misin? Burası bizim evimizdi Forrest."

"Evet, her şeyin iyi olduğu zamanlar."

Dönüyor ve "Tekrar iyi olabilirler, biliyorsun" diyor.

"Shauna. . ." Başımı sallıyorum ve yere bakıyorum. Ama aramızdaki mesafeyi kapatıp çenemi kaldırarak göz göze gelmemizi sağlamadan önce düşünmem için bana fazla zaman bırakmıyor.

"Konuş benimle Forrest. Dünkü konuşmamızdan sonra ne düşündüğünü söyle."

Geri adım attığımda gülümsemesinin düştüğünü görsem de bunu yapıyorum çünkü o bana bu kadar yakinken doğru düşünemiyorum. Bir çeşit narenciye, çilek ve un karışımı gibi kokuyor. Acaba bugün de eskiden gibi annemle bisküvi yapmış mıdır?

"Ne düşündüğümü bilmiyorum, Shauna." Ellerimi yana doğru uzatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse kafam karmakarışık."

"Özür dilerim. İşleri senin için zorlaştırmak istemezdim ama buraya dönmek zorundaydım Forrest. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım, ama işte burada . Hislerim hiç değişmedi, Shauna. Seni on altı yaşımdan beri seviyorum. Yıllarca kendimi hayatıma devam edebileceğime inandırmaya çalıştım ama asla başaramadım. Ama sen başka bir adamla evlenmek üzereydin. Seni durdurmak isteyen ben olduğumu biliyorum ama dediğin gibi, her şey karmakarışık ve bu adamla yıllarca süren bir ilişkin vardı. Sanırım bana neye olduğunu söylemen gerekiyor. Ne istediğini anlamak için zamana mı ihtiyacın var? Doğru seçimi yaptığından emin olmak için zamana mı ihtiyacın var? Yoksa her şey bittiğinde, annemin seni tuttuğu bu işi bitirdiğinde tekrar mı ? Çünkü kalbimin tekrar ikiye bölünmesine dayanamam. Burada olman her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor."

Tekrar bana doğru bir adım atıyor. "Kaçtım ve aklımın başımda olduğunu hissettiğimde buraya geldim. Bu soruna cevap değil mi?"

"Hayır, çünkü *ondan* kaçmış olsan bile, bu *beni* şu anda istediğin anlamına gelmez." Tanrım, bunu söylemek berbat ama bunu içimde tutmanın bir anlamı yok. "Birçok insanı etkileyen bir karar verdin ve her ne kadar seni tüm kalbimle, her şekilde istiyor ve yıllar önce bıraktığımız yerden devam etmek istiyor olsam , halletmemiz gereken bir sürü sorun yokmuş gibi davranmak sana ve bana haksızlık olur."

Gözlerimle tekrar buluşmadan önce bir an yere bakıyor. "Haklısın. Haklıyız. Ama korktuğum şey şu. Tüm hatalarımı ve geçmişteki seçimlerimi bana karşı kullanmandan, beni asla affetmemenden ya da o zamanlar yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamaya çalışmandan korkuyorum Forrest."

Sözleri beni duraksattı. Geçmişi geride bırakabilir miyim? Javi'nin bana sorduğu ve hala cevabını bulamadığım sorulardan biri de bu.

Ama devam etmeden önce cevap vermeme izin vermiyor. "Bak. Hatalar yaptım, tamam mı? Babamla ilgili bilgiyi senden asla saklamamalıydım. Ne düşüneceğinden, nasıl tepki vereceğinden ve anneme söyleyeceğinden korktum. Ama bu benim hatamdı. Hatalıydım ve bunu sahiplenene de benim." mesafeyi birkaç santim daha kapatıyor ve uzanıp saçlarımı yüzümden alıyor. "Hatalarla ilgili şöyle bir şey var Forrest. En büyük hatalarımız aynı zamanda en büyük fırsatlarımızdır. On beş yıl gecikmiş olabilirim ama bana sahip olduğumuz şeyi onarmaya çalışma fırsatı verildi. Ve sen bunu yapmama yardım ettin. O gün ortaya çıkmanın bir işaret olduğuna inanmak zorundayım. Hikâyemiz dağınık ama birlikte onu toparlayabilir ve eskisinden çok daha güzel bir şey yaratabiliriz."

Dilini dışarı çıkarırken gözlerini dudaklarıma diyor. "Bunu hissetmiyor musun? Bu soruyu bana ilk sen sordun ve o zaman söyleyemesem de cevabını biliyordum. Hayatıma devam için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hep sen Forrest."

"Shauna. ." Onun içeri girdiğini hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta. Ama lanet olsun, bu kadar çabuk teslim olamam. Zamana ihtiyacım var.

Ondan uzaklaştığımda neredeyse öne düşüyordu, ama pazılarını tuttum ve düşmeden önce onu yakaladım. Kendini toparlarken gözleri açılıyor. Onu hazırlıksız yakaladığımı biliyorum ama henüz bunun için doğru zaman değil.

Bunun yerine, "Her şeyi yeniden arkadaş olmayı denesek nasıl olur?" diye öneriyorum.

"Arkadaş mı?" diye soruyor, sesi duygusuz.

"Evet. Bence almalıyız, birbirimizi yeniden tanımalıyız çünkü hemen fiziksel ilişkiye geri dönmek mi? Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz Shauna, ama sen ve ben eskiden olduğumuz insanlar değiliz. Bence ikimizin de istediği şeyin bu olduğundan emin olmayı kendimize borçluyuz."

Şu anda kendini dinliyor musun? Şu anda aletinin ağladığını hissediyor musun Forrest?

Shauna boğazını temizler ve ardından gülümsemesini takınır. "Tamam. Arkadaşlar." Elimini sıkmak için uzanıyor ve ben de bu anlaşmanın bana verdiği rahatlama için minnettar bir şekilde elimi tutuyorum.

O burada. İstedğim buydu, bu yüzden tereddüt ediyor olmam bana çözmemiz gereken daha çok şey olduğunu söylüyor. Ve eğer örtmek için kendimi ona gömmüyorsam, belki daha net düşünebilirim.

Evet, önümüzdeki altı hafta boyunca o dar kot pantolonla dolaşırken ona iyi şanslar.

"Güzel. Bunun hallolduğuna sevindim."

Shauna geriye doğru Farbi'ye doğru yürüyor, ipi gevşetiyor ve tekrar üzerine çıkmaya hazırlanıyor. Bunu yapıp yerleştikten sonra, hâlâ yerde durduğum yerden bana bakıyor. "Seni uyarmam gerek Forrest. Arkadaş olmamız beni çiftliğe kadar izin vereceğim anlamına . Kaybetmekten nefret ederim. Bunu unuttun mu?"

Kendimi tekrar Karma'nın üzerine kaldırıyorum ve omzumun üzerinden lise aşkıma bakıyorum. "Çok iyi hatırlıyorum Shauna. Ama önümde at sürerken senin kışını izlediğimde aslında kaybetmediğimi hatırlıyor musun?"

kahkahaları havayı dolduruyor. "O kadar da değişmemişsin Forrest Gibson."

Belki de haklıdır. Birçok açıdan ben hâlâ aynı adamım ve o da sevdiğim tek kadın.

İşte o zaman anladım: Eğer o değilse, o zaman kimse değildir. Ama bu tür bir kalp acısını tekrar yaşayamam.

Ya bunu çözer ve birbirimize geri dönmenin yolunu buluruz ya da on altı yaşımda hayatımda tek bir büyük aşk yaşadığım gerçeğini ve hepsi bu kadar.

Umarım bunu birlikte çözebiliriz.

C H A P T E R E I G H T

Shauna

"**I** Bu konuda pek emin değilim," diyorum telefonda G Anne'ye.
"Saçmalık. Siz de herkes gibi egzersiz yapabileceğiniz bir yeri hak ediyorsunuz ve Elite Gym en iyisi."

"Ama ya Forrest beni görür ve yine sinirlenirse?"

"Onun olduğu kadar sizin de orada olmaya hakkınız var. Burası bir kamu kuruluşu. Ve eğer o çocuk size sorun çıkarırsa, bana söyleyin, ben de onu getireyim."

Bir nefes üfledim. "Tamam."

"Şimdi git ve antrenmanının tadını çıkar. Yarın görüşürüz." "Görüşürüz o zaman."

Elite Gym'e bakarken cep telefonumu çantama geri koyuyorum ve kendimi içeri girmeye ikna ediyorum.

Geçen gün Momma G'ye spor yapacak bir yer bulmaktan bahsettiğimde bana hemen burayı önerdi ve Forrest'in da burada spor yaptığını söyledi. Forrest'in spor programını bildiği için, eğer istersem "kazara" onunla burada karşılaşabileceğimi ima etti - ki beş dakika kadar önce otoparka girene kadar karşılaşıyordum.

Dün geceki yolculuğumuzdan sonra, onunla bu kadar erken karşılaşmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim, ancak sınırlı bir zaman dilimim . Öylece durup beni kendi başına içeri almasını umamam. Bu adam bir boğa kadar inatçı olabilir, bu yüzden zorlamaya devam etmeli, ikinci şansımız için elimden geleni yapmalıyım. Çünkü bunu yapmazsam pişman olurum.

Bulabildiğim tüm cesaretimi toplayarak derin bir nefes alıyorum ve spor salonunun kapısını açıyorum.

Anında lastik, metal ve ter kokusuyla karşılaşıyorum.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Tezgâhın arkasındaki hostes beni selamlıyor. "Bir üyelikle ilgileniyorum."

"Harika. Önce denemek isterseniz bir haftalık deneme geçişimiz var ya da hemen aylık olarak ?"

Küstahlık etmek istemediğim için bir haftalık giriş kartında karar kıldım ve evraklarımı imzaladıktan sonra soyunma odasına doğru yöneldim. Eşyalarımı güvence altına aldıktan sonra su şişemi alıp merdiven basamağına yöneliyorum, sinirlerimi atmak için iyi bir terlemeye ihtiyacım var.

İstedığım antrenmanı programlıyorum ve tırmanırken spor salonunun etrafına bakarak başlıyorum.

Birden fazla ağırlık makinesi zemine dağılmış durumda. Bir köşede boy aynalarının önünde bir dizi serbest ağırlık duruyor. Dersler arkadaki birkaç odada yapılıyor ve ön tarafa doğru bir boks ringi ve bir MMA kafesi var.

Aslında, şu anda kafeste iki adam var, birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Onları birkaç saniye daha incelediğimde, birinin Forrest olduğunu fark ediyorum.

Tanrım, çok iyi görünüyor.

Yumruk atarken kolları şişiyor ve dövüştüğü adamın yumruklarını da engelliyor. Ne yazık ki üzerinde bir atlet var, bu yüzden gövdesinin tamamını göremiyorum, ama bu muhtemelen iyi bir şey, böylece ağzım sulanmıyor - ya da daha kötüsü, bu lanet merdiven basamağından düşmüyorum.

Maçlarını bitirip eldivenlerini tokuşturdular ve sonra kafesten inip bana doğru yöneldi.

Yanımdan geçerken nefesimi tutuyorum ama beni hemen tanıyor. "Shauna?"

"Hey, Forrest." Aptal gibi el sallıyorum, sonra tekrar makineye odaklanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? ."

Gözlerini bana dikti. "Annem sana buranın benim spor salonum olduğunu söyledi mi?" "Son kontrol ettiğimde bu spor salonu halka , yani ..."

Gözlerini deviriyor. "Biliyorum, yani-"

"Sadece geldim Forrest. Bilirsin, senin yaptığın gibi? Akıl sağlığıma iyi geliyor," diyorum spor sütyenimi düzelterek onun görüş göğsüme çekerek.

Ve bir cazibe gibi çalışıyor.

Forrest beni içeri alırken neredeyse kıyafetimde bir delik açacaktı. Seçtiğim deniz mavisi spor sütyeni ve şort takımı, arkadaş olmamızı önererek ona neler kaçırdığını gösterme niyetiyle yapılmış olabilir. Çenesindeki kenetlenmeden işe yarıyor.

"Ve bunun içinde mi çalışıyorsun?" diye homurdanıyor. "Bu bir sorun mu?"

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Hayır."

Zaferimi sessizce kutlarken, onun soyunma odasına doğru yürümesini izliyorum ve kol egzersizlerine önce zamanımı tamamlıyorum.

Yaklaşık on beş dakika sonra Forrest soyunma odasından yeni duş almış ve üzerini değiştirmiş olarak çıkar.

Gözleri bana takılmadan önce odayı araştırıyor.

İçime bir sıcaklık dalgası ediyor ve bunun hiçbir ilgisi yok.

Serbest ağırlıkların ve aynanın önünde durduğum yere geliyor ve setimi izliyor. "Kol günü mü?"

"Evet."

"Size formunuzla ilgili bir ipucu vermemin sakıncası var mı?"

Ayağa kalkıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, böylece aynada ona bakmamış oluyorum. "Elbette."

Bu iyi, Shauna. Seninle konuşuyor. Kabul, formunu eleştirecek ama en azından senden kaçmıyor. Anlaştığınız gibi arkadaşın olmaya çalışıyor, değil mi?

"Daha fazla eğilmen gerekiyor," diyor ve gövdeyi aşağı doğru iterken elini belime koyuyor.

Meme uçlarım temastan sertleşti.

Boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Kalçalarınızdan bükülün ve ters göğüs flies hareketini yapmadan önce göğsünüzü daha fazla dışarı itin. Bu göğsünüzü daha fazla hedef almanıza yardımcı olacaktır."

"mi?" Onayını bekleyerek birkaç tekrar yapıyorum.

"Evet, böyle ..." Beni izlerken sesi boğuklaşıyor, ama ne yaptığını anlayınca toparlıyor. "Benim gitmem gerek."

Tekrar kalkıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Oh. Tamam. Belki seni yine buralarda görürüm. Sadece denemek için bir haftalık ücretsiz giriş kartım var ama etkinlik yaklaştıkça o kadar zamanım olur mu bilinmez?"

"Evet." Eğilip alnımdan öpecekmiş gibi bana doğru bir adım atıyor ama sonra kendini tutuyor. "İyi geceler Shauna."

"Sen de Forrest."

Benden iki adım uzaklaşıyor ama sonra donup kalıyor yüzünü bana dönüyor. "Biliyor musun, dikkatimi çekmek için o küçük kıyafeti giymene gerek yoktu."

Kalbim hızla çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek , ıslak bir kese kâğıdı bile giysen seni yine de tanıırım Shauna." Yüzünde bir sırıtişla, bu sefer gerçekten uzaklaşıyor ve beni peşinden gidip bu küçük kıyafeti üzerimden ne kadar hızlı çıkarabileceğini öğrenmek için özlem içinde bırakıyor.

Bunun yerine aynaya dönüyorum, derin bir nefes alıyorum ve antrenmanımı bitiriyorum, şehre gittiğime fazla şekilde değmesini sağlamaya niyetliyim.

"Hey, Kelsea."

Büyürken izlediğim küçük kız beni gördüğünde topuklarının üzerinde dönüyor ve bulaşıcı bana gösteriyor. Ama o artık o küçük kız değil ve ben de o zamanki ben değilim. Ben ayrıldığımda Kelsea on iki yaşındaydı ve Newberry Springs'e son gelişimden bu yana ne kadar değiştiğini görmek, zamanda geriye gidbir kez daha hatırlattı.

Forrest geçen gece bana bunu açıkça hatırlattı.

"Shauna! Selam! Burada ne yapıyorsun?" Gibson Ranch standının önüne doğru yürüyor ve gözlerindeki pırıltıyla beni selamlıyor. Bugün Perşembe, yani Newberry Springs Çiftçi Pazarı tüm hızıyla devam ediyor.

"Bugün aşağı inip G Anne için birkaç şey almam gerekiyordu ve Kış Harikalar Diyarı etkinliğine katılmakla ilgilenip ilgilenmeyeceklerini görmek için bazı satıcıları araştırmak istedim."

Bütün hafta boyunca Momma G ile konuştuktan sonra, etkinliğin Noel arifesine kadar yedi gün boyunca devam etmesine karar verdik. Vizyonu, Bay Gibson'ın canlandırmayı gönülsüzce kabul ettiği Noel Baba'nın kendisiyle fotoğraflar, çocuklar için el işleri, ren geyiği hayvanat bahçesi, yapay kar kullanarak kardan adam yapma yarışması ve Randy ve çocukların inşa edeceği ışık gösterilerini görmek çiftlikte gezintiler de dahil olmak üzere kendi Noel Baba Köyü'nü yaratmak. Sadece malzeme bağışında bulunacak insanlara, son dakikada alışveriş yapanlardan biraz para kazanmak isteyebilecek işletmelere ve insanların alışveriş yaparken ve şenliklere katılırken yemek yiyebilmeleri yiyecek satıcılarına ihtiyacımız var.

Çok çalışmam gerekecek, özellikle de kısa zaman çizelgesi göz önüne alındığında. Ama şu anda dikkatimi dağıttığı için minnettarım, özellikle de geçen gece Forrest'la yaptığım gezinti istediğim gibi gitmedikten ve Salı günü onu spor salonunda görmek beni daha da fazla neden olduktan sonra.

Burada yaşadığımdan beri çiftçi pazarının ne kadar büyüdüğünden etkilenerek bir an sokağa bakıyorum ve sonra dikkatimi tekrar Kelsea'ya . "Buraya çalışmak için geldim ama şimdi düşünüyorum da bütün günümü burada sadece kendim için bir şeyler alarak geçirebilirim."

Kelsea gülüyor. "Anlıyorum, ama bu önümüzdeki bahara kadar pazarın son haftası. Pazar

kış için kapanıyor çünkü hava çok soğuk."

"Mantıklı."

"Walker ya da Wyatt yardım etmek için buradayken, bazen bir fincan kahve içmek ve farklı stantlara göz atmak için çıkıyorum. Tanrı biliyor ya, bira fabrikasında çalışmak ve fotoğrafçılık işimi yönetmek arasında bu tür şeyleri yapmak için sahip tek zaman bu." kabindeki kıyafet raflarına baktığımı fark etti. "Özellikle bir şey var mı?"

Gözlerim rafta asılı duran kazak elbiseye takılıyor. Birkaç adım elbiseye uzanıyorum ve elimi yumuşak, nervürlü, yanık turuncu kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Aslında yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Buraya gelirken yanıma çok fazla şey ve kirlenmesini umursamadığım kot pantolonlar ve üstler dışında pek bir şeyim yok."

Evelyn kalçasında Kaydence ile yanımıza geldi. "Doğru yere geldiniz." Gülümsüyor ve ardından Kelsea sallayarak Kaydence'in elini tutuyor ve yiyormuş gibi yapıyor.

"Evelyn'i geçen hafta sonundan hatırlıyorsun, değil mi?" Kelsea bana

sordu. "Evet. Seni tekrar görmek güzel."

"Oh, eminim artık birbirimizi daha çok göreceğiz." Evelyn bana göz kırpmıyor. "Ama bil diye söylüyorum, bu parçalar benim giyim butiğim Luna'dan. Ana Cadde'nin aşağısındayım ve her şeyi bulmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Stokta yoksa tedarikçilerimden birinden de sipariş verebilirim."

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim. Başka bir görev için burada olduğumdan şu anda çok fazla yok, gerçekten, ama dükkanınız zaman kapanıyor? Belki daha sonra uğrayabilirim."

Kelsea ve Evelyn birbirlerine bakıyorlar ve sonra Evelyn tekrar bana dönüyor. "Yarın akşam ben kapattıktan sonra gelmeye ne dersin? Şarap ve kız kıza sohbet eşliğinde kendi kişisel alışveriş deneyimini."

"Gerçekten mi? Zorlamak istemiyorum."

"Sen değilsin. Ben teklif ediyorum. Ayrıca, Gibson'lar söz konusu olduğunda üçümüzün konuşacak çok şeyi olduğunu hissediyorum."

Kelsea kıs kıs güler. "Forrest'la aranızda neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum Shauna." Öne doğru eğilir ve fısıldar, "Siz ikiniz tekrar bir araya mı geliyorsunuz?"

Şu anda milyon dolarlık soru bu.

"Ha. Buna şu anda cevap bile veremem. Karmaşık bir durum."

"Eminim öyledir, çünkü Forrest'ın kendisi de karmaşıktır."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım.

Geçen gece arkadaş olmamızı önerdiğinde konuştuğumu sorguladım. Forrest -benim *Forrest*'ım- on beş yıl önce sadece arkadaşım olmaya bile *karşı çıkardı*. Ama üzerinde çalışmamız gereken çok şey olduğunu ve benim yeniden ortaya çıkışımla mücadele ettiğini açıkladığında, onun bakış açısını gördüm ve geldiğini anladım. Ve haklı olduğunu, yavaş başlamanın akıllıca olacağını anladığımda, bunun düzeltilmesi için duyduğum arzu hızla dağıldı. Ancak bu hala bize ve sahip olduklarımıza geri dönmek için istekli olmadığım anlamına gelmiyor, tabii bu noktada mümkünse.

"Çok fazla sorum var," diye devam ediyor Kelsea. "Tek düşündüğüm, ikinizin lisede nasıl."

"Evet, o zamanlar her şey çok daha basitti, orası kesin."

"Ama Forrest dışında, bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Kelsea başını bana doğru eğiyor, yumuşak gülümsemesi bana onun ne kadar saf bir güneş ışığı olduğunu hatırlatıyor. Bu kız her zaman bir ışık kaynağıydı, o zamanlar başkalarına kendinden çok şey vermeye istekliydi ve görünüşe göre şimdi de öyle.

Ve gerçek şu ki, anne G. dışında biriyle konuşmaya ihtiyacım var.

Willow, ama o meşgul ve Doğu Yakası' yaşıyor. Saat farkından dolayı telefon görüşmelerini koordine etmek zor. Ancak o olmasaydı son altı haftayı atlatamazdım.

Düğünden kaçtığımda konuklarla konuşan ve satıcılarla ilgilenildiğinden emin olan oydu. Forrest'ı aramak için sokakta koşuktan sonra saklandığım yakındaki bir kafeden beni alan oydu. Ve tüm toz duman dağıldığında, hayatımı nasıl toparlayacağımı bulmama yardım etti.

Onu her zaman en iyi arkadaşım olarak göreceğim, ancak burada değil ve bu ailenin ve bu küçük kasabanın işleyişi hakkında bilgi sahibi değil.

Ama Kelsea ve Evelyn biliyor.

Önerisi karşısında ağlamamaya çalışıyorum çünkü o kadar çaresiz görünmek istemiyorum, dudaklarımı büküp başımı sallıyorum. "Bu iyi ," diye başarıyorum.

Evelyn çenesini kaldırır. "Mükemmel, o zaman anlaştık. Beş gibi görüşür müyüz?"

"Orada olacağım." Derin bir nefes alarak Kelsea'ya dönüyorum. "Pekâlâ. iyi olacak. Konuşmam gereken bir sürü insan var."

"İyi şanslar ve iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz."

Luna'nın önündeki park yerlerinden birine yanaştığımda saat beşi biraz geçiyordu. Butik, Ana Cadde'deki diğer iki küçük dükkânın arasında yer alıyor, ancak onlar Evelyn'in vitrini ile aynı cazibeye sahip değil. Kapının hemen üzerinde yer alan mağaza ismi güneş ışığında parıltıyor ve ön taraftaki pencereler içeriden sarkan simli perdelerle kapatılmış.

Çok sevimli, ama sıcak atmosferi bile sinirlerimi yatıştırmıyor.

Damarlarımda dolaşan endişeye rağmen arabamdan inip doğru ilerliyorum ve mesai saati bittiği için kapıyı çalıyorum. Birkaç dakika sonra Evelyn kapının kilidini içeriden açıyor ve beni karşılamak için iterek açıyor.

"Shauna! İçeri gel!"

"Teşekkürler."

Ben içeri girip etrafa atarken kapıyı arkamdan kilitliyor.

Elbise, gömlek, pantolon ve kazaklardan oluşan giysi rafları her iki duvar boyunca yer almakta ve duvarların üzerinde sergilenmektedir. Odanın ortasında katlanmış eşyaların bulunduğu masalar ve birkaç cüzdan, mücevher ve ayakkabı sergisi de yer alıyor. Bir kız burada saatlerce kaybolabilir ve gözünü bile kırpmaz.

"Kelsea arkada benim için Kaydence'altını değiştiriyor. Walker onu almak için her an gelebilir, ama göz atmaya başlayabilirsiniz. Beğendiğiniz ve denemek istediğiniz herhangi bir şeyi birinci soyunma odasının dışına asabilirsiniz." Orayı işaret ediyor.

Onunla yüzleşmek için başımı çeviriyorum. "Tekrar teşekkürler, Evelyn. Gerçekten çok ."

Uzanıp elimi tutuyor. "Saçmalama. Küçük bir kasabada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kelsea olmasaydı, hâlâ öyle olurdu." Gülümseyerek arka tarafına doğru yöneldi ve beni hikâyesi hakkında daha fazla merakta bıraktı.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği de değil mi? Hepimizin bir hikayesi var ve benim ve Forrest'ınki henüz bitmiş olamaz. Bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Derin bir nefes alarak kıyafetleri gözden geçirmeye başlıyorum, yumuşak olduğu kadar rahat da görünen birkaç kazak ve dün çiftçi pazarında gözüme kestirdiğim süveter elbiseyi buluyorum. Sadece

incelemem sırasında birkaç dakika geçtikten sonra kapı çalındı.

", " diye sesleniyor Evelyn , Walker'ı içeri almak için kapının kilidini tekrar açıyor. Ve içeri adımını atar atmaz, onu belinden tutup kendine çekiyor, sahiplenici bir şekilde ağzını onunkine yerleştiriyor.

O zamanlar tanıdığım küçük çocuğu şimdi evli ve aşık görmek çok çılgınca. Ama ayrıldıklarında birbirlerine bakışlarından Walker ve Evelyn'in umutsuzca aşık olduklarını açıkça anlayabiliyorum. Ve bunu hiç tereddüt etmeden biliyorum çünkü Forrest da bana aynı şekilde bakardı.

Walker sonunda başını bana doğru çeviriyor, beni gördüğünde gülümsemesi gözleriyle buluşuyor. "Shauna!"

"Hey, Walker."

Yanıma geldi ve sarılmak için beni kendine çekti. "Nasıl gidiyor?"

Beni bırakıyor ve gömleğimi yeniden düzeltiyorum. "Gidiyor. Karın bana kıyafet bulmamda yardım ediyor."

"Doğru yere geldiniz. Küçük baykuşumu almam gerekiyor ve sonra siz hanımları kızlar gecenizle baş başa bırakacağım. Lütfen bana huysuz kardeşim hakkında bol bol dedikodu yapacağınızı söyleyin."

Kelsea kucığında Kaydence ile mağazanın önünde bize katılırken, "Kesinlikle katılacağız," diyor.

Kaydence, Walker'ı gördüğünde baykuş gibi bir ses çıkarır ve birdenbire Walker'ın ona taktığı lakap mükemmel bir anlam kazanır.

"İşte benim küçük baykuşum," diyor ve onu Kelsea'nın elinden alıp havaya fırlatarak heyecanla ciyaklamasına neden oluyor.

bir kıskançlık duygusu kapladı. Bir zamanlar Forrest'ın da çocuğumuzla aynı şeyi yaptığını hayal ederdim.

Hala alabilir ?

Kelsea bebek bezi çantasını Walker' uzatırken Evelyn, "Bir saat önce ona bir şeyler , siz eve döndüğünüzde akşam yemeği için hazır olacak," diyor.

"Merak etme, ben hallederim." Evelyn'in dudaklarını bir kez daha öpmek için öne doğru eğilir. "Siz kızlar eğlenmenize bakın. Eğer şarabı biraz fazla kaçırırsanız beni arayın, gelip sizi alırım, mı?"

"Merak etmeyin. Wyatt'hazırda bekletiyorum," diye araya giriyor Kelsea.

"Bu da işe yarar." Sonra bana döndü ve "Seni tekrar görmek güzel Shauna. Ağabeyimi yıpratmak için ekstra yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Ha. Teşekkürler."

"Ben ciddiyim. Düğününüzü durdurmaya çalıştıktan sonra buraya dönmene sevindim. Ne kadar perişan durumda olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ama o inatçı bir göt ve bunu bildiğini biliyorum. Dediğim gibi, eğer onu biraz dürtmemi istersen, yeterli, memnuniyetle zaman ayırırım." Evelyn'e bir öpücük daha verdi ve yalnız bırakarak dükkândan çıktı.

Kelsea omuz silkerek, "Sanırım şimdi size Vegas hakkında her şeyi bildiğimizi söylemenin tam zamanı," diyor.

İç çektim. "Aslında şaşırdım. Forrest'ın ne kadar özel biri olduğunu bildiğim için kimseye söyleyeceğinden emin değildim."

"Düğününüzü durdurmak için geri dönmeye karar verdiğinde Walker ve Wyatt ile birlikteydi. Onlarla evli olduğumuz için bize söylemek zorunda olduklarını biliyorsun."

Kıkırdarak yakındaki bir raftan başka bir üstlük alıp kolumun üzerinde asılı duran yığına . "Anlıyorum. Ama bil diye söylüyorum, Momma G'nin beni işe alırken böyle bir şeyden haberi yoktu."

Kelsea ve Evelyn'in kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Artık biliyor çünkü ona söyledim ama sanırım geri dönmemin bizi tekrar bir araya getireceğini ."

Kelsea iç çeker. "Pekâlâ. Konuşacak çok şeyimiz var ama devam etmeden önce kesinlikle biraz şaraba ihtiyacımız var. Shauna, git kıyafet denemeye başla. Evelyn, kapıyı kilitle ve perdeleri kapat, ben de şarabı getireyim." Ellerini birbirine vurur. "Bu çok eğlenceli olacak."

Üçümüz iki şişe şarap içtikten sonra soyunma odasından dün gözüme kestirdiğim kazak elbiseyi giyerek çıktım.

"Kahretsin," diyor Evelyn, neredeyse şarabını tükürerek. "Kızım, bu elbise senin için yapılmış!"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Aynada kendimi görmek için arkamı dönüyorum ve dengem için neredeyse yüzüstü düşüyorum. Evet, şarap kesinlikle işini yapıyor.

"Kesinlikle evet," diyor Kelsea. "Bunu almalısın. Forrest seni bunun içinde gördüğünde ölecek." "Bilemiyorum. Sadece arkadaş olmaya çalışıyoruz, unuttun mu?"

Geçen bir buçuk saat boyunca kızlara döndüğümünden beri Forrest'la neler olduğunu ve geçmişte aramızda neler yaşandığını anlattım. Bunları konuşmak, bizi bu noktaya getiren her şeyi hatırlamama yardımcı olmak iyi hissettirdi. Ayrıca bana Forrest'ın çok hızlı ilerlemek konusunda duraklamakta haklı olduğunu hatırlattı. Üzerinde çalışmamız gereken çok şey var.

Ancak, onlara geçen gece Momma G'nin beni gezdirmesi için onu nasıl ikna ettiğini ve nasıl bir hamle yapmaya çalıştığımı, ancak karşılık vermediğini anlattığımda neredeyse salyalarını akıtıyorlardı. Onlara Salı günü spor salonundan da bahsettim - yaptığı yoruma bayıldılar.

"O adam seninle asla sadece arkadaş olamaz, Shauna." Kelsea bu fikir karşısında gözlerini devirir. "Sen onun yanındaydım, tamam mı? Ve sana söylüyorum, hep sana takıldı. Son on beş yılda biriyle çıktığından bile emin değilim, çıktıysa da bu konuda çok ketum davrandı."

Forrest'ın başka bir kadınla birlikte olma fikri içimi burkuyor ama iki ay öncesine kadar başka bir adamla nişanlıydım, bu yüzden kıskanmaya hakkım yok. Gerçek şu ki, ayrıldığımızdan beri ikimiz de başka insanlarla birlikteyiz, bu yüzden ikimiz de bu gerçeği birbirimize karşı kullanamayız. Odaklanabileceğim tek şey, ne kadar zaman geçerse geçsin aramızdaki bağın sarsılmamış olması.

"Hayatına ettiği için onu suçlayamam ama buraya aramızda hâlâ bir şeyler olmadığını görmek için geldim, anlıyor musun?" Ellerimi elbisenin ön kısmında gezdirerek çizgileri düzeltiyorum. Yumuşak, pas rengi kumaş kalçalarımı sarıyor ve kum saati figürümü öne çıkarıyor. İtiraf etmeliyim ki Forrest beni bu elbisenin içinde gördüğünde ellerini üzerimden çekmekte zorlanacak.

"Güven bana. Onun iradesi uzun sürmeyecek. Sadece pes etme."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken kızlarla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Değilim ama fikrini değiştirmesini nasıl sağlayabilirim? Adamı takip etmeden, birlikte zaman geçirmemiz, birbirimizi yeniden tanımamız bir nedene ihtiyacım var."

Evelyn tavana bakar ve bir süre vereceği cevabı düşünür. Aklına bir fikir geldiğinde, Kelsea ile oturdukları kanepeden neredeyse fırlayacak ve altındaki parke zemine dökecekti. "Buldum!"

Kelsea kıkırdıyor ve sonra onu minderlere geri çekiyor. " batırıyorsun!"

"Sorun değil. Bir dakika içinde temizleyebilirim." En iyi arkadaşına el sallıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Shauna, Forrest'tan Kış Harikalar Diyarı etkinliğinde sana yardım etmesini iste."

"Nasıl?"

"Şey, inşa edilecek şeylere ihtiyacınız , değil mi? Bunu yapmaya istekli olup olmadığını sorun. Adam , tahta ve çivi işlerinden iyi anlıyor."

"Ya onun yerine çalışanlarından birini görevlendirirse?" Ben de karşı çıkarım.

Evelyn kendini beğenmiş bir şekilde,
"Yapmayacak," diyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü başka bir erkeğin senin yanında olması, seninle konuşması, seninle gülmesi düşüncesine dayanamayacak. Bu onu çıldırtacaktır."

Kelsea başıyla onaylıyor. "Kesinlikle."

İnleyerek şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Tepkisini şimdiden görebiliyorum çocuklar. Gözlerini kapatacak, burnunun kenarını çimdikleyecek ve sanki kanal tedavisi olmak bana yardım etmekten daha kolaymış gibi davranacak."

"Kahretsin." Kelsea kıs kıs güler. "Bu mükemmeldi. Forrest'ın T'si." "Biliyorum." Hüzünlü bir iç geçirdim. "Ama Tanrım, o adam ..."

Evelyn kaşlarını oynatır. "Ah, evet. Huysuzluğun seni , değil mi?"

Karşılarındaki sandalyeye oturup şarabımı tekrar yudumluyorum. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim çünkü o zamanlar böyle biri değildi, anlıyor musun? Ama yeniden bir araya geldiğimizde bu değişimi görebildim ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama ... gerçekten çok ateşli."

Üçümüz de aynı anda kıkırdıyoruz.

Kelsea, "Wyatt da bazen böyle oluyor ve ben sadece onun kemiklerinin üzerine atlamak istiyorum ve bu saldırganlığı benden çıkarmasını umuyorum," diyor.

"Walker huysuz olduğunda çok seksi oluyor," diye ekliyor Evelyn. "Peki ya benim yüzümden olduğunda? Sanki beni bir şeyden koruyor ya da ben onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi.. daha da ateşli oluyor."

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. "Şanslı kızlar. Ama Forrest'ı daha fazla kızdırmanın bana bir faydası olacağını sanmıyorum. Zaten yeterince kızgın."

"Geçmiş hakkında konuştunuz mu?" Kelsea soruyor. "Yani, bu konuyu açmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum ama onun da dediği gibi, çok şey oldu."

Şarabıma bakıyorum. "Yapmamız gerektiğini biliyorum ama bunun için doğru zaman olduğundan emin değilim." Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Bazen ona karşı dürüst olsaydım şu anda nerede olurduk diye merak ediyorum. Ve annemin gençlik aşkı konusunda kafama girmesine izin vermeseydim ..."

Düğünümünden kaçtığımda annemin benden memnun olmadığını söylemek hafif kalır. Aslında, son zamanlarda konuşmalarımız çok tek taraflıydı - o taraf bana ne kadar büyük bir hata yaptığımı söylüyordu.

"Oh, Evelyn ve ben annelik sorunları hakkında her şeyi biliyoruz," diyor Kelsea, kelimeleri hafifçe geveleyerek.

"Benim annem tam bir baş belası, Shauna. İnan bana, eminim seninki benimkine kıyasla bir azizdir." Evelyn kaşlarını kaldırır.

"Onu suçlamıyorum, artık suçlamıyorum. Uzun zaman aldı ama ona babamdan ve gidişinin gerçek nedeninden bahsettiğimde yaptığı hatayı, onun hakkında kötü konuşmanın bizim ilişkimizi de nasıl mahvettiğini görmeye başladı. İnanın bana, tüm aşmamız birkaç yılımızı aldı ama onun etkisinin Forrest ile olan ilişkimi de etkilediğini biliyorum. Onunla birlikte olmamın hayatımı mahvedeceğine, onun gibi küçük bir kasabada sıkışıp kalacağıma ve Forrest'ın etrafta kalmayacağına o kadar inanmıştı ki, çünkü bu onun deneyimiydi." Ona Newberry Springs'e geri döneceğimi söylediğimde bana bunu hatırlatmayı ihmal etmedi. "Ama asıl üzerinde çalışmamız gereken şey, Forrest tüm bunları ondan sakladığımı öğrendiğinde, bu onu derinden yaraladı. Durup bu konuyu açıp onu tekrar hazırlıksız yakalamak istemiyorum, anlıyor musun?"

Evelyn başını sallar. "Hayır, katılıyorum. Doğru zaman gelecektir. Benim ve Walker'ın başına gelen buydu ve onunla zor şeyleri paylaşmak için memnunum."

Kelsea, "Yeterince erken konuşmadım ve bu benim ve Wyatt çok fazla kalp ağrısına neden oldu, bu yüzden çok fazla beklemeyin," diye ekliyor.

"Biliyorum. Ben sadece-"

"Sana söylüyorum, Shauna. Ondan yardım iste. Ona ihtiyacın olduğunu hissettir." Evelyn omuz silkiyor. "Bu mükemmel bir başlangıç noktası."

"Ona ihtiyacım *var...*" Bardağımı boşaltıp yanımdaki masaya koyarak fısıldıyorum. "Bunu fark etmem on beş yılımı aldı ama gerçek bu."

Kelsea ayağa kalkıp yanıma geliyor ve beni sandalyeden çekiyor. "Sadece pes etme. Evelyn ve ben elimizden gelen her türlü yardımı yapmak için buradayız."

Gözlerimin arkasında o tanıdık yaş sızısı birikiyor. "Teşekkür . Bu gece için de teşekkür ederim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Evelyn bize katılmak için geliyor. "Bir şey değil. Kelsea ve ben en iyi arkadaşız ve şimdi de kayınbiraderiz, ama siz de pratikte bir kardeş sayılırsınız. Ve eğer o Gibson'larla evli olarak hayatta , birbirimize yaslanmamız gerekecek."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "İyimser düşünceni takdir ediyorum ama Forrest ve benim evlilik çanlarını duymadan önce kat etmemiz gereken uzun bir yol var."

Kelsea sırtıyor. "Onu bilemem. Bence doğru yoldasın."

Evelyn başparmağını Kelsea'ya doğru uzatır. "Bu romantik tarafı olan, her zaman gerçek aşkı biri. Walker'la olan ilişkiye de burnunu soktu, haberin olsun."

Kelsea şakacı bir şekilde onu iter. "Evet, öyle yaptım. Çünkü onun senin için yaratıldığını kendi başına anlayamayacak kadar inatçıydın."

"Hey, oraya vardım. Sadece bir dakikamı aldı."

"Daha çok bir saat gibi," diye mırıldandı Kelsea nefesinin altından ve sonra bana döndü. "Her neyse, eğer senin de ihtiyacın olursa yardım etmekten çekinmem, tamam mı?"

"Teşekkürler." Boş bardağıma bakıyorum. "Sanırım bu gece için yeterince şarap içtim."

Evelyn başını sallar. "Anlaştık. Ve daha deneyeceğin kıyafetler var, o yüzden o kışını soyunma odasına geri götür." Ben arkamı dönerken kışımı tokatlıyor. "Seni gördüğünde Forrest'ın ağzını sulandırmamız gerekiyor, o yüzden yapacak daha çok işimiz var."

C H A P T E R N I N E

Forrest

"*H* Ey, patron. Bu kağıtları benim için imzalar mısın?"
Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Javi'nin masamın önünde durduğunu ve elinde bir deste

elinde envanter kağıtları.

"Evet, tabii." Onları bana uzatırken bir nefes alıyorum, altına imzamı atıyorum ve hemen geri veriyorum. "bakalım."

"Teşekkürler. Bu akşam spor salonuna gidecek miyiz?"

"Tabii ki. Sinirimi atmam lazım," diye cevap veriyorum, sandalyemde arkama yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Neden Shauna'nın yardım etmesine izin vermiyorsun?" Javi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sırtıyor. "Şu anda gergin olmamın sebebi o olduğuna göre, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Javi başını sallar. "Hmm, katılmıyorum. Sydney'e kızdığım da bunu ona anlatmanın en iyi yolu onu gelecek haftaya kadar becermek. O da pek aldırıyor gibi."

"Büyüleyici."

"Anladığım arkadaşlığımız iyi gitmiyor."

"Benden kaçtığını hissettiğimde bunu yapmak çok zor."

Dün Pazar günüydü, kardeşlerimle yardım etmek için çiftliğe uğradığımız gün. Shauna'yı orada görmeyi bekliyordum, her ne kadar bu fikir beni korkutsa da. Onu görmek değil, onun yakınında olmak bana kontrol eksikliği hissettiriyor, sanki nasıl tepki vereceğimi bilmiyormuşum gibi ve bundan nefret ediyorum. Hayatımın son döneminde kontrollü olmak beni delirmekten kurtaran tek şeydi ve kendimi kontrolsüz hissettiğim tek an onun yanında olduğum andı.

Ama annem bana Shauna'nın dinlenmek ve Walker'ın ona büyük bir nezaketle sunduğu şehir evindeki birkaç işi halletmek için izin aldığını söylediğinde, beklemediğim bir şey hissettim: hayal kırıklığı.

Şimdi de burada kalma fikrini değiştirip değiştirmediyini ya da en azından benimle yeniden sağlam bir zemine oturmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Geçen Pazartesi yaptığımız gezintiden ve Salı günü spor salonuma gelmesinden sonra böyle hissetmediğim kesin.

"Forrest?" Jill kafasını açık ofis kapımdan içeri sokarak Javi ve Forrest arasındaki konuşmayı yarıda

kesti.

Ben.

"Öyle mi?"

"Bir ziyaretçiniz var." Yüzündeki sırıtış bana muhtemelen mutlu bir ziyaretçi olmadığını söylüyor.

Ama sonra Shauna onun arkasında beliriyor ve ben de kendi düşüncemi yiyorum.

Onun burada ne işi var?

"Merhaba," diyor usulca, ben masamdan kalkmadan önce bana gülümseyerek. Sonra gözleri odanın kenarında duran Javi'ye kayıyor, garipliğimin ve kargaşamın tadını . *Şerefsiz*. "Ben Shauna," diyor ve Javi'nin elini sıkmak için uzanıyor.

"Javier, ama bana Javi diyebilirsin. Memnun oldum Shauna. İsme bir yüz eklemek güzel." "Demek adımı duydun?" diye alay ediyor.

"Oh, evet." Javi bana sırıtıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar çok adamı boğmak istememiştim.

Bilin bakalım daha sonra kim yumruklardan sağa sola kaçacak?

"Javi de tam ," diyorum, gitmesini isteyerek. Shauna'nın söylemek için ofisime kadar geldiği şeye tanık olmasına ihtiyacım yok.

"Öyle miydin?"

"Evet, öyleydin. Bugün saat beşten önce tamamlaman gereken ekip değerlendirmelerin var ve Tanrı biliyor ki bunları ertelemeyi seviyorsun."

Javi başını sallar, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardır. "Tamam, . Bir ipucu alabilirim. Kıcıma binmene gerek yok patron." Shauna'nın yanından geçip bana bakıyor. "İyi şanslar, Shauna. Ama o adamı yıpratabilecek biri varsa, o da sensin." Sonra Jill içeri girerken o da çıktı.

"Tekrar böldüğüm için özür dilerim ama Houston ofisine göndermeden önce bunları hızlıca gözden geçirmenizi istiyorum." Masama doğru yürüdü ve bana üç sayfa kağıt uzattı, faturalar ve bir projeye yardım etmek için sahile olan ekiplerin evrakları.

Shauna'ya bakıyorum. "Özür dilerim. Bana bir dakika izin verin." "Sorun değil."

Masamın diğer tarafındaki sandalyeleri işaret ediyorum. "İstersen oturabilirsin."

Gülümsüyor ve sandalyelerden birine geçip oturuyor, bir yandan da beni ve Jill'i izliyor.

Tekrar yerime oturduğumda Jill elini omzuma koyuyor ve benimle birlikte kâğıtların üzerine eğiliyor. "İşte onaylamamı istediğim şey," diyor ve toplamlardan birini işaret ediyor. "Biraz fazla gibi görünüyor ama bu tür kalemlerde cimrilik yapmak istemeyeceğini biliyorum."

Başımı salladım. "Evet, haklısın. Biraz yüksek ama astronomik değil." Jill omzumu sıkıyor ve sonra Shauna'nın boğazını

temizlediğini duyuyorum. "Özür dilerim," diyor ona baktığımda.

Jill bıyık altından güler. "Son bir şey daha." diğer kâğıtlardan birini kaydırıyor ve gözden geçirmemi istediği maddeyi işaret ediyor, masamın üzerine daha da eğilerek yüzlerimizi rahatsız edici derecede yakınlaştırıyor. Ama buna odaklanmamaya çalışıyorum ve "Evet, bu da iyi görünüyor" diye cevap vermeden önce zihinsel hesap yapıyorum.

"Mükemmel." Jill kâğıtları topluyor, bana bir kalem uzatıyor ve ben de her birinin altını imzalıyorum. Saçımı okşuyor ve sonra şöyle diyor: "Teşekkürler patron. Bir şeye ihtiyacın olursa masamda olacağım."

Jill gittiğinde Shauna'ya dönüp ve yüzündeki yumuşak gülümsemenin yerinde yeller estiğini fark ediyorum. Onun yerine kızgın bir ifade vardı.

"İyi misin?"

"Asistanınız iyi birine benziyor. Kişisel alanın biraz farkında değil ama yine de verimli."

Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi göğsümün üzerinde kavuştururken ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. "Jill en iyisi. Bu şirketi onsuz yönetemezdim."

Shauna kaşlarını çatıyor ve gözlerimi kaçırarak odanın diğer tarafına bakıyor. "Görünüşe göre

En azından benim oturduğum yerden, sizin asistanınızdan daha fazlası olmak istiyor gibi." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Daha iyisini bilmesem, Shauna'nın kıskanç olduğunu söyledim. Yalan söylemeyeceğim, bu küçük gerçek içimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken .

Jill'in bir tehdit olduğuna inanmasına izin verebilirdim, ama sanırım bunu listeye eklemekten de yolumuzda yeterince engel var. Bu yüzden Shauna'nın acısına, muhtemelen yapmam gerekenden daha erken son vermeye karar verdim.

"Sanırım Jill'in karısı Becca bu fikre şiddetle karşı çıkacaktır." Shauna'nın kafası tekrar bana . "Neyine?"

Masamın üzerine eğilerek hoş gülümsememi gösterdim. Ve bunu yaptığım anda Shauna'nın yakalandığını söyleyebilirim. "Jill eşcinsel, tatlım."

Shauna'nın dudakları hafifçe aralanarak küçük bir o harfi oluşturuyor. Ve lanet olsun, bu masanın üzerinden atlayıp kendi ağzımı onununkine yapıştırmak istiyorum, ama bu kadınla fiziksel ilişkiye girmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini zaten biliyorum.

"Oh," diyor. "Ah, şey ..."

"Yine de kıskandığını bilmek güzel, Shauna. Bunu daha sonra Jill'le paylaşacağımdan emin olabilirsin." Shauna bana ters ters baktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın Forrest."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, tatlım. Ne de olsa burası benim şirketim."

Gözlerini deviriyor ama başka bir şey söylemiyor. Ve aniden, o da geldiğinde gözlerinin hala geri dönüp dönmediğini merak ediyorum.

Aletim masamın altında ve bu gerçeğe odaklanmamak için kendimi zor tutuyorum, bunun yerine Shauna'nın gerçekten neden burada olduğuna odaklanıyorum.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Shauna? Bugün şirketimin ofisine gelmene şaşırdığımı söylemeliyim."

Sandalyesinde daha uzun oturuyor ve dikkatini tekrar bana odaklıyor. "Biliyorum ama profesyonel anlamda yardımınıza ihtiyacım olduğu için bunun en iyisi olacağını düşündüm."

"Ailemin evine gelip gelmeyeceğinizi dün bana sorabilirdiniz."

"Yapmam gereken bazı şeyler vardı." Gözleri bir an için uzaklaşıyor ama sonra benimkilere dönüyor. "Ama şimdi bu yüzden buradayım."

"Tamam. Peki ne oldu?"

"Madem bir şeyler inşa etme konusunda deneyimlisin, çiftlikteki Kış Harikalar Diyarı etkinliği için birkaç eşyanın yapımına yardım etmek ister misin diye merak ediyordum?"

"?" eğildim, masamın köşesinden bir kalem ve not defteri aldım ve kalemi kağıdın üzerine tutarak fikirlerini not etmeye hazırlandım.

"Noel Baba ile fotoğraf çektirmek için bir fon lazım. Evine ya da oyuncakçı dükkanına benzeyen bir şey." "Tamam."

"Rudolph'un burnunu iğnelemek için bir ekrana ihtiyacım var." Bir kahkaha attım. "Şirinmiş."

Gururla gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Başka bir şey var mı?"

"Müşterileri farklı alanlara yönlendirmek için muhtemelen birkaç tabela ve belki ren geyikleri için bir ağıl."

Ona bakıyorum. "Ren geyiği mi?"

"Evet. Aslında Colorado'dan geliyorlar. kitap okumuştum, bir kız çıktığı adama Noel festivalinde bir ren geyiğinin kendisini öpmesine izin vermesi için meydan okuyordu. Bana bu fikri veren buydu."

"Bir ren geyiğini öperek erkekliklerini kanıtlamak erkeklerin sıraya gireceğinden şüpheliyim, ancak

küçük piçleri kontrol altında tutmanız için bir akıl inşa etmeniz sorun olmayacaktır."

Bana sırtıyor. "Harika. Peki ne zaman başlayabilirsin?"

"Ben mi? Bu şeyleri inşa etmemi mi istiyorsunuz? Fark etmediysen söyleyeyim, bugünlerde milyonlarca dolarlık bir şirket yönetiyorum," diyorum ellerimi iki yana açarak.

Alt dudağını ısıyor. "Evet, bu doğru. Sanırım bana yardım etmesi için çalışanlarınızdan birini göndermeniz gerekiyorsa, bu dünyanın sonu değil." Koyu renk kirpiklerinin altından bana bakmadan önce kazağının eteğiyle oynadı. "Ama bu işler biraz zaman alabilir, o yüzden çiftlikte benimle çok zaman geçirecek, her şeyi mükemmel hale getirirken kirlenecek ve terleyecek."

Küçük . Ne yaptığını çok iyi biliyor. Başka bir erkeğin onunla vakit geçirdiğini düşünmek beni çığına çeviriyor ve birden işçilerimden birinin uzuvlarını koparmayı hayal ediyorum.

"Yapabilirim," diye bağırdım, kartlarını mükemmel oynadığı için mutlu değildim ama yine de kararlılığından etkilendim.

Yüzünde bir başarı ve zafer gülümsemesi beliriyor. "Mükemmel. Perşembe gecesi senin için uygun mu?"

Bir an için programımı düşünüyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Evet, bu iyi olur."

Bu gece ve yarın genellikle akşamları spor salonunda oluyorum, Çarşamba günü grup çalışmam var ve Cuma gecesi grupla bir sonraki konserim var, yani aslında Perşembe boş olduğum tek öğleden sonra. En azından bunu kaçırmamak için o gün bir sabah antrenmanı yapmam gerekebilir.

"Teşekkürler Forrest. Bunun için minnettarım." Shauna sandalyesinden kalktı, ben de onu takip ettim. "Sanırım seni işine geri dönmen için yalnız bırakacağım."

Kapıya doğru yöneliyor, ama ben uzanıp bileğini tutuyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Nefesi kesiliyor ve ona bu kadar yakın olmak bana onun kokusunu tekrar içime çekme şansı veriyor, bana her zaman yazı ve onu hatırlatan o tatlı narenciye kokusunu.

"Seninle arkadaş olmayı kolaylaştırmayacağını bilmek güzel Shauna," diye fısıldıyorum.

Kul

ak. "Ne demek istiyorsun?" diye nazikçe sorar.

"Yapma. Az önce beni nasıl tuzağa düşürdüğünü gibi davranma.

spor salonunda yaptığın küçük gösteri."

Kıcını tekrar bana itiyor ve beni inletiyor. Şu anda kahverengi kazağını üzerinden yırtıp atmayı, kotunu indirmeyi, onu kapıya doğru itmeyi ve bu küçük manevra için onu tahtaya doğru becermeyi düşünüyorum.

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir

Forrest." "Benim için o kadar çaresiz misin?"

"Evet, ama düşündüğün şekilde değil." Arkasını dönüp bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Oyun oynamak istemiyorum Forrest. Sadece birlikte vakit geçirmemiz için bir bahane istedim."

Sesinin değiştiğini duyduğumda omuzlarım düşüyor. "Sanırım buna saygı duyabilirim."

"Ve senin de bunun bir parçası olman annen çok şey ifade ederdi, biliyorum."

"Annemin ilişkimizle hiçbir ilgisi yok Shauna, her ne kadar öyle olduğunu düşünmekten hoşlansa da."

"İlişkimiz hakkında konuşmuyorum. Olaydan bahsediyorum. Geçen gün çiftlikle aranızda nasıl mesafe koyduğunuzla ilgili bir yorum yaptım, yıllardır böyle yapıyorsunuz."

Bir nefes verip elimi saçlarımda gezdiriyorum - zaten berbat bir haldeydi. "Bir gün seninle birlikte burayı ele geçireceğimi düşündüğümde ve bunun gerçekleşmeyeceğini anladığımda, orada çok uzun süre kalmak çok acı verici oldu."

Shauna kaşlarını çatar. "Üzgünüm ama çiftlik ailenizin bir parçası, sizin kim olduğunuzun bir parçası. Ondan kaçmak, ne olduğunu hatırlamana izin yerine ailene olan kızgınlığını artırdı.

Bir parçası olmak inanılmaz bir şey. Böyle bir şeyi tekrar yaşamak için her şeyimi verirdim."

Dudaklarına bakıyorum, kaşlarımı çatarak öpmek istiyorum ama biliyorum. Bunun yerine bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyuyorum. Mesafe, daha sakın bir kafayla düşünmemi sağlıyor - en azından oldukça daha dengeli bir kafayla.

Şimdi ona sırtımı dönerek, kalp atışlarım hızlanırken tekrar masama doğru yöneliyorum. "Perşembe günü görüşürüz, Shauna," diyorum, şu anda onunla çiftlik ve aile dinamiklerim hakkında bir tartışmaya girmek istemiyorum.

Bir süre sonra "Perşembe görüşürüz," diye cevap veriyor ve beni ofisimde yalnız bırakıp konuşmamız üzerine düşünmeye başlıyor.

O haklı mı? Pek çok anıya ve hayale sahipliği yapan bu yerden kaçarak kendimi mutsuz mu ettim? Beni bugün olduğum kişi yapan yere sahip çıkma planıyla ilerleseydim bir faydası olur muydu? Çalışkan, güçlü, bilgili bir iş adamı, bir aile babası. Beni yetiştirdikleri için aileme göstermedim mi?

Ve neden bu soru beni Vegas'tan döndüğümde hissettiğimden daha büyük bir pislik gibi hissettiriyor?

Sanırım geçmişini onarmak için şimdiki zamandan iyi bir zaman yok, değil mi? Shauna ve ailemle?

İkisi iç içe geçmiş de ben mi farkına Yoksa bunu bana göstermesi için ona mı ihtiyacım vardı?

"Hey, baba." Aletlerinden birini kulübesindeki duvara asarken arkasından yaklaşıyorum. Perşembe gecesi idi ve ofisten doğrudan çiftliğe gittim.

"Forrest? Perşembe günü burada ne işin var?" Bana bakarken kaşlarındaki kıvrımın daha da belirginleştiğini fark ediyorum, belki de yıllar içinde cildinde oluşan derin çizgiler ve kırışıklıklar yüzünden.

Babamın yaşı ilerliyor, bu benim görmezden gelmeyi tercih ettiğim ama Shauna'nın Pazartesi günü ofisime ailemin kıymetini bilmediğim konusunda beni azarlamasıyla aniden yüzüme çarpan bir gerçek. Hala onun sözleriyle yüzleşmeye çalışıyorum.

"Shauna'nın Kış Harikalar Diyarı etkinliği için bir şeyler yapmasına yardım etmek için buradayım."

"Ah." Gülümsüyor ve sonra önündeki tezgâhta pisliği temizlemeye devam ediyor. "Bu kadınların sana her şeyi yaptırabilmeleri ne kadar komik, değil mi?"

"Bilmiyor ?"

Dönüp tekrar bana baktı. "Forrest, ben kraliçe arıyla evliyim. Onun Evelyn, Kelsea ve Shauna'yı da eğittiğini anlıyorsundur."

Bir kahkaha attım. "Shauna'yı buraya geri getirmek için yaptığı numaradan sonra, başka neler yapabileceğini görmekten korkuyorum."

"Annen iyi niyetli. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve o sadece senin mutlu olmanı istiyor. Bu yüzden başvuruda Shauna'nın adını görünce bunu bir işaret olarak algıladı. Yemin ederim ikinizin son zamanlarda iletişim halinde olduğunuzu bilmiyordu."

"Bildiğim iyi oldu, yine de bunun onu durduracağını sanmıyorum." "Ama

ikinizin de hâlâ büyük bir acı barındırdığı ikimiz için açıktı."

"Bu beklenen bir şey baba."

Başını iki yana sallar. "Bilirsin, acının derin kökleri vardır, izin verirse kendilerini ruhlarımıza gömen kalın . Onları tek yolu affetmektir."

Bu felsefi yönünün geldiğini merak ederek ona bakıyorum.

Düşüncelerimi duymuş olmalı çünkü gülmeye başladı. "Bana öyle bakma evlat. Ben altmış yaşındayım. Aşk ve acı hakkında bir şeyler bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım öyle."

"Demek istediğim, ikinizin de hiç iyileşmemiş yaraları var. O kadar uzun süredir onlarla yaşıyorsunuz ki, muhtemelen artık orada olduklarının farkında bile değilsiniz."

"Onların farkındayım baba."

Gözlerimin içine ve şöyle dedi: "O zaman onların yönetimi ele geçirmesine izin verme ya da onları oradan çıkarma kararını sen ver Forrest. Bu senin kararın."

Ben dişlerimi sıkarken o tezgâha geri dönüyor. Buraya gelirken en son beklediğim şey babamla dertleşmekti, ama az önce söylediği gerçeği duymak beni tam göğsümden vurdu.

Neredeyse gitmeyi düşünüyorum çünkü çok gerçekçi geliyor, ama sonra "Son iki haftadır aranız nasıldı?" diye soruyor. bana dönmüş, önündeki saklama kaplarına birkaç vida ve çivi yerleştiriyor.

"Şey, o istedikten sonra bu etkinlik için bir şeyler inşa etmek için . Bu soruna cevap oldu mu?"

Babam omzunun üzerinden gözlerini bana diyor. "Sanırım."

"Durum biraz karışık baba. Birbirimizi yeniden tanımaya çalışıyoruz sanırım. Sadece arkadaşız."

"Arkadaşlık her ilişkinin temelidir. Annen ve ben de daha önce arkadaştık."

Sonunda onu benimle çıkmaya ikna ettim."

"Biliyorum ama Shauna'yla arkadaş olmak çok garip geliyor, özellikle de tüm bu sonra." "Sadece yabani otları ayıklamalısın evlat," diyor, sanki çok basitmiş gibi.

Bağışlama - bunu nasıl yapacağım?

Shauna'yı beni ittiği için affetmek mi, kendimi onun peşinden koşmak için sakatlık numarası yaptığım için affetmek mi? Vegas'tan beri yetişkinler gibi iletişim kurmadığımız için ikimizi de affet?

"Peki kadın sana ne inşa ettiriyor?" diye soruyor babam, beni düşüncelerimden kopararak. "Bir sürü bok."

Kıkırdıyor. "Kulağa doğru geliyor. Tüm aletlerin nerede olduğunu biliyorsun," diyor ve etrafımızdaki kulübeyi işaret ediyor.

"Evet. Teşekkürler."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama sonra tekrar ona

dönüyorum. "Hey, baba?" "Evet, Forrest?"

"Konuşma için teşekkürler. Minnettarım, umarım bunu biliyorsunuzdur."

Gözlerinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirim ama sonra görevine geri dönüyor. "Ben her zaman buradayım evlat. Ve ona bağlanmaya hazır olduğunda Forrest, öyle ya da böyle, sana bunu sürdürmenin sırrını söyleyeceğim."

Kulübeden çıkıp gün batımına doğru bakıyorum. Hava neredeyse kararmak üzere, bu yüzden her ne inşa başlarsam başlayayım, ışık alması her geçen gün değişen sonbahar havasından korunması için depo binalarından birinde olmam gerekecek.

Yeni ahırın hemen arkasında sandalyeleri, masaları ve etkinlikler için ihtiyaç duyduğumuz hemen hemen her şeyi depoladığımız iki büyük barakamız var ve biri oldukça boş, bu yüzden alan bu gibi projeler için kullanılabilir. Oraya doğru yürürken Shauna'nın dışarıda durduğunu ve çiftlik çalışanlarından biriyle konuştuğunu gördüm.

Eller.

Üzerinde yine dar kot pantolonu, vücudunun kıvrımını saran kelly yeşili bir kazak var ve uzun kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Kahretsin, muhteşem görünüyor.

"Selam," diyorum durduğu yere . Anında gülümsedi.

"Merhaba."

"İşe koyulmaya hazırım."

"Harika. Gary de tam senin için buradaki kulübeye kereste yüklememe yardım ediyordu. Baban, projeleri hava koşullarından uzak tutmak için en iyisinin bu olacağını söyledi."

Babam mı? Demek neden burada olduğumu zaten biliyordu, sinsî herif.

"Kulağa hoş geliyor." İçeri giriyorum ve içeriyi dolduran soğuğu fark ediyorum. Aslında çok kötü değil ve çalışmaya başladığımda ısınacağını biliyorum, ancak birkaç hafta içinde taşınabilir bir ısıtıcı getirmem gerekebilir.

Shauna'nın Gary'ye yardımları için teşekkür ettiğini duyuyorum ve sonra beni içeri kadar takip ediyor. "Yardımanın için tekrar teşekkürler Forrest." Omzumun üzerinden ona baktığımda başını bana doğru eğip gülümsüyor.

"Haklıymışsın. Daha fazla yardım etmeliyim."

"Haklı mıydım? Tanrım, bunu yeterince

duyamadım." "Şansını zorlama, kadın."

Gülüyor ve sonra cebinden birkaç katlanmış kağıt çıkarıyor. "İşte düşündüğüm tasarımların bazı eskizleri. Boyası elbette inşa sonra yapılacak, ancak bunlar en azından ne aradığım konusunda size bir fikir verebilir."

Kağıtları ondan alıp çizimlerini inceliyorum. "Bunlar çok kötü olmamalı. Her şeyin ne kadar büyük olmasını istediğini tam olarak bilmiyorsan, elimde bir plan olması için bazı ölçüler gerekiyor."

"Ölçüler diğer tarafta." Kâğıdı çevirmem için eliyle işaret etti. "Bütün bunları kendin mi yaptın?"

"Hafta sonu üzerinde çalıştığım şey buydu. Hayır demen ihtimaline karşı bir planım olsun istedim," diyor omuz silkerek.

Demek bu yüzden Pazar günü çiftlikte değildi.

"İleri takdir ediyorum. Bu, işlerin çok daha hızlı ilerlemesini sağlayacak."

Gülümsemesi neredeyse göz kamaştırıcı. "Güzel. Şimdi, sana engel olmak istemem ama köşeye bir boyama istasyonu kurdum, böylece sen bitirirken ben de bir şeyler üzerinde çalışabileceğim. Belli ki henüz başlamamışsın, bu yüzden sen çalışırken ben de önceden yaptığım birkaç küçük şeyi boyayacağım, eğer olmazsa?"

İçimde biriken garipliği bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Sorun olmaz."

"Tamam. Mükemmel." Ellerini arka ceplerine sokar ve geriye doğru yürümeye başlar. "Bırakayım da sen işine bak."

Ama daha fazla uzaklaşmadan, arkasındaki betonun üzerinde bir tahtaya takılıyor. İçgüdüsel olarak uzanıp, betona sırt üstü düşmeden önce kolunu tutuyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. "Oha! Kahretsin." Gözlerim onunkileri aradı. "İyi misin?"

Eli göğüs dayanmış, gözleri kocaman açılmış ve kendini toparlarken ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. "Evet . . . Ben iyiyim. Bu son derece utanç verici olurdu." Kahkahamı bastırıyorum ama sırıtışım beni veriyor. "Hey, hiç komik değil!"

"Öyle olduğunu söylemiyorum, ama basit bir 'teşekkür ' iyi olurdu." Onu bıraktığımda göğsüme vuruyor. "Teşekkür , seni koca cimri."

"Düşmene izin verseydim bana zalim diyebilirdin. Ama eğer çoktan unuttuysan, ." "Evet, evet.

Başımın üzerinde tut, neden yapmıyorsun?" diyor ama onu göğsüme geri çekiyorum,

onu yine hazırlıksız yakaladı.

"Artık hiçbir şeyi kafanda tutmak istemiyorum, Shauna. Bunun üzerinde çalışıyorum, tamam mı?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Tamam..."

"Sadece bana karşı sabırlı ol. Lütfen."

Derin bir nefes alıp başını sallıyor. "Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ." Öne eğilerek dudaklarımı hiç düşünmeden alnına yerleştirdim. Bu bana doğal geliyordu çünkü seksle ilgili olmadan ona yakın hissetmek istediğimde zaman yaptığım şey buydu.

Ve bu kadını tekrar soymak her zaman aklımın bir köşesinde olsa da, şu anda ona tekrar yakın olmak gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Arkadaş olmaya odaklan, tamam mı?

Gitmesine izin verdiğimde yanaklarının kızarması yakınlığımızın onu da etkilediğini gösteriyor. Ama sonra kazağını düzeltiyor, yüzündeki uçuşan birkaç tüyü fırçalıyor ve resim malzemelerinin bulunduğu köşeye yöneliyor.

Köşede yığılı kerestelere doğru ilerlemeden ve Noel Baba'yla fotoğraf çektirmek için arka fona başlamak üzere gerekenleri toplamadan önce bir çift güvenlik gözlüğü alıp takıyorum. Bu proje en uzun sürecektir, bu yüzden ilk önce ona başlamak mantıklı.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp Shauna'nın hoşuna gideceğini bildiğim bir çalma listesi açıyorum ve parçaları ölçüp elektrikli testereyle keserken şarkılar arasında mırıldanarak çalışmaya başlıyorum.

vermek için durup alnımdaki teri sildiğimde ve keşke yanımda bir bandana getirseydim dediğimde Shauna'yı köşedeki koltuğundan bana bakarken yakalıyorum.

"Bir sorun mu var?"

Alt dudağını ısıırıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Ben sadece burada oturmuş inşaat işine nasıl ve seni çalışırken izlemenin neden bu kadar ateşli olduğunu merak ediyorum." Ne dediğini fark ettiğinde gözleri irileşiyor ama sonra yorumunu omuz silkerek geçiriyor.

"Sıcak, ha?"

"Yani.." Ben orada dururken elini aşağı yukarı sallıyor. "Evet."

Gülerek suyumdan bir yudum alıyorum ve yanımdaki masaya bırakıyorum. "Şey, biz ayrıldıktan sonra eve döndüm ve artık hayatıma bir yön veremiyordum. Liseden arkadaşımız Nixon o sırada High Performance Construction'da çalışıyordu ve başvurmam için beni cesaretlendirdi. Saat başına benim asgari ücretle çalıştığımdaya daha fazla kazanıyordu, ben de ne olacak ki düşündüm. Meğer tahtaya çivi çakmak gerçekten tedavi ediciymiş."

"Hayal edebiliyorum."

"En altta küçük bir ekipte çalışmaya başladım ve daha sonra yöneticiliğe kadar yükseldim. Şirket sahibiyle çok yakınlaştık ve emekli olduğunda sorumluluğu bana bıraktı. Şimdi şirketin tamamına sahibim ve olabildiğince büyümeye odaklanıyorum."

"Bu harika Forrest. Ellerini her zaman iyi kullanmışsındır."

Hay sikeyim. Şimdi oraya gitme, Shauna. Sertleşmişken odun kesemem.

"Peki şirketinizi yönetmediğiniz zamanlarda eğlenmek için ne yaparsınız?"

Bu soru omurgamı sertleştirdi. Diğer tutkumu Shauna ile bu kadar erken paylaşır mıyım? Müziği bulmamın bir nedeni de yaşadığım kalp kırıklığıydı.

Ama bunun sebebi de o.

Gözlerini kaçırarak yere bakıyorum. "Bir müzik grubunda çaldığımı söylesem bana inanır mısınız?"

Ona baktığımda ağzı bir karış açık kalıyor. "Ne? Yok artık..."

"Sanırım bana inanmıyorsun."

Kıkırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Bilmediğimden değil. Sanırım bunu için görmem .

Sen mi? Bir enstrüman çalmak mı? Bunun senin bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bu benim için zihnimi kapatmanın başka bir yoluydu, Shauna. Egzersiz yapmak da bunu yapmama yardımcı oluyor." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "O zaman bunları bulmana sevindim."

"*Bu* sizi mutlu ediyor mu? Alışkın kurumsal partiler ve milyon dolarlık düğünler yerine küçük bir kasaba etkinliği planlamak?" Elimi yana doğru soruyorum.

"Vegas'ta çalışmaktan keyif alıyordum ama oradaki her şey daha çok şatafat ve gösterişle ilgiliydi. Çiftlikteki bu etkinlik ..." Etrafımızdaki ahşabı işaret ediyor. "Bu çok daha eğlenceli. Bunun bir anlamı var, arkasında bir duygu var ve bence bu benim işimde yıllardır eksik olan bir şeydi, özellikle de artık gereken babam olmadıktan sonra." Gözlerimin içine baktı. "Bu işi kabul etmek sadece seninle ilgili değildi Forrest. Benimle de ilgiliydi. Uzun amacım olduğunu hissetmemiştim ama burada geçirdiğim her günle birlikte bu durum yavaş yavaş değişiyor."

Boğazımı temizliyorum. "Aradığınız şeyi bulduğunuza sevindim o zaman."

"Henüz her şeyi bulamadım ama sanırım yaklaşıyorum." Bana göz kırpmıyor ve ardından projesine geri dönerek konuşmayı sonlandırıyor.

Telefonumdaki saate bakmadan önce birkaç parça daha keserek işe geri dönüyorum. "Kahretsin, geç oluyor."

Shauna saatini kontrol eder. "Aman Tanrım, hiç . Özür dilerim."

"Her şey . Sadece gitmem gerekiyor. Yarın uzun bir gün olacak." Güvenlik gözlüklerini masanın üzerine fırlatıyorum ve alnımdaki teri silmek için gömleğimin alt kısmını kullanıyorum. Karın kaslarımı ona gösterirken Shauna'nın gözleri kaslarımın üzerinde dans ediyor ve takdirle ışıldamalarını kaçırmıyorum.

Son bu yana vücudum çok değişti, ama onunki de öyle. Ona arkadan vururken kalçalarına tutunmak ve elimi şimdiki sırtının yarısına kadar inen saçlarına dolamak için çaresizim.

Ama henüz oraya gidemem.

Neden ben ve kalbimle herhangi karar vermekte zorlandığımda, aletim sanki beyni olan gerçek kişi oymuş gibi her fırsatta fikrini araya sokmayı seçiyor?

"Burası sıcak mı, yoksa bana mı öyle geliyor?" diye soruyor, elini yüzünün önünde sallayarak.

"Biraz sıcak," diye cevap veriyorum, aradaki boşluğu geçip dudaklarımı onunkilere yapıştırma isteğimi bastırarak. "Canım dondurma istiyor."

"Dondurma mı yoksa dondurma dediğin ama dondurma olmayan o saçmalık mı?" Ona takılıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Gökkuşağı şerbeti en iyi dondurma çeşididir Forrest. Bunu unutmana şaşırdım."

"Bu boku sevdiğini hiç unutmadım, Shauna."

Kıkırdıyor ve sonra iç geçiriyor. "Seni daha fazla tutmayayım. Umarım iyi bir hafta sonu geçirirsin." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden kapıya yöneliyorum ama sonra duruyorum.

Ona dönerek şöyle diyorum,

"Grubum yarın gece çalışıyor. Sen de gelmelisin." Shauna

hayalet görmüş gibi bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Perryton'da, yani biraz uzak ama istersen seni alabilirim." "Emin misin?" Dudağını ısırdı.

"Öyle olmasaydım sormazdım."

"Tamam. O zaman isterim." Dudağını dişlerinin arasından kurtarıyor ve sonra her de yalıyor. "Seni altıda alırım."

"Görüşürüz o zaman."

Tekrar kapıya , arkama bakma zahmetine girmiyorum çünkü bunu yapmaktan yorulmaya başladım.

Her neyse. Bunun yerine ilerlemeye odaklanıyorum - kamyonuma, evime geri dönmeye ve Shauna'yı tekrar içeri almaya yaklaşmaya - ve sanırım ona bu diğerk tarafımı göstermek tam da bunu yapmaya başlamanın mükemmel bir yolu.

C H A P T E R T E N

Shauna

"T teşekkür . Lütfen tekrar uğrayın." Ben Luna'nın kapısından içeri girerken Evelyn de tezgâhındaki müşteriyle işini bitiriyor. Genç bayan çıkışa yönelir yönelmez, Evelyn'in gözleri Benimkiyle tanış.

"Shauna!" "Hey!"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şey, geçen gün aldığım elbisenin altına giyecek taytım olmadığını fark ettim ve bu gece giyeceğim için tayta ihtiyacım var."

Kasanın arkasından çıkıp gökkuşağının her renginden taytlarla dolu bir teşhir masasına doğru ilerliyor. "Sorun değil. Belirli bir yere mi gidiyorsunuz?"

Gülümsememe engel olmak için dudagımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Forrest beni dışarı çıkarıyor." Neredeyse düşüyordu ama düşmeden önce kendini yakaladı. "Aman Tanrım! Ciddi misin?"

"Evet." Sevincimi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor ve sonra sert bir nefes veriyorum. "Özür dilerim."

"Kızım, heyecanlı olduğun için özür dileme. Bu çok büyük bir şey. Bu nasıl oldu? Tüm detaylara ihtiyacım var."

Kelsea arkadan çıkıyor, bir elma atıştırıyor. "Hey, Shauna. oluyor?" "Forrest ona teklif etti," diye cevaplıyor Evelyn benim yerime.

"anasını!" Kelsea neredeyse ağzındaki lokmayı yutacaktı ama çabucak toparlandı.

"Bu bir randevu değil. Yani, öyle olduğunu sanmıyorum. O demedi." Birden beklentim azaldı.

"Yani bunun bir randevu olduğunu düşünmüyor mu?"

"Peki, seni nereye götürüyor?" Evelyn soruyor.

"Onu grubuyla çalarken görmek için. Bu gece bir konseri var."

Kelsea ve Evelyn'in başları , Kelsea yavaşça bana dönmeden önce geniş gözleri komik bir şekilde buluyor. "Az önce *ne* dedin sen? Forrest bir *grupta* mı?"

"Evet, bir süredir öyleydi sanırım."

Kelsea en iyi arkadaşının bakışlarını tekrar yakalıyor. "Nasıl oldu da bunu hiç bilmedik?"

"Ah, hadi ama. Forrest'tan . Adam Fort Knox sıkı kilit altında," diye yanıtlıyor Evelyn.

"İnan bana, ben de en az senin kadar şaşırdım. Ama dün gece çiftlikten ayrılmadan önce bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu, ben de tabii ki evet dedim."

"Perşembe günü çiftlikte ne işi vardı?"

Kaşlarımı zıplatıyorum, bir kulağımdan diğerine sırtıyorum. "Kış Harikalar Diyarı etkinliği için bir şeyler yapmama yardım ediyorsun."

Evelyn yavaşça alkışlar. "İyi , Shauna."

Reverans yapar gibi yapıyorum, bu da hepimizi güldürüyor. "Teşekkür . Pazartesi günü önerdiğiniz gibi yardım istemek için ofisine . Sonra dün gece depolardan birinde yan yana çalıştık ve sadece konuştuk, anlıyor musunuz? Bunun üzerine grubundan bahsetti ve onunla gitmemi istediğinde, yemin ederim sinirlerim ve beklentim yüzünden kendimi yeniden altı yaşında gibi hissettim."

Dün gece eve geldikten sonra uykuya dalmakta çok zorlandım. Davetinin ne kadar muazzam aklımı kurcalıyordu. Birlikte vakit geçirmemizi başlatan ve benimle çok kişisel bir şey paylaşmak istiyor. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

"Tabii ki. Ama buna randevu demedi ..." Kelsea parmağıyla çenesine vuruyor.

"Yapmak zorunda değil. Yalnız olacaklar, aynı arabaya ve bütün geceyi birlikte geçirecekler. Bana bir randevu gibi geldi," Evelyn.

Derin bir iç çektim. "Bu konuda çok endişeliyim çünkü bunun ona kendimi ve niyetimi kanıtlamak için bir şans olduğunu hissediyorum."

Kelsea başını sallar. "çok fazla baskı kurma, Shauna. Bırak ne olsun. Davetini ileriye doğru atılmış büyük bir adım olarak kabul et ama burada Forrest'tan . Tüm bunlar olurken aklının nerede olduğunu kim bilebilir?"

"Biliyorum. Sadece... aramızdaki şeylerin nihayet doğru yönde ilerlediğini hissediyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum."

Evelyn başını sallar. "Olmayacaksın çünkü siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız."

Kelsea çenesini sallayarak onaylıyor. "Ve lütfen bize bir iyilik yap ve bol bol fotoğraf ve video çek." Gülüyor.

"Oh, yapacağım."

Evelyn Kelsea'ya döner. "Acaba Wyatt ve Walker biliyor mu?"

"Eminim eve gittiğimizde öğreneceklerdir," diyor.

Başımı salladım. "Bana bir iyilik yapın ve bunu bir süre kendinize saklayın, lütfen? Forrestın size söyleyerek onun mahremiyetine değer vermediğimi düşünmesini istemiyorum. Bunu kendine sakladıysa bir nedeni olmalı, değil mi?"

Kelsea'nın omuzları düşer. "Peki. Kocama söylemem," der ve suratını asar.

"Aynen," diye yankılanıyor Evelyn.

"Teşekkürler. Tamam, şu taytlara ihtiyacım var ve sonra gitsem iyi olacak. Hâlâ duş alıp hazırlanmam gerekiyor."

Evelyn tereyağından daha yumuşak görünen koyu kahverengi bir çift tayt alıyor ve bana uzatıyor. "Al bakalım. Bunlar elbisene mükemmel uyum sağlayacak, özellikle de geçen hafta aldığın botlarla."

"Teşekkür . Sana ne kadar borcum var?"

Beni başından savdı. "Onlar benden."

"Emin misin? Parasını ben ödeyebilirim, Evelyn."

"Eminim. Söz veriyorum, o adama ağaç gibi tırmanma şansın olursa, bunu kullanacaksın. Yani, onun adı *Forrest*, değil mi?"

"Aman Tanrım, Evelyn!" diye bağırdığımda Kelsea ve ben neredeyse gülmekten yığılıyorduk.

Gururla gülümsüyor. "Ne diyebilirim ki? İncelik hiçbir zaman benim güçlü olmadı. Ve bu gece,

Shauna. . . senin de olmaman gerekiyor."

Forrest evime geldiğinde saat altıyı geçiyordu. Walker burada kalmama izin verdiği için çok tatlıydı ve Forrest'ın başlangıçta bu fikre pek sıcak bakmadığını biliyorum. Ama koyu mavi kot pantolon, siyah gömlek ve kahverengi deri ceket giymiş, yeni duş almış bir halde kapıya doğru yürürken perdenin arkasından onu izlerken, bu küçük ayrıntıyı görmezden geleceğini umuyorum.

Kapıyı çalıyor ve kapıyı önce derin bir nefes alıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda "Merhaba," diyorum. Ama sonra alçalıyor, tüm bedenimi içine alıyor. İnlerken eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor.

"Siktir, Shauna."

"Bir sorun mu var?"

Beni tepeden tırnağa tekrar değerlendirirken göz bebeklerinin büyüdüğünü ve çikolata kahvesi gözlerinin daha da koyulaştığını izliyorum. "Bunu giyerken seninle oynamaya konsantre olabilir miyim bilmiyorum."

Kendimden memnun bir şekilde arkamı dönüyorum, böylece giriş masasından çantamı alırken bu elbisenin içinde kıcımlı . Ve ondan duyduğum hırıltı, Evelyn'in inceliği unutmakla ilgili önerisinin tam anlamamı sağlıyor.

Pas rengi kazak elbise vücudumun her kıvrımına yapışıyor. Bugün bana verdiği kahverengi tayt bu rengi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ve tüm kıyafeti açık kahverengi topuklu botlarla eşleştirdim. Forrest'ın eskiden böyle sevdiğini bildiğim için saçlarımı yumuşak bukleler halinde bıraktım ve daha etkili olması için fazladan birkaç fis parfüm sıktım.

Arkamı dönüyorum ve geçerken şakacı bir şekilde göğsünü okşuyorum. "Eminim iyi olacaksın." Kapıyı arkamdan kapatıyor, kilitlememi bekliyor, sonra elini sırtıma koyarak beni kamyonetine .

Şimdiden bana dokunmaya mı başladı? O öyle demese de bu iyi bir randevu işareti. Kapımı açıp içeri girmeme yardım ettiğinde ona bakıyorum. "Teşekkür ."

Homurdanıyor ve kaputun etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna atlamadan önce kapıyı kapatıyor. "Yemek yedin mi?"

"Ben . Bu küçük maceranın yemek içerip içermediğinden emin değildim, o yüzden açlıktan ölmek istemedim." "Özür dilerim. Sanırım açıklığa kavuşturmalıydım."

elini tutuyorum ve sıkıyorum. Bana izin veriyor, bu da vücuduma rahatlama gönderiyor. "Sorun yok."

Bana baktığında, "Tatlı için hâlâ yeriniz var mı?" diye sordu. "Her zaman."

"Güzel. Canım tatlı bir şeyler çekiyor zaten."

Forrest mahalleden çıkıyor ve otoyola doğru ilerliyor. Sonunda konuşmadan önce bir süre rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Bugün çok şey yaptın mı? Çiftlikte yani?"

"Günün çoğunu telefonda geçirdim ama evet. İşler yolunda gidiyor. Ya sen?"

"Cuma genellikle oldukça sakin geçiyor. Çoğunlukla faturaları işlemek ve kârı takip etmekle geçiyor." "Kulağa büyüleyici geliyor," diye takılıyorum.

"Aslında en nefret ettiğim kısım bu. Bazen ellerimle çalışmayı özlüyorum." "Müzik bunun için var, değil mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Oynamadan önce hiç heyecanlandığınız oluyor mu?" "Genelde değil. bu gece öyleyim."
"Neden?"

"Çünkü sen orada olacaksın."

İyimserliğim tükenmeye başladı. "İstersen beni eve geri götürebilirsin Forrest. Gitmek zorunda değilim."

Bir alışveriş merkezine girmeden önce başını iki yana sallıyor ve park edecek bir yer bulana kadar hızla ilerliyor. "Hayır, seni orada istemediğimden değil Shauna," diyor kamyoneti park edip yüzüme bakarken. "İstiyorum."

"Ve bu seni sinirlendiriyor mu?" Fısıldıyorum.

"Seninle yeniden birlikte olmak en az gençliğimizdeki kadar sinir bozucu." "O zamanlar bunu saklamakta iyi olmalısın çünkü bunu asla tahmin edemezdin."

"O zamanlar saklamakta daha iyiydim ama sanırım bunun nedeni risklerin daha düşük olmasıydı." Elimi tekrar tutuyor ve elimin üstünde gezdiriyor. Dokunuşu omurgamdan aşağı elektrik akımı gönderiyor.

"Baskı yok, Forrest."

Başını sallıyor, hâlâ elime bakıyor. "Arkadaşız, değil mi?" "Evet," diye gönülsüzce kabul ediyorum.

"Arkadaşlar birlikte dondurma yiyebilir, değil mi?"

dükânâ bakıyorum ve önerisini takdir ediyorum. "Kesinlikle, biri diğerine lezzet seçimi konusunda bok sürece."

"Garanti yok." Bana göz kırpmıyor ve sonra kapımı açarak, her birimizin yolculuk için bir şeyler alması için bana dükkana kadar eşlik ediyor.

Forrest külahta çikolatasını, ben de gökkuşağı şerbetimi aldıktan sonra (tabii ki sadece fincanda) kamyonu geri Perryton'a doğru yola çıktık.

"Dondurma yemek için neden durdun?" Otoyolda ilerlerken ağzımdaki lokmanın etrafında soruyorum. Hoparlörlerden hafifçe müzik çalıyor, sadece duyabileceğimiz kadar yüksek ama konuşmak zorunda kadar değil.

"Dün gece çalışırken ." Bir ısırik daha almadan önce omuz silkiyor. "Kulağa hoş geliyordu ve sonra en son ne zaman birlikte yediğimizi hatırlayamadığımı düşündüm."

"Uzun oldu. Muhtemelen Vegas'a taşınmadan önce." "Ben de öyle düşünüyorum."

Elimdeki boş bardağı Forrest'ın kamyonette tuttuğu küçük çöp kutusuna koyarken Zack Bryan'ın "Something in the Orange" şarkısı çalmaya başlıyor. Melodi devam ederken gözlerimi kapatıyorum ve duygularımın beni ele izin vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama Forrest tavrımdaki değişimi fark etti. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Nefesimi veriyorum, gözlerim akmayan yaşlarla dolarken yolcu penceresinden dışarı bakıyorum.

Lanet olsun. Bu gece en son istediğim şey ağlamaktı. Ama bu şarkı, bu sanatçı beni her seferinde etkiliyor.

"Emin misin?"

"Babam Zach Bryan'ı çok severdi," diyebiliyorum boğazımda oluşan yumruyla savaşıarak. "O zamanlar şimdiki kadar büyük değildi ama ne zaman bir şarkısı çalsa içimi bir duygu seli kaplıyor."

"İstersen değiştirebilirim." Forrest şarkıyı atlamak için ileri uzanıyor ama elimi koluna koyarak onu durduruyorum.

"Hayır. Sorun değil. Onu şarkı söylerken dinlemeyi seviyorum. Bazen beni . Hazırlıklı .

bu gece gerçekleşmesi için."

Forrest koltuğuna geri oturdu. Sonra da "Bana ondan bahset." diyerek beni şaşırttı.

"Kim?"

"Baban."

Alt dudağım titremeye başlıyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. "Emin misin?"

"Ciddi olmasaydım sormazdım, Shauna." Ön camdan dışarı bakmaya devam ediyor, ama benim konuşmamı anlayabiliyorum, ben konuşuyorum.

Evelyn, ona açılmak ve geçmişi konuşmak için doğru zamanı bileceğimi söyledi ve Forrest bana sadece bir şans verdi.

"Şey, yaklaşık üç yıl önce vefat etti. Kanseri remisyona girdikten birkaç yıl sonra geri geldi ve ikinci kez savaşamayacak kadar güçsüzdü."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle, ama en azından onunla vakit ." Forrest'a ölümüne bakıyorum. "Bir saniye bile pişman değilim."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Yapmamalısın."

İçimi çektim. "Onunla tanışmak gerçeküstü bir şeydi. Ben annem onun çok az fotoğrafını saklardı, biliyor musun? Ama onunla yüz yüze tanıştığımda, teşhisini neden bizden sakladığını anladım. O artık aynı adam değildi... en azından fiziksel olarak."

"Neden sizden sakladı?" Forrest başını sallar. "Sanırım o kısmı hiç anlamadım."

"Bana ve anneme olmak istemedi. Ben küçüktüm ve o, kaderinde olan bir adam olmak yerine onu zamanki haliyle hatırlamamın daha iyi olacağını düşündü. Doğru zaman geldiğinde bu karar hakkında ne hissettiğimi ona söylemeyi ihmal etmedim."

Forrest sırtıyor. "Aferin sana. Peki ya annen? Oraya gittiğinde ne dedi?"

Forrest ve ben annem Vegas'a uçmadan hemen önce ayrıldık ve ona babamla ilgili her şeyi anlattım. Ona nasıl gittiğini hiç anlatamadım çünkü o sırada çoktan gitmişti ve ben *hem* ayrılığımızı *hem* de aile hayatımdaki değişimi aynı kaldıramadım.

Her şey on dokuz yaşındaki biri için çok fazlaydı ve şimdi bunun farkındayım. Ancak geriye dönüp baktığımda bu kararların çoğunu farklı şekilde vereceğimi sanmıyorum - belki Forrest'a karşı en başından beri dürüst olmak dışında. Yine de Vegas'tan onunla ayrılmazdım. Babamla geçirdiğim zaman gerekliydi ve ne olursa olsun beni suçlu hissettirmesine izin bir şeydi.

"Bana çok kızgındı, yalan söylediğim ve arkasından iş çevirdiğim için çok kızgındı. konuştuğunda da çılgılık attı. Sanırım onu görmek kalbini bir kez daha kırdı çünkü babam onu terk ettiğinde sadakatsiz olduğuna inandırmıştı. Bunun her şeyi kolaylaştıracağını düşündü. Babam ölmeden önce bu sahtekârlığın üstesinden gelmek ve yeniden arkadaş olmak için çok zaman harcadılar."

"Sevindim."

"Parkinson hastalığı hızla ilerledi ama sonunda onu bizden alan pankreas kanseri oldu." Burnumu çekiyorum ama gözyaşlarımdan makyajımı bozmasına izin vermiyorum.

Forrest uzanıp elimi tutuyor ve üstünden öpüyor. Kalbim sanki bir trambolinde zıplıyormuş gibi göğsümde sıcıyor ve kendini ona doğru fırlatmaya çalışıyor. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Babanın seninle gurur duyduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

"Umarım öyledir."

Hızlıca bana bakıyor. "Gurur duyulmayacak ne , Shauna? Silahlarına yapıştın, gittin

Annene ve bana karşı geldin çünkü içgüdülerin sana bunu yapmanı söyledi. Sezgilerini takip ettin ve ailen arasındaki yaraları iyileştirdin." Uzun bir iç geçirdi. "Şimdi anlıyorum. Yaptığın şeyi neden yaptığını."

Ve bu da gözyaşı dökmeme neden oluyor. "Teşekkür ," diye fısıldadım.

"Bana teşekkür etmemelisin, Shauna. Lanet olsun, aileni bana tercih ettiğin için sana karşı bu kadar uzun süre kin beslediğim için şu anda kendime kızgıyım," diye itiraf ediyor. "Ama sanırım diğer ayağımda ayakkabı olsaydı, muhtemelen ben de aynısını yapardım. Aileme değer vermediğimi düşündüğünü biliyorum ama babamla geçirebileceğim kısıtlı bir zamanım olsaydı, onu da onunla geçirirdim."

"Kolay olmadı Forrest. Ama memnunum."

Şarkı şarkıcının aşkına arabalarını geri çevirip ona geri dönmesi için sona ererken, elimi tekrar öpüyor. "Ben de memnun oldum."

CHAPTE R E L E V E N

Forrest

"**H** Bu gece herkes burada ne yapıyor?" Barın duvarları kalabalığın alkışlarıyla çınlarken Leland mikrofona bağıyor.

Performansımızı hazırlamak için yanından ayrılmak zorunda kaldığımdan beri bakışlarım bininci kez Shauna'ya kayıyor ve o elbisenin içinde ne kadar büyüleyici görüldüğüne hayran kalıyorum. Ama gösterinin asıl yıldızı gülümsemesi -parlak, hayattan daha büyük ve doğal- bu kadında özlediğim her şey var.

"Umarım seyirciler arasında country hayranları da vardır," diye devam ediyor Leland, kalabalık da onaylayınca. "Harika. O halde biraz George Strait ile başlayalım, olur mu?" "Check Yes or No "nun giriş kısmını çalmaya başladığımda kalabalık çılgına dönüyor. Diğer her gece, düşüncelerimi engellemek için müziği kullanırım. Ama bu gece, sadece tek bir şeye odaklanmışlardı: Shauna.

Arabada da söylediğim gibi, onu burada gördüğüm için gergindim çünkü nasıl tepki emin . Giydiği dar elbise, o yakınımdayken her zaman heyecanlanmasına rağmen aletimin tepki vermesine yardımcı olmadı. Ama müzik yıllar önce hayatıma devam etmeme, ilerlememe yardımcı oldu. Şimdi soru şu: Bu sefer ikimiz için de aynı şeyi yapmasına izin verebilir miyim?

Sanırım bu yüzden onu burada istedim, başka kimsenin bilmediği bir parçamı onunla paylaşmak için. Arkadaşlar böyle yapar ama vakit geçirdikçe ve konuştukça, geçmişimizden bahsettikçe, içten içe kızla asla sadece arkadaş olamayacağımı daha iyi anlıyorum.

Şarkı bitiyor ve hemen bir sonrakine, Travis Tritt'in "It's a Great Day to Be Alive" şarkısına geçiyoruz. Arada bir gözlerimi Shauna'ya çevirip çaldığımız şarkılara eşlik etmesini ve viski ile kolasını yudumlamasını izliyorum. Başlangıçta bu gece içki içmeyeceğini söyledi, ancak daha sonra bizi eve bırakacağım için onu içmeye teşvik ettim. Bir yanım sadece bundan sonra rahatlamasını istiyordu.

Daha önce kamyonda yaptığımız konuşma.

sonunda bu konuyu ele almamız gerekeceğini biliyordum, bu yüzden ona babasını hatırlatan o şarkı , kurşunu ısırma ve bu işi fırsatını kaçıramazdım. Ailesiyle yaşadığı o olayı anlatışını dinlerken o zamanlar ne kadar bencil olduğumu fark ettim. Elbette en başından beri bana karşı dürüst olsaydı, bunu anlamak daha kolay olurdu. Ama o yaşta bunu yapabilir miydim, onu da bilmiyorum. O zamanlar benim için önemli olan tek şey oydu.

Ancak söylediği bir şey çok dikkat çekiciydi: seçiminden pişman olmadığını çünkü

ona babasıyla geçirdiği zamanı verdi. Ona kamyonda da söylediğim gibi, durum tersine dönseydi ben de aynı şeyi yapardım.

Bunu fark ettiğimde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim ve şimdi onun yanında oturduğu çiftle gülüşmesini izlerken, gözlerimiz sık sık kilitlendiğinde bana göz kırparken, bu konuyu tartışmanın aramızdaki gerginliği biraz azalttığını biliyorum.

"Hepinize çok teşekkür ederiz! Kısa bir ara vereceğiz ve birkaç dakika sonra setimizin ikinci yarısıyla karşınızda olacağız," diye anons ediyor Leland gecenin sekizinci şarkısını bitirirken. Sahneden iniyor ve ben daha gitar kayışımı boynumdan çıkaramadan davulcumuz Max onu takip ediyor.

"Hey," diye sesleniyor tanıdık bir ses solumdan.

Arkamı dönüyorum ve geçen seferki kadın Tina'yı kirpiklerini bana doğru kırıştırırken buluyorum. "Hey, Tina. Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Ya sen Forrest? iyi görünüyorsun." Gözleriyle aç bir şekilde beni yiyor. "Teşekkürler."

Gitarımı arkama koyup Tina'yı rahat bırakmaya hazırlanıyorum ama arkamı döndüğümde Etrafta bir adam Shauna'nın masasına yaklaşıyor ve dikkatimi çekiyor. Tina'nın hâlâ konuştuğundan eminim ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Onlar konuşurken gözlerim masanın karşısındaki Shauna'ya doğru eğilen adama kilitleniyor, Shauna söylediği bir şeye gülerken gözleri aşağıya kayıyor, adamın eli onunkine dokunmak için uzanıyor.

İşte o zaman tepki veriyorum.

"Affedersiniz," diyorum Tina'ya, hemen yanı başındaki sahneden aşağı atlarken, Shauna'nın masasına doğru sorusunu duymazdan geliyorum. Birkaç saniye sonra oraya vardığımda, adamı gömleğinin arkasından tutup sandalyesinden kaldırıyorum.

"Ne-"

"Forrest!" Shauna'nın nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?"

Uzuvlarını kaybetmek üzere olan adam gözlerini benimle Shauna arasında gezdirirken, "Kadın alındı," diye ilan ediyorum.

"Komik. konuda hiçbir şey söylemedi," diye meydan , ki bu çok aptalca bir hareketti. "Bunu onun için söylüyorum. Şimdi, bitiremeyeceğin bir şeye başlamadan önce, yürümeni öneririm. uzakta."

Bir kez daha Shauna'ya bakar ve neyse ki Shauna konuşur. "O haklı, Paul. Onun ."

Ellerini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Buna değmez," diye mırıldanarak uzaklaştı. Tüm bu izleyen birkaç müşteri kendi sohbetlerine geri dönüyor ama Shauna beni tutup dikkatimi kendisine çekiyor.

"Bu da neydi Forrest?"

taze yapılmış viski kolasından büyük bir yudum alıyorum. Bundan sonra kesinlikle bir içkiye ihtiyacım var.

Bu kadınla sadece arkadaş olmak istediğini söyleyen birinin yaptığı kesinlikle mağara adamı hareketiydi.

"Yerini bilmesi gerekiyordu."

"Yani, sadece konuşuyorduk. Onunla eve gidecek değildim. Bu kadar sahiplenici için bir sebep yoktu."

Başımı eğiyorum, böylece ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzakta oluyor. "İstedğin bu değil miydi Shauna? Bu yüzden burada değil ? .. beni geri almak için?"

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Şey, evet, ama ... Bu konuda hâlâ kararsız olup olmadığından emin değildim."

"Hâlâ nasıl ilerleyeceğimi düşünüyör olabilirim, ama bunu yaparken bir adamın seninle flört etmesine seyirci kalırsam lanetlenirim."

Gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarını yalıyor. "Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum." Uzanıp yüzümü kavlıyor ve gözlerini tekrar dudaklarıma diyor. Ama başka bir şey söyleyemeden onu taburesinden kaldırıp elini tutuyorum ve arka çıkışa giden koridora sürüklüyorum. Arka kapıdan çıktıktan sonra onu , barın dışındaki duvara yastıyorum ve Vegas'ta yeniden buluştuğumuz o geceden beri istediğim gibi ona sahip çıkıyorum.

Rüyalarım bile bu kadını tekrar öpme gerçeğine dayanamıyor.

Dudaklarımız buluştuğunda tüm kontrolümü kaybediyorum. Bu öpücükle tüm kısıtlamalarımı serbest bırakıyorum, dilimle ağzını beceriyorum, on beş yıllık bastırılmış ihtiyacı serbest bırakıyorum. Shauna her hareketimi karşılıyor, omuzlarıma yapışıyor, ellerini saçlarımin arasına sokuyor, birkaç saniyede bir inliyor. Sesi doğrudan sikime ulaşıyor.

Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz; vahşi hayvanlar gibi birbirimizi kavıyor, sıkıyor, pençeliyoruz ve sonunda havaya çıkıyoruz.

Evet, arkadaşlar öyle öpüşmez.

"Siktir, Shauna," mırıldanıyorum öpücükler arasında boynuna karşı, kalçalarımı karnına bastırıyorum ki bana ne yaptığını, bana her zaman ne yaptığını hissedebilsin.

"Konuşmayı kes ve sadece öp beni."

Dillerimiz kez daha ve ona o kadar sert eğiliyorum ki kıcının arkasındaki duvara iz bırakacağından korkuyorum. Neyse ki, Leland biz daha fazla kendimizi kaptırmadan anımızı bölüyor.

"Oh, uh ..." temizleyerek bizi varlığından haberdar etti. Arkadaşımın ikimize de sırttığını görmek için Shauna'dan uzaklaşıyorum. "Geri dönme vakti geldi."

Başparmağımla alt dudağımlı siliyorum ama Leland'ın sikimi en ön sıradan engellemek için Shauna'nın önünde durmaya devam ediyorum. "Hemen geliyorum."

Gülüyor ve sonra diyor ki, " etme. oyalarım." "Teşekkürler."

O içeri girdiğinde Shauna bana bakıyor, gözleri vahşi ve normalde oldukları canlı maviden daha koyu. "Forrest . . ."

"Daha sonra konuşuruz, tamam mı?" Şu anda ne söyleyeceğimden emin değilim, çünkü tüm kanım aletime aktı ve beynim düzgün çalışmıyor. Ama fiziksel bağlantımıza oldum ve bunun henüz doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Onu istediğimi biliyorum. Bu hiç değişmedi. Ama fiziksel şeyler için acele etmek uzun vadede bize yardımcı olmaz.

Yine de iyi hissettirdiği kesin.

Gülümsüyor, uzun bir iç çekiyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Aletimin sakinleşmesi için birkaç dakika bekledikten sonra, hâlâ Shauna'nın elini tutarak bara geri dönüyorum. Sahneye çıkıp taburemi tekrar bulduğumda gitarımı alıp Shauna'ya doğru bakıyorum.

Gülümsemesi beni bir kez daha kör ediyor ve sonra müziğe geri dönüyoruz. Birkaç şarkı sonra sahnenin önünden Leland'ın dikkatini çekiyorum ve kulağına bir şarkı önerisi fısıldıyorum. O da Max ile birlikte onaylıyor ve ardından "Something in the Orange "ın açılış notalarını çalmaya başlıyorum.

Shauna bunun üzerinde çalıştığımızı bilmiyordu. Ama buraya geldikten sonra, bu gece ilk kez çalmamız gerektiğini biliyordum.

Kızıma bakıyorum, ellerini çenesinin altına sıkıştırmış, gözleri dökülmemiş yaşlarla ve umutla dolu

biz şarkıyı çalarken ondan yayılıyor.
Gözlerimi ondan zar zor ayırabiliyorum.
Leland, biri ikinci bir şans iki aşık hakkındaki sözleri söylerken tüm bar sessizleşiyor ve daha önce bir şarkıdan şu anki etkilendiğimi sanmıyorum.
Sonra aklıma geldi.
İkinci şanslar nadiren vardır. Ama daha da önemlisi, bazen bu şansların, yakaladığımız ilk şansa benzemesini bekleriz.
Mesele şu ki, hiçbir zaman bunu yapmazlar ve koşullarımızı ikinci kez değiştirme fırsatını değerlendirmezsek, pişmanlık sadece .
Shauna babasıyla tanışmak için Vegas'a taşınarak bir risk aldı ve benim için buraya dönerek bir risk daha aldı.
Üniversitedeyken sahte bir sakatlık numarası yaptığımda bir risk almıştım ve düğününü durdurmaya çalıştığımda da başka bir risk.
Eğer ikimiz de şu anda buradaysak ve aynı şeyi istiyorsak, bu bizim birlikte bir şeyleri doğru yapma şansımızdır. Asıl soru şu: Bunu yapabilir miyiz? Yoksa hatalarımızı tekrarlamaya mahkum muyuz?

Shauna pelvisini bir kez daha sikimin üzerinde gezdirirken, "Lanet olsun kadın," diye inliyorum. Sürücü koltuğu gidebildiği kadar geriye yaslanırken, Shauna bana biniyor ve kalçalarını döndürüyor, şeyleri aceleyle getirmeme kararını sürdürmeyi gittikçe zorlaştırıyor.
Garaj yoluna girer girmez, kamyonetimin orta konsolundan bana doğru fırladı. Söylemeye gerek yok, ona oldukça çabuk teslim oldum.
En son böyle bir şey yaptığımızda gençtik, ama bence bunu daha da heyecan verici kılan da bu. "Tanrım, bunu özlemişim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, tırnaklarını enseme gezdiriyor. "Shauna, durmamız gerek."
Arkasına yaslanıp bana bakıyor, saçları ve gözleri vahşi. "Neden?"
Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bunu söylediğime inanamıyorum çünkü kendimi senin içine gömmekten daha çok istediğim bir şey yok ama işleri ağırdan almamız gerekiyor."
Alt dudağı dışarı fırladı. "Bu hiç eğlenceli değil."
Gülerek yüzünü tekrar kendime doğru çekiyorum ve alt dudağını ısıırıyorum. "Shauna. . . Burada bir centilmen olmaya çalışıyorum."
"Bu benim eskiden tanıdığım çocuğa benzemiyor. Teklif ettiğim şeyden sonuna kadar faydalanırdı," diye alay ediyor.
"Ben artık o çocuk değilim, Shauna. Ve yapmak istediğim son şey bu şeyi tekrar mahvetmek." Kalçalarını tekrar sikimin üzerinde sallayarak beni bir kez daha inletiyor. "Siktir, bebeğim. Lütfen . . ."
İç çekerek hareket etmeyi bırakır ve arkasına yaslanır. "Tamam.."
"Seni değil, çünkü inan bana istiyorum. Ben sadece ..."
Yüzümün yan tarafını okşuyor. "Anlıyorum Forrest. Bundan hoşlanmıyor olabilirim ama muhtemelen haklısın." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra da az önce ellerimi gömdüğüm saçlarını çözerken orta konsolun üzerinden geri dönmesine yardım ediyorum. "Sanırım seni oynarken izlemek beni kızdırdı."
"bir sorun değil." Çenesini kavradım ve dirseğimi dayayarak dikkatini tekrar bana yönelttim.

orta konsolda. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurduktan sonra kamyonetten inip onu kapısına kadar geçiriyorum. "Pazar günü seni çiftlikte görecek miyim?"

"Evet, orada ol. Aslında annenin festival tüm aileyle konuşmak istediği büyük bir fikri var."

"Joy."

"Oh, dur. Annen o çiftliği çok seviyor ve sadece bu etkinliğin büyüğü geçmesini istiyor."

"Biliyorum." Gözlerimi deviriyorum ve sonra onu kapıya doğru bastırıp ağzımı bir kez onunkinin üzerine eğiyorum

Daha fazla. Onu tekrar tatmak, edemediğim bir arzuyu tatmin etmek gibi. Ayrıldığımızda yüzünün yan tarafını avuçlayarak mırıldanıyorum, "Sanırım sonra görüşürüz."

"İyi geceler, Forrest. Yakında görüşürüz."

Kendini içeri kilitlemesini izliyorum ve sonra kamyonetime geri dönüyorum, bu akşam işlerin bizim için ne kadar hızlı döndüğünü düşünüyorum ve şimdi bunun bizi ileriye dönük olarak nasıl etkileyeceğini merak ediyorum.

C H A P T E R T W E L V E

Forrest

"*W* Ne cehenneme girdim ben?" Ellerimi kalçalarımaya koymuş, ikisi de elf gibi giyinmiş, ayakkabılarının ucunda çanlar olan kardeşlerime .

"Merak etme. Annemde senin için de bir tane var," diyor Wyatt ve bana sinirli bir bakış fırlatıyor.

Bu sırada Walker kıcını sallıyor ve hareket yaptığı müziği dinliyor. "Bunu giyiyorum amına koyayım."

"Annem şarkı söyleyerek bana doğru yürüyor ve kendi elf kıyafetimi bana uzatıyor. Ve aklıma gelen ilk sorunun şu olmasından nefret ediyorum: Bana uyacak kadar büyük bir tane nasıl buldu?"

"Anne, bak . . . Seni seviyorum ama-"

"Kabul etmeyeceğini söylemiştim," diye araya giriyor Shauna, kolları kumaşla dolu olarak ahıra .

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o haklı anne."

Annem kaşlarını çatı. "Hadi ama Forrest. Baban Noel Baba olacak, ben de Bayan Claus olacağım ve elflere ihtiyacımız var. Üç oğlum boşuna olmadı." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "ve kardeşlerinin vücuduma ne yaptığınızı hatırlatmama gerek var mı?"

Kıyafeti elinden çekip alıyorum ve üstümü değiştirmek için banyoya doğru giderken kendi kendime homurdanıyorum. Yemin ederim, annem suçluluk duygusunu bisküvinin üzerine sürülmüş tereyağı gibi sürmeyi iyi biliyor.

Bu Pazar günü çiftliğe giderken hayal sabah bu değildi. Hayır. Düşüncelerim Shauna ile birlikte festival için parçalar üzerinde çalışırken kaybettiğimiz zamanı ağzımızla telafi etmemizi içeriyordu.

Ama ne yazık ki şu anda Noel temalı bir yer alıyorum.

Kıyafetin içine girdikten sonra, aileme göstermeden önce aynaya bakmak için kendimi zorluyorum. "Aman Tanrım."

Günümüz Peter Pan'ı gibi görünüyorum, ama dev gibi. Bu takımın fermuarı arkadan zor çekiliyor ve dikişleri üzere gibi görünüyor. Tek bir yanlış hareketimde aletim çocukları ve ailelerini selamlıyor olacak ki bu da onların düşündüğüm türden bir Noel büyüsü değil.

Başımı sallayarak şapkayı taktım ve yavaşça ailemin geri kalanının beklediği yere doğru yürüdüm, bu şeyin kendini imha etmemesi için çok hızlı hareket etmemeye dikkat ettim.

Evelyn eliyle ağzını kapatıp kahkahasını bastırırken Kelsea dudaklarını büker. Harika. Kızlar bile nasıl bir gösteri olduğumun farkında.

Shauna dönüp beni görüyor ama tepkisi eğlenmek değil. Hayır. Gözleri doğrudan kasıklarımaya düşüyor ve sonra dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor, aletimi sertleştirebilecek türden - ki bu durumu daha da kötüleştirirdi.

"Bana öyle bakmayı kes. Bu kostüm şu anda kendini zar zor bir arada tutuyor."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, etrafımda dolaşıp her açıdan değerlendiriyor. "Vay be. Elflerden hoşlandığımı kim bilebilirdi?"

"Ha ha. Çok komik."

Kıkırdayarak uzanıyor ve şapkamı düzeltiyor. "Bu görünüm sana yakışıyor

Forrest." "Bunu , değil mi? Bu annemin harika fikriydi, değil mi?"

Dudaklarını yalıyor ve sonra "Belki" diyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Lanet olsun. Yemin ederim bütün kadınlar beni yakalamak için ."

Walker ve Wyatt hemen arkalarından gelirken annem ellerini çırparak içeri giriyor. "Aman Tanrım! Siz üçünüz çok mükemmel görüneceksiniz!"

"Sanırım bu çocuk zulmü sınıfına girer," diye cevap veriyorum.

"O kadar da kötü değil," diyor Shauna. "Ve bu ambiyansa katkıda bulunacak. Herkes buna bayılacak ve üçünüzü böyle giyinmiş görmek, sırf kendileri de şahit olabilmek için kasabadan insanları buraya çekebilir."

Wyatt kasıklarındaki kumaşı çekiştirerek, "Kendi leprikon grubumuzu kurmamız gerektiğini hissediyorum," diye mırıldanıyor. O da benimle aynı kalabalığı hissediyor olmalı. "Hiçbirimizin bir enstrüman çalmaması çok kötü ama."

Kelsea, "Forrest'ın var," diyor ve sonra ağzını kapatıyor, itirafı odanın süzülürken gözlerini büyütüyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Az önce ne dedin sen?" Nabzım hızla atarken soruyorum. *Bunu nereden biliyordu ki?*

"Bir enstrüman çalıyor musun?" Walker bana döndü. "Ne oluyor lan? Bunu nasıl bilemedik?"

Kelsea Shauna'ya bakıyor ve "Özür dilerim" diyor.

Kalbim daha da hızlı Shauna'ya ters ters bakıyorum. "Ona söyledin mi?" Gardımı indirdim, onu içeri aldım ve şimdi bu yüzümde patlamak .

"Ona ne söyledin?" Wyatt dürtüyor. "Ne haltlar ?"

"Yani, evet. Kızlara beni grubunun konserini izlemeye götüreceğini söyledim ama ..."

Herkesin gözlerinin olduğunu hissettiğimde öfke içime işliyor.

"Bir grupta mı çalışıyorsun Forrest?" diye soruyor annem, sesi yumuşak ama acı dolu. Sesi acı dolu bir şekilde devam etmeden önce ahırı sessizlik kaplıyor. "Bunu bize neden söylemedin?"

Herkesin gözlerini üzerimde hissederken kalbim küt küt atıyor. "Çünkü kimsenin bunu büyütmesini istemedim," diye mırıldanıyorum. *Hay sikeyim. Şu anda buna ihtiyacım yok.*

Aileme söylemememin bir nedeni vardı; hayatımda onlardan ayrı, sadece bana ait bir şey olsun istiyordum. Geçen gece bu yanımla Shauna ile paylaştıktan sonra onun da bunu anladığını düşündüm. Meğer sadece kendini hayatıma geri sokmakla kalmayıp, bunun ayrıntılarını aileme de anlatmaya niyetliymiş.

"Ne sürecek?" diye devam ediyor annem herkes bakarken.

"Eve taşındığımdan beri," diye cevap veriyorum ona, keşke şu anda zamanı geri sarabilseydim. "Sadece gitar. Önemli bir değil."

Wyatt, Walker'la bakışırken "Vay anasını," diye mırıldanıyor.

Tırnağını çiğneyen Shauna'ya dönüp bakıyorum. "Forrest, ben-" Ama başka bir şey söyleyemeden telefonu çalar. Cebinden çıkarır ve hemen yüzünü buruşturur. "Annem arıyor. Buna bakmam gerek." Bana bakıyor, mahremiyet için dışarı çıkmadan önce yüzüne endişe kazınmış.

Kelsea, Shauna gittikten sonra yavaşça bana yaklaşıyor, "Forrest, bil diye söylüyorum, Shauna bize sadece onu dışarı çıkarmak istediğin için çok heyecanlı olduğunu söyledi," diye açıklıyor.

Karşılığında bir şey söylemiyorum çünkü ne emin değilim. Bir yanım ihanete uğramış hissediyor, bir yanım da Shauna'nın niyetinin kötü olmadığını biliyor. Sadece şu anda üzerimde olan tüm bu ilgiden nefret ediyorum. Bundan kaçınmamın bir sebebi var.

"Wyatt ve Walker'a da söylemememizi istedi," diye ekliyor Evelyn. "Açıkçası biz de söylemedik, dolayısıyla tepkileri de bu yönde oldu."

"Bunu benden sakladın mı?" Walker karısına diyor ki. "Ne be?"

"Oh, dur. Evlendik diye sana her şeyi anlatmak zorunda değilim." "Bu sıradan bir şey değil, Evelyn. Bu çok büyük bir şey!"

"O kadar da büyük bir değil!" Çekişmelerinin üzerine bağıryorum.

"Bu kadar yeter!" diye bağıryor annem hepimize. "Çocuklar, gidip üstünüzü değiştirin. Kıyafetlerde bazı değişiklikler yapılması gerekiyor ama etkinlikten önce bunları halletmek için zamanımız var." Sonra bana dönüyor, beni ahırın köşesine çekiyor, yüzünde onu hayal kırıklığına uğrattığını söyleyen bir ifade var.

Bu bakıştan nefret ediyorum.

"Forrest . . ." Başını sallıyor, gözlerinde hayal kırıklığı var. "Bunu neden sakladın?"

Bakışlarından kaçarak yan tarafa bakıyorum. Ama o çenemi ve neredeyse ondan bir karış uzun olmama rağmen beni kendisine bakmaya zorluyor. "Özel bir şeydi."

"Neden?"

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü belli ki Shauna ile ayrıldıktan ve futbolu kaybettikten sonra keyif aldığın bir şey bulmuşsun ve biz de bu süreçte seni desteklemek için yanında olabilirdik. Seni neşelendirebilir ve yeniden neşe bulmanı izleyebilirdik," diye cevaplıyor sanki cevap çok basitmiş gibi. "Yıllarca bizi kendinden uzaklaştırdın çünkü bunun senin için daha kolay olacağını düşündün ama tek yaptığın incitmek ."

Pişmanlık işliyor. "Sadece yalnız kalmak istedim."

"Böyle bir şey asla olmayacak Forrest, çünkü bu ailenin bir parçası olduğun sürece asla yalnız olmayacaksın, duydun mu beni?" diyor ve sonunda çenemi bırakıyor ama gözleri hâlâ bana kilitlenmiş, kararlılığını hançer gibi deliyor.

"Evet, anne."

"Ve o kadın da bu ailenin bir parçası. Tek istediği seninle vakit geçirmek. Sırrınızı açıklamak istemedi, bu yüzden bunu ona karşı kullanmasanız iyi olur çünkü zaten sır olmamalıydı."

Annemin haklı olduğunu bilerek çenemi sıktım. Shauna'yla geçirdiğimiz geceden sonra işler nihayet yoluna girmiş gibi görünüyordu. Ama bu küçük gelişme bana onu içeri almanın istediğim kadar kolay hatırlattı.

beri burada yarattığım bir hayatım var, ama bu bir mı? Annem haklı mı?

Yalnız kalmanın insanları tekrar içeri almaktan daha iyi olduğunu düşündüğüm için mi ailemi dışarıda bıraktım?

Tüm bu manzara bana Shauna'nın o gün ofisimde bana söylediklerini de hatırlattı. Gerçekten ailemi hafife mi alıyorum? Eskiden hiç böyle değildim.

Ama insanların içeri girmesine izin verirseniz ne olur? İncinirsin, bu.

Örnek A: Bu dersi öğrenmeme yardımcı olan kadın bu ahırın hemen dışında duruyor. Kendisi

Beni en çok inciten kişi.

Annem beni banyoya doğru iterek, "Git üstünü değiştir ve Shauna'yla konuş," diyor.

Birkaç adım uzaklaşıyorum ve sonra hâlâ beni izleyen anneme dönüyorum. "Özür dilerim, anne."

"Öyle olsan iyi edersin Forrest Eli. Ve bu elf kostümünü giymek, ne kadar olduğunu kanıtlamanın ilk adımı olacak."

Gülümsememin dudaklarımı ele izin vererek üstümü değiştirmek için banyoya geri dönüyorum ve kardeşlerimi orada beni beklerken buluyorum.

"Gitar mı çalyorsun lan?" Walker gerçeği kavrayamamış gibi tekrar soruyor. "Evet," diye mırıldanıyorum taytımı vücudumdan sıyırmaya başlarken.

"Bu çok havalı!"

"Önemli bir değil," diyorum bininci kez.

"Seni çalarken görmek istiyorum," diye devam ediyor. "Bir dahaki sefere ne zaman çalacaksın?"

Göğsümde yabancı bir his kök salarken gözlerimi yere odaklıyorum. Bu gerginlik mi? Endişe mi? Kardeşlerimin beni oynarken izleme fikri beni heyecanlandırıyor mu yoksa biraz daha saklanmak mı istiyorum?

"Gelecek ay. Daha yeni bir konser verdik ve hepimiz meşgul olduğumuz için ayda sadece bir konser veriyoruz."

Wyatt gözlerimi ona çevirerek, "Belki grubun bir ara bira fabrikasında çalabilir," diyor.

Kardeşlerimin bunu onlardan sakladığım için kızgın olmadıklarını fark ettiğimde kalbim kez daha çarpıyor. Aslında bunun bir parçası olmak gibi görünüyor ve bu konuda ne düşünmem henüz emin değilim.

Kot pantolonumu yukarı kaydırıyorum ve tişörtümü çekmeden önce onları bağlıyorum. "Çocuklarla konuşacağım, bakalım ilgilenecekler mi?"

Wyatt başını sallar. "Kulağa hoş geliyor."

"Ve bilginiz olsun diye söylüyorum, bizimle bir şeyler paylaşabileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" Walker ekler. "Biliyorum, ben sadece-"

"-duyguların hakkında konuşmayı sevmiyorsun," sözümü bitiriyor Wyatt. "Biliyoruz."

"Bak, Shauna'yla konuşmam gerek." Kostümü çantasına geri koyuyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Banyodan çıkıp dışarı yönelmeden önce cevap vermelerini beklemiyorum. Kardeşlerim bunu daha fazla irdellemek için bekleyebilirler ama benim odak noktam az önce sırrımı tüm aileme ifşa kadın.

"Bak, şu anda seninle bu konuya giremem. Konuşmak için daha fazla zamanımız olduğunda seni birkaç gün sonra ararım," dediğini duyuyorum Shauna'nın ahırın sol tarafında dururken. Hiçbir şey söylemiyorum ve onun yerine telefon konuşmasını dinliyorum. Hayal kırıklığına uğramış iç çekişi o kadar yüksek ki rüzgârı bile açıyor. "Ben de seni seviyorum. Güle güle." Arkasını döndüğünde beni görünce sıçradı. "Aman Tanrım. Forrest . . ." Bir elini göğsünün ortasına koydu.

"Annenle her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece bazı şeyler hakkında dramatik davranıyorum." Shauna'nın kaşları birbirine yaklaşır. "Kelsea ve Evelyn için özür dilerim. Onlara hiçbir şey söylememeliydim ama ..."

"Benim müziğim özeldi."

"Biliyorum. Özür

dilerim."

Gözlerimi kapatarak elimi onunkinin üstüne koydum. "Bazen bana çok fazla şey hissettiriyorsun, kadın."

"Senin yerinde olmak kötü o zaman, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu şimdi söylüyorsun."

Ve sanırım benim için tüm bu huzursuzluğun kaynağı da bu - bir hata yaptığını anladığında tekrar gideceği, ona sunacaklarımın yeterli olmayacağı düşüncesi. O gün düğününü basarken ya da geçen gece barda o adam ona asılırken bunu düşünmediğime eminim. Ama şimdi o buradayken, *eskiden olduğumuz* şeyle şimdi olabileceğimizi gördüğümde, iki hayali zorlanıyorum.

Birdenbire tüm güvensizliklerim çirkin kafalarını kaldırmaya başladı. "Sana sunabileceğim şey bu, anlıyorsun, değil mi?"

Başı geriye döner. "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük kasaba hayatı, eğlence için bir grupta çalmam, inşaat şirketi işletmem. Ben Brock , Shauna. İş için asla takım elbise giyip kravat takmayacağım ya da sana büyük şehirde hayat sunmaya çalışmayacağım. Ben böyle biri değilim."

Bana adım daha yaklaşıyor ve elini göğsüme koyuyor. "Öyle olmadığını biliyorum ama geri dönmemin bir nedeni bu çünkü o hayatı istemiyordum. Beni kendinden uzaklaştırma Forrest. Lütfen. Kalbimin bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum."

"Denemiyorum." Ama ondan uzaklaşıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama yapmam gereken işler var, tamam mı?"

"Tamam," diye cevaplıyor isteksizce.

Daha uzaklaşmadan, onunla yeniden bağ kurmak için içimde doğuştan gelen bir ihtiyaç belirliyor. Onu ahırın dışına doğru itiyorum, ellerimi saçlarına gömüyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

Şu anda onu öpmenin bu güvensizlikleri kaldırıp kaldırmayacağından emin değilim, ama en azından şu an için onları bastırıyor. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, dilimi değdirdiğimde çıkardığı sesler, vücutlarımızın birbirine değerken çıkardığı sıcaklık - hepsi az önceki endişemin dağılmaya başlamasına neden oluyor.

"Yani bana kızgın değil misin?" diye soruyor ayrıldığımızdanefes nefese.

"Hayır. Gerçekten olamam. Sanırım artık herkesin öğrenmesinin zamanı gelmişti."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Artık kim olduğunu saklamak zorunda değilsin Forrest. Ben kendi adıma karşımda duran adamı tanımak istiyorum, yıllardır ortalıkta dolaşan kabuğunu değil."

"Bu kabuk beni pek çok koruyor, Shauna."

"Biliyorum ve bunda benim de payım olduğunu biliyorum. Ama beni içeri almanı istiyorum." "İstiyorum. Ben sadece ..."

Dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına götürüyor ve şüphelerimi öpüp yok ediyor. Tamamen ortadan kaldırmıyor ama en azından doğru yolda olduğumuzu biliyorum, bu yolculuk şimdiden kayalık gibi gelse bile.

"Hafta sonun nasıl geçti?" Jill Pazartesi sabahı ofisime girerken soruyor, ama Shauna'yı barın dışına doğru bastırıp ciğerlerindeki oksijeni çaldığımı ya da sonunda evine tek başına girmeden önce kamyonetimde yaptığımız ateşli ve ağır öpüşme seansını düşündüğümde dudaklarımda oluşan gülümsemeyi kaçırmıyor. Ailemin grubu öğrendiği Pazar günü inişli çıkışlı bir gün olsa da, en azından Shauna ve ben çiftlikten iyi şartlarda ayrıldık.

"Oh! Bu iyi, ha? Bunun geçen hafta ofise gelen Bayan Shauna ile ilgisi var mı?"

"Belki."

"Demek artık beni bir tehdit olarak görmüyor, ha?" Jill'e Shauna'nın kıskançlık anını anlattım ve ikimiz de buna güldük.

"Sanırım değil."

"Eğer benim takımımda oynasaydı, Becca ve bana katılması için onu davet ederdim." "İşte ihtiyacım olmayan bir görsel. Teşekkürler."

"Sorun değil." Sonra bakışlarıyla beni iğneledi. "Sadece mahvetme, Bay Huysuz."

"Mahvedeceğimi nereden çıkardın?" Hafifçe soruyorum.

Bana kaşlarını çatı. "Senin için hecelelememe gerek var mı?"

"Neyi heceleyeyim?" Javi de ofisime girerken soruyor.

Jill, "Forrest ve Shauna bu hafta sonu birlikte biraz zaman geçirdiler ve ben de onu bunu mahvetmemesi için uyardım," diye tekrarlayarak onu hızlandırır

"Öyle olacak ama en azından işler ilerliyor, değil mi?" Javi soruyor.

"Bu odada bana duyulan inancı gerçekten takdir ediyorum. İçim sıcacık ve tüylerim diken diken oluyor." "Böyle şeyler hissedebileceğini bilmiyordum," diye karşılık veriyor Jill.

Javi sadece gülüyor.

"İkinizin ihtiyacı olan bir şey mi var, yoksa buraya sadece bana bok atmak için mi geldiniz?" "Sana bok vermek," diyorlar aynı anda.

"Size bu hizmet için para ödemiyorum, bu yüzden lütfen işinizin başına dönebilerseniz çok memnun olurum."

Jill yanıma geldi ve saçımı karıştırdı. "Bu hizmeti bedavaya sunuyorum Forrest. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Jill sonra Javi ofisimde kalıyor. "İşler iyi gidiyor o zaman?"

Dudaklarım tekrar kıvrılıyor. "Gidiyorlar. Cuma gecesi dışarı çıktık ve ... öpüştük," diye itiraf ediyorum. "Korundunuz mu?" Javi alay ediyor.

"Siktir ."

Kıkırdayarak, "Şaka bir yana, senin için çok heyecanlıyım dostum. Sorunlarını hallettin mi?"

"Bir parçası," diyorum, şu anda onunla tüm ayrıntılara girmek istemiyorumHâlâ içimden geçen tüm o lanet duygularla mücadele ama gün geçtikçe bunun yeni normalim olduğu fikrine alışmaya başlıyorum... umarım.

"Bu çok iyi. Peki sonra nereye gideceksin?"

Ona cevap veremeden telefonum masamda titriyor. Saat sekizi biraz geçiyor ve Shauna beni arıyor. Umarım bir şey .

"Hey, bunu almam lazım."

"Evet, sorun değil. Sonra görüşürüz."

kapıyı kapatarak gidişini izliyorum ve sonra aramayı yanıtlamak için ekranı kaydırıyorum. "Alo?"

"Selam." Sesinin tınısı bile bedenimi rahatlatıyor. Sesi stresli ya da başı dertte gibi gelmiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Beni sabahın köründe arıyorsun ve bir şey olup olmadığından emin olamadım."

Küçük kıkırdamasını duyuyorum. "Her şey yolunda. Ben sadece Bu sabah çiftliğe gitmeden önce sesini duymak istedim."

Gülümseyerek sandalyemi çeviriyorum, böylece ofisimin penceresinden dışarı bakabiliyorum. "Öyle mi? Bu sabah geç mi başladın?"

"Evet. Cevaplamam gereken bazı e-postalar ve yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi vardı. Buraya taşındığımda hesaplarımı Ember & Stone'daki iş arkadaşlarımdan biri olan Erin'e devrettim. Ama hala ona yardım ettiğim bazı etkinlik detayları var, bu yüzden o tamamen devralana kadar her Pazartesi konuşuyoruz."

"Eminim bunu yapmak zorunda değilsinizdir."

"Ben biliyorum . Gitmeyi seçen bendim." *Benim için buraya gelmeyi yani.*

"Demek sesimi duymak istedin, ha?" Konuşmayı en başta neden aradığına yönlendirerek soruyorum, bir yandan da diğer işinden ayrılmış olmasına rağmen hala işleri yoluna çalışmasını içten içe takdir ediyorum.

"Yaptım." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Cuma gecesini düşünüp duruyorum."

Çenemi sıkıyorum. "Ben de."

"Seni çalarken izlemek, parmaklarının gitarın üzerinde hareket edişi ... seni tekrar öpmek ..."

Aletim kendi başına bir hayat sürüyor ve neredeyse anında fermuarıma doğru bastırıyor. "Siktir, Shauna. Neden bu konuyu açıyorsun?"

"Ellerini ne kadar özlediğimi, eskiden vücudumda nasıl hissettirdiklerini fark etmemi sağladı. Bunu hiç mü?" "Her zaman, ama

..."

"Bana tekrar böyle dokunana kadar beni daha ne kadar bekleteceksin Forrest?"

"Shauna. ." Gözlerimi kapatıp sikimi kot pantolonuma sürüyorum ve bir an için ofisten onun evine gidip beni iş yerinde zorladığı için onu yatağa bağlamamın ne kadar süreceğini tartışıyorum.

"Gerginim Forrest. Aylardır öyleyim." "Beni

baştan çıkarıyorsun, Shauna."

"Sadece dürüst davranıyorum."

Kapalı ofis kapıma bakıyorum ve sonra gidip kilidi çeviriyorum. "Şu an ıslak mısın?"

"Evet . . ."

"Siktir. O zaman şöyle . Sen bu hattın diğer ucunda kendini tatmin edeceksin, ben de dinleyeceğim."

"Bana katılacak mısın?"

"Yapmamı ister misin?" Tekrar sandalyeme oturmadan önce kot pantolonumun düğmesini açarken soruyorum. "Tanrım, evet."

"O zaman pantolonunu çıkar." Kot pantolonumun fermuarını indirdim, onu ve külotumu kalçalarımdan doğru salladım ve ağrıyan sikimi kavrayıp iyice sıktım.

"bir şey yok. Henüz giyinmedim," diyor bana, sesi alçak ve baştan çıkarıcı. Bu küçük telefon görüşmesiyle tam olarak ne istediğini biliyordu ve şu anda şikayet etmeyeceğim bile.

"O zaman yatağa uzan, parmaklarını külotunun içine sok ve kendine dokun Shauna. Ve kendini tutma. Ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini bana söyle."

Bir dakika sessiz kalıyor ve sonra uzun bir nefes hattı dolduruyor. "Keşke sen olsaydın Forrest. Ellerini istiyorum. Senin için yanıp tutuşuyorum."

"Yakında ben olacağım, ama şu an için alacağın şey bu," diye homurdanıyorum, elim uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket etmeye devam ederken, tepeye her vurduğumda ucu kısıtıyorum. Sadece nefes alışını dinliyorum

beni hazır hale getirdi. "Çok
ıslandım."

"Kukun traşlı mı? Yumuşak ve kaygan mı?"

"Evet. Yine de umursamadığını hatırlıyorum."

"Hâlâ istemiyorum. Ne olursa olsun seni yerim çünkü senin tadına bağımlıyım." "Ben
de senin tadına bakmak istiyorum Forrest. Boğazıma boşalana kadar sikini emeyeceğim."

"Tanrım. Bunu mu istiyorsun?" Küçükken bunu hiç yapmazdık ama onun bu sözleri söylediğini
duymak bana birbirimizle keşfedecek daha çok şeyimiz olduğunu hatırlatıyor.

"Çok fazla."

"Parmağını o küçük güzel klitorisin etrafında döndür, Shauna. Yumuşak daireler . . ." Gömleğimin
alt alıp çenemin altında tutuyorum ki bir dakika içinde üzerine boşalmayayım.

"Bunu yaptığın zaman çok hoşuma gidiyordu," diye miyavlıyor. "Kendime dokunduğumda hâlâ
seni düşünüyorum Forrest. Hiç bırakmadım."

"Sen her zaman fantezilerimdeki kadın oldun."

"Oh Tanrım... Yaklaşıyorum," diye inliyor nefes alışları sertleşirken.

Hızımı , telefonu düşürmemeye odaklanmaya çalışırken sikimi okşuyorum. Bunun yerine,
omzumla kulağım arasında tutuyorum, böylece diğer elimi taşaklarımı çekmek için kullanabiliyorum,
patlamadan önce kendimi çalıştırıyorum. "Kahretsin, oradayım, Shauna. Seni duymama izin ver,
bebeğim ..."

"Tanrım, Forrest! Geliyorum..." Boşalırken çığlık atıyor ve ben onu kenardan takip ediyorum,
homurdanarak elime ve karnıma boşalıyorum.

Zorlu nefeslerimiz hattı dolduruyor ve sonunda telefonda kıkırdadığını duyuyorum. "Az
önce oldu, değil mi?"

Masamın üzerindeki kutudan bir peçete alıp temizleniyorum ve " oldu"
diyorum. "Yine de onun yerine bana senin dokunmanı isterdim."

"Shauna. ."

Gerçek şu ki, bu küçük deneyimden sonra daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.
Neredeyse gözlerimi kapatıp orada olmasam bile onun boşalmasını görebiliyordum, daha önce birlikte
geçirdiğimiz ve o zamandan beri ona dair gördüğüm tüm imgelerden yola çıkarak. Ama şimdi, ne
kadar seksi göründüğünü, artık daha yaşlı olduğumuz için ikimizin de ne kadar daha az çekingen
olacağını, birbirimizin vücutlarını yeniden keşfederken ne kadar merak ediyorum.

etmemiz gereken çok zaman var.

*O zaman neden bekliyorsun Forrest? Çünkü
hala konuşmamız gereken şeyler var.*

"Tamam, şimdi gitsem iyi olacak, yoksa geç kalacağım."

"Pantolon giydiğinden emin ol, tamam mı?"

Gözlerinin yuvarlandığını neredeyse
duyabiliyorum. "Evet, efendim." "Siktir,
Shauna. Böyle şeyler söyleme."

"Oh, öyle mi? Bu küçük onurlandırma senin için bir şey ifade ediyor mu Forrest?"
diye bana takılıyor. "Benimle alay ettiğin için sana şaplak atma isteği uyandırıyor,
eğer bu soruna cevapsa." Kıkırdayarak, "Not edildi. Yarın gece çiftlikte görüşür
müyüz?"

Perşembe günü Şükran Günü olduğu için projeler üzerinde çalışmak üzere bu hafta başında oraya
gideceğim. "Evet. Orada olacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Görüşmeyi bitirdiğimizde sandalyemde arkama yaslanıyorum ve az önce ne olduğunu merak

ediyorum, ama o kadının hala üzerimde bir etkisi olduğunu fark etmem uzun sürmüyor - her zaman olduğu gibi. Ve o yapabilir

bana alışılmadık şeyler yaptırıyor, tıpkı o zamanlar yaptığı gibi.

ÜÇÜNCÜ HAPTE R

Shauna

"*T* Bu haritalar çok güzel oldu." Anne G, yazıcıdan yeni aldığı Kış Harikalar Diyarı haritalarını tutuyor. Tüm çiftliği ve her aktivitenin, yiyecek satıcısının yerini gösteriyor, ve deneyim .

"Çok şirinler, değil mi? Onları sevmene çok sevindim."

"Mükemmeller. Bunları girişte dağıtabiliriz, böylece herkes nereye gidebileceğini bilir. İşaretler de yardımcı olacaktır elbette." Tekrar bana baktı. "Onları henüz boyamadın mı?"

"Aslında bugün yapılacaklar listemde bu da var. Forrest dün gece birkaçını bitirdi ama hepsini tamamlayamadı." Baş başa kaldığımızda yaptığımız üç ateşli ve ağır öpüşme seansı muhtemelen tamamlanmamalarının nedeni. Sanırım bunun tüm sorumluluğunu üst, ancak Pazar günü müzik sırrını açıkladıktan sonra, kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi mahvetmediğimi hissetmek için çaresizdim. Neyse ki o da bu fikre sıcak baktı ama hâlâ benden bir şeyler saklıyor ve ben de bunun nedenini sorgulamaya başladım.

"Anlıyorum." Annem bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor ama ben ona sırtımı dönüyorum. Oğluyla son zamanlarda yaptığımız her şeyi bilmek istediğinden emin değilim, özellikle de telefon seksi.

Geçen hafta sonundan sonra vücudum aşırı hızlanmaya başladı. Ona fiziksel olarak tekrar bağlanmak için hissettiğim çaresizlik beni ele geçirdi ve ardından Pazartesi günü telefon seksi gerçekleşti. Bir yanım bunu yaptığımıza inanamıyor ama diğer yanım adam henüz benimle yatmayı reddettiği için ilerlemeye devam etmenin değerli bir yolu olduğunu düşünüyor.

Bunun zihnimizi bulandıracağını, odağımızı ilişkimizi onarmaktan sadece sekse odaklanmaya yönlendireceğini düşündüğünü biliyorum. Ama bu noktada, bunun yardımcı olacağını savunmak istiyorum. Birbirimizi bu çok istememizin sağlıklı olduğunu düşünüyorum. Ve bana karşı saldırganlık biliyorum, sadece hıncını vajinamdan çıkarmasını istiyorum.

"Eminim etkinlik için her şeyi zamanında halledecektir. Gerçi Şükran Günü bu hafta, yani Perşembe günü hiç çalışma olmayacak. Randy'ye bunu yüzlerce kez hatırlatmak zorunda kalacağımı biliyorum, ama kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse, beni dinleyecektir." Anne G koltuktan kalktı. "Sıcak çay ister misin, Shauna? Sanırım bir demlik hazırlayabilirim. Dışarıyı serinlemeye başladı."

Rüzgâr sabahtan beri pencerelerin dışındaki ağaçları kırbaçlıyor. "Elbette."

Anne G mutfığa girerken telefonum çaldı. Sehpanın üstünden aldığımda

annemin fotoğrafı ekranda. "Merhaba anne."

"Shauna. . . bu sabah anneni aramayı unuttun mu?"

Avucumu alnıma inliyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bu sabah ofis malzemeleri dükkanına gitmek için acele ediyordum ve tamamen ." Ayrıca Forrest hakkında hayaller kuruyor da olabilirdim, son zamanlarda dikkatimi dağıtmak için kullandığım şey.

"Nerede olduğunu merak ederek bana kesinlikle biraz kalp krizi geçirttin. Sanırım küçük kasaba hayatı seni düşündüğümünden daha fazla içine çekiyor."

"Ben iyiyim anne," diyorum gözlerimi devirerek. Annem her zaman dramatik biriydi. "Ve sen de iyi olacaksın."

"Seni özledim, tatlım. Orada işler nasıl gidiyor?"

Anneme Newberry Springs'e geri döneceğimi söylediğimde, bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı. Brock'la olan düğünüm bittikten sonra ona neler olduğunu, Forrest'la Vegas'ta nasıl yeniden bir araya geldiğimizi ve düğün günü nasıl ortaya çıktığını anlattım. Bundan hiç memnun olmadı ve onu tekrar hayatıma sızmaya çalışmakla suçladı. Ona Brock'la evlenme konusunda yeniden bağlantı kurmadan önce bile şüphelerim olduğunu söyledim, bu da onu da üzdü.

Babamı hayatımıza geri getirdiğimden beri annemle ilişkimiz pek iyi değildi. Olan biten her şeyi kabullenmek ikimizin de uzun zamanını aldı. Babam ölmeden önce onunla yeniden bir arkadaşlık kurmayı başardı ama aynı zamanda benim hayatıma da aşırı odaklandı, sanki bana ve kendisine Teksas'tan ayrılmakla doğru kararı verdiğimizizi kanıtlamak zorundaymış gibi, ki buna Forrest'tan ayrılmak da dahildi.

Forrest'la ayrıldıktan sonra tekrar biriyle çıkmayı düşünmem uzun zaman aldı. Kariyerime odaklanmıştım ve babam öldükten sonra annem sonunda aşka bir şans vermem için beni cesaretlendirdi. Çocukluğumun büyük bir bölümünde olduğu gibi yalnız kalmamı istemiyordu. Brock ortaya çıktığında çok mutlu oldu.

Bir yanı sıra onu memnun etmek için mi onunla kaldığımı merak ediyor. Düğün fiyaskosundan sonra bile, ilişkimizdeki zorluklardan biri, üvey babamla aynı şirkette çalıştığı için annemin Brock'u hala düzenli olarak görmesi. Aslında bu tanıştık.

Ancak evlendiğimizden beri onu gören *tek* kişi o çünkü benimle konuşmayı hâlâ reddediyor.

"İşler iyi gidiyor. Etkinlik için buraya gelmelisin. Tatil girmene yardımcı olabilir," diye cevap veriyorum ve tekrar konuşmamıza odaklanıyorum.

Annem alay ediyor. "Oraya geri dönmek beni zerre kadar ilgilendirmiyor, Shauna. Bunu biliyorsun." İçimi çektim. "Ama aslında seni bu yüzden arıyordum. . . buraya dönmeye istekli olup olmadığını öğrenmek için. Brock..."

"Brock, ne?" Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sizinle konuşmaya hazır olduğunu söylüyor."

Bu endişe dalgası hızla kızgınlığa dönüşür. "Ne kadar da cömert. Yine de komik, çünkü düğünümüzden beri onunla konuşmaya çalışıyorum ve henüz benimle konuşmaya hazır olmadığını bildirmek için bile cevap zahmetine girmedi."

"Shauna, onu suçlayabilir misin? Olanlar hem onun hem de ailemiz için utanç vericiydi."

Biraz mahremiyet için mutfaktan uzaklaşarak ilerliyorum. "Bunu yapsaydım ve sonra fikrimi değiştirseydim daha kötü olurdu. Üzgünüm ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum."

"Bu hala tartışılabilir, Shauna. Ama Brock için de üzülüyorum. O senin müstakbel kocandı. Üvey baban ve ben de onunla bir bağ kurduk ve onu her zaman bu ailenin bir parçası olarak göreceğiz."

Aile. Acı çekiyor, tatlım. Ama geçen gün Frank' yaklaştı ve nerede olduğunu sordu. Seninle konuşmak için evine gitmiş ama sanırım ona söylememişsin."

"Öyle mi yapmalıydım? Artık nişanlı değiliz ve onun iletişim kurmasını beklemekten yoruldum. buraya gelmemle ilgili bir zaman çizelgesi vardı."

"Ona söyledim. Ama bence buraya dönüp bazı şeyleri koymayı ona borçlusun."

Annemin haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden aylar önce bunu yapmaya çalıştım, ama sanırım yaptığım şeyden sonra beni uzaklaştırdığı için Brock'u suçlayamam. Sorun şu ki, şu anda burada hayatıma ve yükümlülüklerime gömülmüş durumdayım. Brock benimle hazır diye kalkıp gidemem.

"Oraya ne zaman gidebileceğimi bilmiyorum. Meşgulüm ve yapacak çok işim var ama programıma bir bakayım, Momma G'ye danışayım ve ne yapabileceğime bir ."

"Bunu sonsuza dek erteleyemezsin, Shauna." Annem sessizleşiyor ve soruyor: "Bu, seni bu yıl tatillerde göremeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Gözlerim şu anda koridorda asılı duran Gibson'ların aile fotoğrafına takılıyor. Randy ve Elaine, etraflarını saran çocukları, dış telleriyle kaplı gülümsemeleri ve mükemmel taranmış saçlarıyla gururlu görünüyorlar. Bu resim Forrest lisedeyken çekilmiş ama sanki daha dün gibi.

Bana bakan o beş kişi o zaman da şimdi olduğu gibi ailemdi ve onlarla birlikte burada olmak çok gerçeküstü bir his. Annemi ne kadar sevsem de kalbim bana şu anda olmam gereken yerin burası olduğunu söylüyor.

"Muhtemelen hayır. Eğer Vegas'a geri dönebilirim, bu muhtemelen Noel'den sonra . Winter Wonderland etkinliği Noel arifesine kadar sürecek ve şu anda önceliğim bu."

"O gün uçabilirsin ..."

"Hiçbir söz vermiyorum anne," diyorum, umarım bu onu yatıştırır.

"İyi. Lütfen en azından Brock konusunu aklınızda tutun. Bence ikinizin konuşması gereken çok şey var ve belki onunla konuşmak aklınızı başınıza toplamanıza yardımcı olur."

"Bunu zaten yaptım, ama desteğin için teşekkürler."

"Sadece senin için en iyisini istediğimi biliyorsun, Shauna."

Düğün öncesindeki düşüncelerimi ve duygularımı yeniden yaşama fikri tüylerimi diken diken ediyor ama hayatıma tamamen devam edebilmem için bunun gerekli olduğunu biliyorum.

Umarım Forrest ona söylediğimde bunu yapmak zorunda olduğumu anlar ve geri dönmeyi seçtiğimde annem kararına saygı duyar.

"Biliyorum." Koridorun sonunda G Anne'nin iki bardak çayla kanepeye görüyorum. "Bak, anne. Benim gitmem lazım."

", tatlım. Hayatta olduğunu haber için teşekkürler." "Seni bu hafta sonu arayacağım, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattıktan sonra oturma odasında Momma G'ye tekrar katılıyorum. "Özür dilerim. Arayan annemdi."

"Özür dilemene gerek yok," diyor dumanı tüten çay bardağına üflemeden önce. "Annen nasıl? Onu yıllardır görmedim."

"İyi gidiyor, sadece beni her zamanki gibi suçlu hissettiriyor." Yemin ederim, bu onun gizli yeteneklerinden biri, suçluluk duygusunu o kadar kolay yerleştiriyor ki, gözeneklerimden sızmaya başlayana kadar yüzeyin altında gizlendiğini zar zor fark ediyorum.

"Nasıl yani?" Momma G çayından bir yudum alır ve fincanını önündeki sehpayaya koyar. Onu.

Bir an için ona karşı ne kadar dürüst olmam gerektiğini tartışıyorum ama Teksas'a dönme kararına nasıl vardığımı zaten biliyor, bu yüzden neler olduğunu açıklamaktan zarar gelmez. "Birkaç günlüğüne Vegas'a dönmem gerekebilir ama etkinlik bitene kadar beklemek istiyorum."

"Her şey yolunda mı?" Kaşları çatılır.

"Evet. Sadece eski nişanlım beni görmek istiyor."

"Oh?"

İç çekerek tekrar kanepeye uzandım. "Şu ki, düğünü iptal ettikten sonra onunla hiç konuşma fırsatım olmadı. Benimle şekilde iletişim kurmayı reddetti ama sanırım artık hazır."

"Peki sen gitmek istemiyor musun?"

"değil," diyorum gözlerinin içine bakarak. Ve kadın bir falcının sezgilerine sahip olduğu için çekincelerimi neredeyse anında anlıyor.

"Forrest için endişeleniyorsun."

Başımı salladım. "Evet."

"Anlıyorum." Fincanını tekrar eline aldı, bir yudum aldı ve yerine koydu. "Shauna, Randy ile tanıştığımda başka biriyle çıktığımı sana söylemiş miydin?"

Koltuğumda daha uzun oturuyorum. "Hayır.."

"Evet, öyleydin. Adı Evan'dı ve bir yılı aşkın bir süredir birlikteydik. Ciddi bir ilişkiydi, ancak Randy ve ben o zamanlar sadece arkadaştık, bu yüzden onun varlığı bende herhangi bir şüphe yaratmadı. Meğer Randy, Evan'ın bana evlenme teklif etmeye hazırlandığını duymuş ve Evan teklif etmeden önce bana duygularını itiraf etmiş. Randy'ye çok kızmıştım ama o bana hislerini anlatır anlatmaz ben bir şeyler hissettiğimi inkar edemedim. O hep ama ben göremeyecek kadar kördüm."

"Peki sen ne yaptın?"

"Bu kararı vermek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Evan'la evlenirsem mutlu olacağımı, bana rahat ve sevgi dolu bir hayat vereceğini biliyordum. Ama o Randy değildi. Randy ile aramda ne olduğunu öğrenmek için büyük bir risk alıyor olsam da, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Bu yüzden Evan'ın kalbini kırdım."

"Bunu bana neden hiç söylemedin?"

Anne G bana gülümsüyor. "Buralarda değilmişsin gibi, tatlım." Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Gözyaşlarımın biriktiğini hissedebiliyorum ama onları göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Ama geri gelip bana neler olduğunu anlattığında, bunu eninde sonunda seninle paylaşacağımı biliyordum."

"Evan nasıl karşıladı?"

"Ezilmişti, öfkeliydi ... ilk başta biraz çirkinleşti. Hepimiz aynı kasabada yaşıyorduk, bu yüzden zaman zaman yollarımızın kesişmemesi imkansızdı. Ama ona karşı dürüst oldum, onu sevmeme rağmen evlenmesi gereken kadın olmadığımı söyledim."

Gülümsemesi geniş bir alana yayılıyor. "Ama bir an bile pişmanlık duymadım. O inanç sığramasını yaptığım için sahip olduğum hayata bir ," diyor elini . "Ama sanırım bununla başa çıkmayı kolaylaştıran şey ona karşı dürüst olmam, ona tam olarak ne hissettiğimi söylemem ve Randy'yi mümkün olduğunu bilmediğim bir güçle sevmemdi. Sevginin ne olduğunu anlamadığım zamanlarda bile o çocuğu sevmiştim. Nihayetinde Evan bunu kabul etti ve hatta evlenip büyük bir aile kurdu. Ama Randy ve ben hayatımızı birlikte kurmaya başladığımızda, doğru şeyi yaptığımı bilmenin verdiği huzur duygusu içimi kapladı."

O konuşurken yanağıma düşen bir damla gözyaşını sildim. "Forrest'ın Brock'a karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi ya da onunla konuştuktan sonra fikrimi değiştireceğimi düşünmesini istemiyorum anne."

"Oğlumun ne yapacağını ya da ne düşüneceğini söylemek zor çünkü ben hala bunu anlamaya çalışıyorum ve o otuz dört yaşında." Kısa bir kahkaha atıyoruz. "Ama seni gerçekten seviyorsa ve seninle birlikte ilerlemek istiyorsa, bunu yapma ihtiyacını anlayacaktır." Elimini tekrar sıkıyor. "Bunu yapmalısın, Shauna."

Temiz bir ara ver, böylece geçmişin seni bir çıpa olmadan yoluna devam edebilirsin." "Teşekkür ." Bir damla gözyaşını daha siliyorum.

"Elbette. Ayrıca, ikinizin arasındaki ilişkinin yürümesini istediğim için biraz taraflı olabilirim. Oğlumun ızdırabına verin ve bana bisküvi tarifimi aktarabileceğim bir gelin daha verin."

Şimdi gülümseyerek çayıma uzanıyorum. "Bunu hep istediğimi biliyorsun. Hâlâ da istiyorum." "Biliyorum. Ama önce sana bir Gibson yapmalıyız."

CHAPTE R FOURTE EN

Forrest

"Aw, !" Wyatt televizyona bağıyor, birasını ellerinin arasında tutarak benim ve Walker'ın yanındaki kanepeye oturuyor. "Bu pas müdahalesiydi!"

"Kesinlikle," diye onaylıyor Walker, ayağa kalkmadan önce birasının son bardağını da boşaltıyor. "Siz ikiniz bir tane daha ister misiniz?"

"Evet," diye yankılandı ikimiz , hâlâ önümüzdeki ekrana odaklanmıştı.

Şükran Günü'ndeyiz ve gerçek Gibson tarzında, kızlar mutfakta takılırken oğlanlar oturma odasında televizyonun etrafında toplanmış futbol maçı izliyor.

Arkamı dönüp o yöne bakıyorum ve bir memnuniyet dalgası kaplıyor. Yıllarca orada sadece Kelsea ve annem vardı, yemek pişiriyor ve birbirlerinin yanında gülüyorlardı. Ama artık Evelyn de ailemizin bir parçası ve Shauna da burada, ait olduğu yerde.

Sadece üç buçuk hafta oldu ama bu süre zarfında hayatımın ne kadar değiştiğini düşündüğümde, tek yapabildiğim inançsızlığımı bastırmak için başımı sallamak . Üç hafta önce, sonsuza dek yalnız kalacağımı, her zaman sevdiğim kadının kaçıp gittiği gerçeğine boyun eğeceğimi ve kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını düşünüyordum.

Şimdi mutfakta annem ve baldızlarımın yanında duruyor, Şükran Günü'nü ailemle geçiriyor; bu da hayatın bir anda değişebileceğini gösteriyor.

"Umarım gelecek haftaki şampiyonluk maçının hakemleri bu moronlar kadar kör değildir," diyor Walker oturma odasına geri dönüp bana ve kardeşime bira dağıtırken. Babamın elinde bir bardak viski var özel günlerde tercih ettiği içki- ve koltuğunda dinleniyor.

"Bu yıl bu konuda oldukça , o yüzden sanırım olacağız." Wyatt birasının açıyor ve sehpanın üzerine fırlatıyor.

Kardeşlerim ve ben her sonbaharda Newberry Springs'in komşu kasabaları arasında bir erkekler futbol liginde oynarız. Bu, biz erkekler için gençliğimizi yeniden yaşamamızın ve yeniden gibi davranmak için bir bahane bulmanın bir yoludur. Ailem her zaman üniversiteden ayrılma nedenimin bir sakatlık olduğunu düşündüğü için ilk başta katılmam gerektiğinden emin , ancak yaklaşık yüzde doksan kapasiteyle oynamama izin veren iyi bir iyileşme geçirebildim.

Yine de bugüne kadar bu konuda yalan söylüyor olmak beni rahatsız ediyor.

"Hakemlere odaklanma ve sadece oyununu oyna. İyi olacaksın," diye araya giriyor babam. "Orada olacak mısın baba?" Wyatt soruyor.

"Çocuklarımı oynarken görmeyi asla kaçırmam," diyor ve kadehini dudaklarındaki kendini beğenmiş gülümsemeye doğru kaldırıyor. "Ama kaybederseniz, hepinizi evlatlıktan reddederim."

Walker bir kahkaha . "Aynen. Lexington'a kaybedemeyiz. Hiç . Şimdi kaybedersek, bunu yaşamamıza asla izin vermezler."

Lexington, Newberry Springs'in doğusunda yer alan bir kasaba ve son beş yıldır şampiyonluk maçında biz ve onlar karşı karşıya geliyoruz. Her biz kazandık. Şimdi onlara kaybetmek büyük bir üzüntü olurdu.

"O zaman bu Pazar Bolts maçında birkaç tüyo alsak iyi olur," diyorum yeni biramın açarken.

"konuda," diyor Wyatt. "Artık gidemem." Gözlerim ona kaydı. "Ne? Neden?"

"Kelsea'nın babası eve dönüyor ve bir ayı aşkın süredir yok. Onunla geç bir Şükran Günü geçirmemizi istiyor." Omuz silkiyor. "Üzgünüm, kardeşim. Karım futboldan önce gelir."

"Evet, ben de gidemem," diye ekliyor Walker.

Kanepeden ona bakıyorum. "Dur tahmin edeyim... karısı mı?"

Walker gülümsemesini saklamaya bile çalışmıyor. "Evet. Dün gece beni evde ikna etti, böylece evin etrafında birkaç proje yapabilecektik. İstedığı zaman çok ikna edici olabiliyor," diye devam ediyor kaşlarını aşağı yukarı oynatarak. Babam yerden gülüyor.

"Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor? Tek başıma mı gideceğim?"

"Shauna'ya seninle gelmesini söyle," diyor babam sanki her şey çok açıkmiş gibi.

"Oh, kahretsin. Bu harika," diye onaylıyor Walker. "O kadının futbolu sevdiğini biliyorsun. Eminim yalnız kalmak işine yarayacaktır, değil mi?" Kaşlarını tekrar çatıyor. "Eminim çok ikna edici de ."

"Shauna hakkında dikkat et," diye homurdandım.

Kıkırdayarak ekliyor, "Sakin . Tek söylediğim birlikte eğlenceli bir şeyler yapmak için mükemmel bir fırsat olduğu. Fazla düşünmeyin, sadece ."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sinir bozucu ikiz kardeşim haklı. O buraya geldiğinden beri birlikte neredeyse hiç vakit geçirmediğiniz ve neyi beklediğinizi bilmiyorum." Wyatt bira şişesini bana doğru uzattı.

," diyorum ama bundan daha fazla ayrıntı vermiyorum. Aşk hayatımın mahrem ayrıntılarına karışmalarına ihtiyacım yok. Ve her sabah onu düşünerek mastürbasyon yapmama neden olan diğer şeyleri bilmelerine de kesinlikle gerek yok. "Gidip grubumu izledi ve ben de Harikalar Diyarı için bir şeyler inşa etmeye yardım ediyorum, unuttun mu?"

"Tamam. Peki bunu yaparken konuşuyor musun?"

"Hayır. Sessiz kalıyorum ve ne söyleyeceğimi anlamaya sağlıyorum." Başımı küçük kardeşlerimin arasında bir ileri bir geri sallıyorum. "Bu da ne? Siz ikiniz ilişki tavsiyesi mi veriyorsunuz?"

"Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, sanırım kardeşlerin burada Forrest." Babam ayağa kalkmadan önce koltuğunun ayaklığını kaldırıyor. "Bu fırsatı kullanmamak için aptal . Sadece ona sor." Mutfağa doğru ilerlemeden önce omzumu okşuyor.

Walker başımın yanına eğiliyor ve elini omzuma koyuyor. "Duydun mu? Babam haklı olduğumuzu söylüyor. Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Onu uzaklaştırdım. "Siktir git gözümün önünden." Koltuktan kalkıp biramın yarısını boşaltıyorum ve kızların adanın etrafında kıkırdayarak durduğu mutfağa doğru ilerliyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Haşlanmış yumurtaya uzanıp ağzıma atarken soruyorum.

Kelsea "Oh, sadece sizinle ilgili hikayeler paylaşıyorum," diye cevap veriyor. "Bilmek istemiyorum, değil mi?"

Evelyn kahkahasını elinin arkasıyla bastırır. "Muhtemelen hayır." Shauna'ya dönüyorum. "Meşgul müsün?"

"Değil," diye cevap veriyor annem onun yerine. ", siz ikiniz gidin buradan. Gidin bir şeyler yapın.

Akşam yemeğinin hazır olmasına daha otuz dakika var ve Kelsea ile Evelyn yemeğin geri kalanını hazırlamama yardım edebilirler."

"Emin misin anne?" Shauna sorar.

Annem gözlerini ikimize de diyor ve bizi uzaklaştırıyor. "Gidin."

Shauna'nın eline , onu arka kapıdan verandaya çıkarmadan önce parmaklarını parmaklarımın arasında örüyorum. Görüş alanından çıkar çıkmaz, onu evin yan tarafına doğru bastırıyorum ve dudaklarımı onunkilere yerleştiriyorum.

Elleriyle yüzümü çerçevesiyor, dillerimiz buluşurken beni kendine doğru çekiyor.

Kahretsin, dokunuşuma bu kadar duyarlı olduğunda ondan uzak durmak zorlaşıyor - elimi göğsüne sürdüğümde meme uçları başparmağımın altında çakıllanıyor, bacağı kalçama sarılıyor ve öpüşürken çıkardığı sesler beni saniyeler içinde taş gibi yapıyor.

"Sana da merhaba," diye nefes alıyor ayrılırken. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı."

"Her zaman müsaitim."

Kalçasını sıkıyorum. "Beni kışkırtma."

"Yemin ederim Forrest. Ailen burada olmasaydı, beni hemen şimdi ve burada becermene izin verirdim." Alt dudağımı ısıyor ve beni inletiyor.

"Ailem muhtemelen şu anda pencereden bizi izlerken böyle şeyler söyleyemezsin Shauna."

Kıkırdayarak, "Gerçek bu," diye cevap veriyor.

"Bunu yapmazdım ama... seni duvara yaslayıp sikmezdim."

"Neden olmasın?" diye soruyor nefes nefese, aramıza uzanıp elini sikimin üzerinde gezdirirken.

Elini kalçalarımınla sabitleyerek onu duvara daha da bastırıyorum. "Çünkü seni tekrar soyduğumda, yatağında yayılmış olacaksın, böylece vücudunun her santimini ellerim ve dilimle takip edebilir ve ikimize de neyi kaçırdığımızı hatırlatabilirim."

Gözlerini kapatıyor, şimdi daha da ağır nefes alıyor. "Forrest . . ."

"Lafı açılmışken, sana bir şey sormam gerekiyor," diyorum, hâlâ vücuduna bastırdığı kulak memesini dişlerken.

"Tamam mı?"

"Pazar günü benimle Arlington'a gelmeye dersin? Bolts - Cowboys maçına biletlerim var ve seni götürmek istiyorum. Bir otel odası tutarız, gece orada kalırız-"

"Evet," diye kesti. "Aman Tanrım, evet." Ağzını tekrar benimkinin üzerine eğerek bunu ne kadar çok istediğini gösteriyor. Ve şimdi düşünüyorum da, ailem araya girmeden baş başa kalmak için mükemmel bir fırsat olurdu.

"Pazartesi günü eve erken gelebiliriz, böylece tüm günü kaçırmazsınız ve yine de işlerinizi halledebilirsiniz."

Başını sallar. "Umurumda değil. Her şeyden önce, futbolu sevdiğimi biliyorsun." Bir oyun hakkında ne kadar tutkulu olabileceğini hatırlayarak sırtıyorum. "İkincisi, sen ve ben bir otel odasında? Tek başımıza mı? Sanırım bunu beklerken yanabilirim."

"Siktir, Shauna." O odaya girdiğimizde ona yapacağım her şeyi düşünürken onu tekrar öpüyorum - yatağın üzerine egiyorum, arkadan ona çarpıyorum, amını

Adımı o kadar yüksek sesle haykırıyor ki tüm otel onu duyabiliyor. Onu tekrar benim olarak kabul etmeye hazırım ve o gece bunu yapmak için mükemmel bir zaman olacak. Belki bu bize biraz daha konuşma şansı da verir. "Oraya gitmişken Maddox Taylor ve karısıyla da akşam yemeği yiyeceğiz," diyorum öpücükler arasında.

"Aman Tanrım! Ciddi misin? Hâlâ onunla konuşuyor musun?" Gözlerini bana bakıyor.

"Evet. Biletleri nasıl aldım sanıyorsun?"

"Tamam, şimdi gerçekten . Maddox Taylor! Ligin bir numaralı oyun kurucusu mu? Bir zamanlar geleceğin profesyonel futbolcusunu tanıyacağımız kimin aklına gelirdi ki?"

Heyecan seviyesinden endişe duyarak ona bakıyorum. "Şu anda ne kadar heyecanlı olduğun konusunda endişelenmeli miyim?"

Göğsümü itiyor ve sonunda geri çekiliyorum, pantolonumun içinde kendimi ayarlarken boşluk yaratıyorum. "Bilmiyorum Forrest. Belki de yapmalısın." Bana sırtıyor.

İki elimle yüzünü çerçeveleyorum ve burnumu onunkine doğru indiriyorum. "Merak etme. O gece orada kiminle olduğunu hatırlamanı sağlayacağım. Buna güvenebilirsin."

". "

Ayrıldığımızda, annem hindiye fırından çıkarırken onu tekrar içeri götürüyorum. "Shauna? İhtiyacımız olan her şeyin masada olduğundan emin olur musun tatlım?"

"Elbette, anne." Shauna elimi bırakıyor, omzunun üzerinden bana bilmiş bir bakış atıyor ve ben onun bugün giymeyi seçtiği taytının içinde kıcının izlerken uzaklaşıyor. Bardaki gece giydiklerinin aynısıydı ama lacivertti. Bu gidişle sırf kıcını her gün böyle görebilmek için ona gökkuşağının her renginden alabilirim.

Annem ve kızlar tüm yiyecekleri masaya getirdikten sonra herkes yerine oturur.

Babam masanın başına otururken viski bardağını kaldırıyor. "Bu güzel yemeğe başlamadan önce birkaç şey söylemek istiyorum."

Herkes içkisini alıyor, biz onun devam etmesini beklerken yerleşiyor.

"Elaine ve ben ne kadar kutsanmış olduğumuz hakkında çok konuşuruz ama yaşımız ilerledikçe bizi kutsanmış hissettirenin fiziksel şeyler değil, her gün etrafımızı saran insanlar olduğunu fark ediyoruz. Şimdi, tabii ki oğullarımızın bu konuda fazla seçeneği ," diyor erkek kardeşlerim ve ben homurdanırken ve kızlar gülerken. "Ama onların hayatındaki kadınlar bizimkini de zenginleştirdi. Kelsea, sen zaten bizim kızımız gibiydin, ama Evelyn ve Kaydence'i de dünyamıza getirdin ve Tanrı biliyor ya, muhtemelen Walker'la başa çıkabilecek başka bir kadın yoktu."

Evelyn gülüyor. "Unutmayın, beni takip eden oydu."

"Öyle bile olsa, sen bu ailenin bir parçası olmak için yaratılmışsın canım. Ve yıl bu bayramda bizimle birlikte olduğun için çok minnettarız."

Walker eğilip onun başını öpüyor. "Kendim daha iyi söyleyemezdim baba."

Sonra babam bana dönüyor ve gözlerini benimle Shauna arasında gezdiriyor. "Bu yıl masaya kutlanmayı hak eden bir kişi daha eklendi. Shauna, sen her zaman bir Gibson oldun, tatlım, Forrest yıllar önce seni buraya bizimle tanışmaya getirdiği andan beri. Sanırım herkes adına konuşuyorum, seni tekrar burada görmek çok güzel bir duygu."

Shauna bir damla gözyaşını siler. "Beni tekrar ettiğiniz için teşekkür ederim."

Babam başparmağını bana doğru sallayarak, "Bu herif yine işleri berbat etse bile, başımızın üstünde yerin var," diye şaka yapıyor.

Herkes kıs kıs gülerken, "İnancın için teşekkürler baba," diye mırıldanıyorum.

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız ve umarım her zaman olması gerektiği gibi birbirinize geri yolunu bulursunuz."

"Aileye ve sonsuza dek mutlu yaşamlara," diye ekliyor annem, şarap kadehini kaldırarak.

Yalan söylemeyeceğim, Shauna ile bu kez işler yolunda gitmezse incinecek tek kişinin ben olmadığımı fark ettiğim için babamın konuşması göğsümde sinirlerimin gerilmesine neden oluyor. O geldiğinden beri kat ettiğimiz yolu ve ilerlemek için attığımız adımları düşününce bunu düşünmemem gerektiğini biliyorum ama ailemiz şu anda masanın etrafında otururken kesinlikle üzerimde bir baskı hissediyorum.

bir kenara itiyorum ve hep birlikte içkilerimizi yudumlayıp dalıyoruz, her lokmada anneme iltifatlar yağdırıyoruz. Annem mutfakta bir dahidir, ama sanırım bu onun şimdiye kadarki en iyi Şükran Günü .

Benim olduğumu kesinlikle biliyorum çünkü Shauna hemen .

Herkes yemeğini bitirdiğinde tabak ve çanakları kaldırıp mutfığa yardım ediyorum. Walker genellikle vardiyaya gitmek zorunda olduğu ve Wyatt da yemekten sonra Kelsea ile arazide vakit geçirdiği için her yıl temizlik işlerine yardım eden ben oluyorum. Genellikle bir yerlere gizlice kaçarlar ve ben de bu sorunun cevabını zaten bildiğimden emin olduğum için ne yaptıklarını sorma zahmetine girmem.

Bu da beni mutfakta annemle baş başa bırakıyor ki bu genellikle değer verdiğim bir zamandır. Ama şu anda yüzündeki ifadeye bakılırsa, sorgulanmak üzereyim.

"Yemekler harikaydı anne," başlıyorum, onu yumuşatmayı umarak, böylece bana karşı daha yumuşak davranacak. Ama ne yapmaya çalıştığımı anlıyor ve gözlerini bana diyor.

"Biliyorum."

Gülerek, taze fasulye güvecini buzdolabında saklamak üzere bir tabağa sıyırmaya başladım. "Kurnazlığın en güçlü olmadığını bilmek güzel."

"Sen benim oğlumken buna gerek yok ve korkudan karar vermeni izlemekten bıktım." "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini kalçalarına koyar ve sesini alçaltır. "Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum?"

Shauna bana Vegas'tan bahsetti Forrest. Sen neden bahsetmedin?"

Başımı sallayarak dişlerimi birbirine kenetliyorum. Shauna'nın böyle bir şeyi annemden saklamayacağını bilmeliydim ama de bana anneme her şeyi anlattığını söyleme nezaketini göstermesini istedim. "Gurur duyduğum bir an değil anne."

Elini ön koluma koyarak donup kalmama neden oldu. "Bu çok yazık çünkü seninle gurur duymamı sağladı."

"Ne?"

"Oraya giderek büyük bir risk aldın Forrest. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en büyük riski. Kalbinin sesini dinledin, hayatını kendi ellerine aldın ve ruhunu hiç terk etmeyen kadının peşinden gittin. Bunun için seninle nasıl gurur ?"

"Ama sonu iyi bitmedi," diye itiraz ediyorum.

"Belki ilk başta değil, ama ya şimdi? Bu senin şansın Forrest. hep oydu ve şimdi burada."

"Evet, senin işgüzarlığın yüzünden," diye bir ses tonuyla ona karşılık veriyorum. Başta anneme kızmıştım ama son üç haftanın ufuk açıcı olduğunu inkâr edemem ve Shauna'nın burada olması bir yeniden bütün hissettiriyor.

"Karışmak bir annenin işidir, çok fazla karışmakla yeterince karışmamak arasında hassas bir denge vardır," tekrar ciddileşmeden önce şakacı bir sırıtişla karşılık veriyor. "O kadını hayatımıza geri soktuğum için pişman değilim. Ama sonsuza dek mutlu olma şansını heba edersen aklını kaçırmış olursun."

"çalışıyorum," diye mırıldanarak tekrar görevime odaklanıyorum.

"Öyle mi? Çünkü onu hâlâ tutuyor gibi görünüyorsun."

"Onu bu Pazar Bolts/Cowboys maçına g t recekim. Bu onu kol mesafesinde tutmak gibi mi geliyor?" Omzumun üzerinden bir bakış fırlattım.

"Bu bir başlangıç. O kıza senin için ne ifade ettiğini, hepimiz için ne ifade ettiğini göstermelisin."

"Daha gereken çok şey var anne."

"O zaman neyi ? Seni geride tutan ne?"

"Bu iş geçici, değil mi? Buraya geri gelme sebebi?" Gözlerimi tezgâha dikiyorum. "Peki ya gitmeye karar verirse, anne?"

Bana bir adım daha yaklaştı, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "O zaman ona kalması için bir sebep vermelisin Forrest. Çünkü inan bana, bunu sonsuza dek pişman olacaksın."

C H A P T E R F I F T E E N

Shauna

"*T* Burası inanılmaz." Maç için Cowboys'un stadyumuna doluşmuş binlerce taraftara bakıyorum. Elbette Bolts kıyafetleri giyiyoruz, yani kesinlikle Sayıca azdık. Ama bile değil çünkü Maddox bize sahanın birkaç sıra yukarısında, tam elli metre çizgisinde yer bulmuş. Zaten şu anda etrafımda Forrest'tan başka kimse yok.

"Buraya hiç gelmedin, ha?" Forrest bana soruyor, hakemler Cowboys'u tutarken alkışlıyor.

"Hayır. Yeni stadyum sonra Vegas'ta birkaç maça . Babamın bunu görecektir kadar yaşayamaması çok kötü. Ölmeden önce benimle bir maça gitmek istemişti."

Babam da büyük bir taraftar olduğu için futbol sevgim doğuştan içime işlemiş. Burada olmak bana onu düşündürüyor, ancak bu üzüntüden çok neşeli anılar.

Forrest eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim."

"yok." Bugünün üzücü anılarla lekelenmesine izin vermediğim için yüzüme bir gülümseme yerleştirerek tekrar sahaya bakıyorum. "Beni getirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Walker ve Wyatt'ın da gelmesi gerekiyordu ama eşleri onları aksi yönde ikna etti." Dramatik bir şekilde nefes nefese kalarak arkama yaslandım. "Yani ikinci tercihin ben mi söylüyorsun?"

Forrest sırtıyor. "Kasıtlı olarak değil. Ayrıca ..." Bana doğru eğiliyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Sen her zaman ilk tercihim oldun, Shauna. Özellikle de benim için."

Başımı çeviriyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. "İyi cevap."

Ağızlarımız buluştuğunda, tek yaptığı vücudumu ve bana bu adamı ne kadar çok istediğimi hatırlatmak. Brock ve ben birbirimize karşı pek fiziksel davranmıyorduk, özellikle de sonlara doğru. Yani benim için uzun zaman olmuştu ve en son yakınlaştığımızda genç olmamıza rağmen hiç kimse vücudumu Forrest kadar iyi tanı mıyordu. Aradaki fark, beni rahat ettirmesi ve beni memnun etmek ve nelerden hoşlandığımı anlamak için çok *hevesli* olmasıydı - o kadar *hevesliydi* ki.

O zamandan beri ne gibi yeni numaralar öğrendiğini merak ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bana bakarken sırtarak. "Ah, hiçbir şey."

Kaburgalarımı sıkarak beni göğsüne çekiyor, böylece sırtım onun önüne geliyor ikimiz de oyunu tekrar görebiliyoruz. "Yalancı."

Kıkırdıyorum. "Sanırım bunu daha sonra öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Merak etme. Bana en derin, en karanlık sırlarını anlatana kadar seni kenarda tutmayı planlıyorum."

Onunla henüz konuşmadığım bir şey var ama bugün bunun için uygun bir gün değil. Annemle dün tekrar konuştuk ve Vegas'a ne zaman döneceğim konusunda beni acımasızca sıkıştırdı. Ona hala bir cevap vermedim.

Dördüncü çeyreğin sonuna kadar skor üçte üç berabere devam ederken tırnaklarımızı yiyerek maça odaklanıyoruz; Maddox bir Hail Mary pası atıyor ve Hayden Palomar son bölgede topu kucağına alarak Bolts'a galibiyeti getiriyor.

" bu!" Forrest bağırıyor. Bir grup kalbi kırık Cowboys taraftarının etrafında çığlık atıp kutlama yapıyoruz ve sonra stadyumdan çıkıyoruz.

"Maddox ve Penelope ile nerede buluşacağız?" Forrest beni arabaya doğru götürürken soruyorum, parmaklarımız iç içe geçmiş.

"Mercury Chophouse. Maddox rezervasyonu halletti ve devam etmemizi söyledi. O ve Penelope bir saat içinde orada olacaklar."

Restorana gidiyoruz ve içeri girdiğimizde mutfağın yanında, diğer müşterilerin göremeyeceği özel bir odaya oturuyoruz. Sanırım bunlar profesyonel bir sporcu olmanın getirdiği avantajlar ve deneyimin bir parçası olarak Forrest'ın da sakatlanmasaydı böyle bir hayatı olup olamayacağını merak ediyorum.

Forrest beklerken içmek için bir şişe şarap seçmemi istedi ve kadehlerimiz doldurulduktan sonra ona . "Bu çok güzel. Daha önce bu kadar şık bir akşam yemeğiyle böyle bir gece yaşadığımızı sanmıyorum."

"Peki ya Vegas?"

"Onu saymıyorum. O eski dostların . Ama bu daha fazlası Forrest."

Öne doğru eğilip burnuyla boynumu okşuyor. Dudakları tenimi buluyor, hafifçe ısıtıyor. "Sadece arkadaşın olabileceğimi düşünerek kimi kandırdığımı bilmiyorum, Shauna."

Arkama yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "İşler farklı yürüseydi nerede olacağımızı hiç merak ediyor musun?"

"Her zaman, ama bunu yapmaktan gerçekten yoruldum." Şarabından bir yudum alıyor ve gözlerini masaya dikeyyor.

"Yaralanmamış hayatının nasıl olacağını . Sence Maddox'a benzer bir hayat yaşıyor olur muydun?"

Alnında bir sızı oluşuyor. "Maddox yıllar boyunca bana, popülerleştikçe insanlara güvenmenin ne kadar zorlaştığını, onunla satın alabileceği şeyler için değil, gerçekten olduğu kişi birlikte olmak isteyen bir kadın bulmanın ne kadar zor olduğunu anlattı." Başını sallıyor. "Ben bunu istemedim. O zamanlar istediğim tek şey sendin. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

Uzanıp yüzünü avuçluyorum. "Artık buradayım."

"Evet, ." Elimi kaldırıyor ve arkasından öpüyor. "Ve sonra, sırt üstü yatacaksın ve gittiğinde nasıl hissettiğimi hatırlayacaksın."

Vücudumun her yerinde ısı parlıyor. "Çok hazırım."

Maddox tepemizden, "Umarım bir şeyi bölmüyoruzdur," diye anons ederek dikkatimizi masanın yanında karısı Penelope ile durduğu yere çekiyor.

"Belli ki öyleydik Maddox. Forrest' ona bakılırsa, akşam yemeğinde onu bu masada yemek üzereydi ."

Maddox karısına başını sallarken ve Forrest gülerken neredeyse boğulacaktım. Ayağa kalkıyor ve ikisini de selamlıyor. "Seni görmek güzel dostum." O ve Maddox ve sonra sarılıyor.

Penelope. "Pen, her zaman bir zevktir."

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Peki burada kim varmış Forrest? Sanırım ilk kez bizimle yemeğe bir kadın getiriyorsun?"

Forrest elimi tutarak sandalyemden kalkmama yardım etti. "Bu Shauna."

Penelope'nin gözleri büyüdü. "Shauna mı?"

Forrest'a dönüp bakıyorum. "Sanırım daha önce benim hakkımda konuşmuştunuz?"

"Ah, tatlım. zaman herkesten her şeyi koparabilirim," diye araya giriyor Penelope. "Tek yapmam gereken bu huysuz adamı bir gece yemekte sarhoş etmekti, sonra da kaçan adam hakkında konuşmaktan vazgeçiremedim." Ona göz kırptıyor. "Görünüşe göre onu tekrar bulmuşsun."

" gibi bir şey."

Hepimiz koltuklarımıza yerleştik, Forrest ve ben daha önce zahmet etmediğimiz için şimdi menüleri okuyoruz. Siparişlerimizi verdikten sonra Maddox ve Forrest futbol başlıyor ve Penelope ile bana birbirimizi tanıma fırsatı bırakıyorlar.

"Peki, ne iş yapıyorsun Shauna?" Pen şarabından bir yudum alarak soruyor.

"Neredeyse on iki yıldır etkinlik planlama işindeydim, özellikle de düğünlerde. Ama şu anda Gibson Çiftliğine yardım ediyorum."

Gözleri parlıyor. "Maddox'a bir dahaki sefere Teksas'a gittiğimizde orayı ziyaret etmek istediğimi söyleyip duruyorum ama programımız hep çok yoğun. Artık Bolts'un halkla ilişkilerini ben yönetiyorum, bu yüzden sezon boyunca zamanımız kısıtlı."

"Biliyorum." Çekinerek itiraf ediyorum: "İkinizi sosyal medyada takip ediyorum. Etkileşimlerinizi seviyorum ve en önemlisi Maddox'u hizada tutmanızı izlemeyi seviyorum. Lisedeyken hep biraz yaramazlık yapardı."

"Oh, inan bana. Hâlâ öyle." Düşüncelerini ima ederek gülümsüyor ve kocasına bakıyor. "Ama o tanıdığım en iyi adam. Newberry Springs'çocuklar için düzenlediği kamp, geldiği yere geri dönmenin en sevdiği yollarından biri. O küçük kasabadan ve o insanların onun için yaptıklarından, onu bugünkü haline getirdiklerinden övgüyle bahseder."

"Hayal edebiliyorum."

Penelope'nin gözleri tekrar parlıyor. "Aman Tanrım, bunu neden birkaç saniye önce düşünemedim?" Şarabından bir yudum daha alıyor ve bardağı masaya bırakıyor. "Maddox'un kuzeni Leslie şu anda kampın ve vakfın başında ama yardım arıyor. Deneyimlerinize dayanarak bu ilginizi çekebilecek bir şey mi?"

bir endişe kaplıyor. "Bilmiyorum. Şu anda geçici olarak buradayım," diyorum o anda Penelope'yle aramızda geçen konuşmadan habersiz olan Forrest'a bakıyorum. Ama kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışma, zamanımı harcayacak parası olmayan insanlara verme fikri, içimde şeyin bu olabileceğini söyleyen bir ihtiyaç oluşturuyor.

"Oh. Düşündüm de .." Penelope'nin gözleri bir an için Forrest'a kaydı.

"Durum biraz karışık. Şu anda birkaç şey üzerinde çalışıyoruz, bu yüzden evet ya da hayır cevabı verebilecek durumda değilim. Ama çok ilgileniyorum," diye ekliyorum, tekrar gülümsemeyi başararak. "Sana haber verebilmem için numaralarımızı değiş tokuş edebilir miyiz?"

"Tabii ki. Varsaydığım için özür dilerim ..."

"Oh, bu senin hatan değil. Sadece tarih her zaman geçmişte kalmıyor, biliyor musun?"

Penelope başını bana doğru eğdi ve iç geçirdi. "Bunu senin düşündüğünden daha iyi biliyorum."

Tam sohbetimizi tamamladığımız sırada akşam yemeği geliyor ve dördümüz tekrar bir grup olarak etkileşime geçiyoruz.

"Seni tekrar ata bindirdi mi?" Maddox bir lokma yemeğin etrafında Forrest'a sorar.

"Evet ve inan bana, kırım günlerce acıdı." "Ah, sapıkça," diye kıs kıs gülüyor Penelope, beni güldürüyor.

"En son ne zaman ata bindin Maddox?" Yüksek sesle inlememeye çalışırken ağzımda eriyen sarımsaklı tereyağlı bifteğimden bir ısırık daha almadan önce ona soruyorum.

"Aslında eve en son geçtiğimiz yaz gelmişim. Ve o acıyı hatırlıyorum. Fiziksel olarak oldukça zorlayıcı şeyler yapıyorum ama vücudumun bundan ne kadar etkilendiğini unutmuşum."

Forrest, "Shauna sanki hiç zaman geçmemiş gibi hemen geri atladı," diye açıklıyor.

"Size söyledim, Vegas'taki at kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalışıyordum, bu yüzden yıllar boyunca ara sıra ata binmeye devam ettim. Buna sevindim çünkü gerçekten özlemiştim. Yine de çiftlikte ata binmek gibisi yok."

Forrest masanın altından elime ve sıkıyor. Ona bakıyorum ve gülümsüyor, bu son zamanlarda çok daha sık yaptığı bir şey.

"At kurtarma, ha?" Maddox anımızı bölerek soruyor. "Biliyor musun, Perryton'da bir yerle bağlantım var. Tekrar yapmak isteyeceğin bir şeye sana bilgi verebilirim."

Bu gece bana sunulan tüm fırsatlar beni bunaltmaya başlıyor, ama en iyi şekilde. Çok fazla heyecan göstermeden, sadece "Bu harika olur. Teşekkürler."

"Hiç sorun değil. Eminim seni burada, Teksas'ta tutacak başka işlerin vardır ama şeye ihtiyacın olursa ya da senin için iyi şeyler söylememi istersen bana haber ver yeter." Maddox masanın karşısından bana başını salladı.

"Bunu takdir ediyorum."

"Elbette. Her gün bir yardım edemiyorum, hele ki uğruna sakatlanmış numarası yaptığı kıza."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek donup kaldım. Koltuğumda öne doğru eğilerek, "Özür dilerim. Az önce ne dediniz?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Forrest nefes nefese .

Maddox gülüyor. "Ne?" Ama sonra yüz ifademi okudu ve yüzü düştü. "Siktir. "Bildiğimi sanıyordun, değil mi?" Kelimelerin arasından gülüyorum, bu gelişmede mizah bulmaya çalışıyorum ama başarısız oldu. "Çünkü bu mantıklı bir varsayım olurdu... Forrest şimdiye kadar bana geçmişimizde onun da bazı sırları olduğunu söylerdi." Ona dönüyorum ama Forrest'ın gözleri önündeki masada kalıyor. "Bu doğru mu?"

Bana bakmak için dönüyor, yüzü sertleşmiş ve gözleri kısılmış. "Evet."

Buna inanamıyorum.

"Çok güzel." Peçetemi kucağımdan alıp tabağıma atıyorum, artık aç değilim. "Üzgünüm ama gitmem gerek." Masadan kalkıp Penelope'ye bakıyorum. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Bu kadar misafirperver olduğunuz için teşekkür ederim."

"Sizinle tanışmak da çok güzeldi." Bana sempatik bir gülümseme attı.

"Shauna. . ." Forrest konuşuyor ama topuklarımda üzerinde dönüp restoranın önüne doğru ilerlerken onu duymazdan geliyorum.

Nereye emin değilim. Forrest bizi buraya getirdi ve henüz otele bile yerleşmedik. Ama restoranın kapısını iterek açıyorum ve dışarıdaki soğuk hava yüzüme çarptığında, damarlarımda dolaşan öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Forrest bana yalan söyledi. Yıllar önce da gerçeği saklamıştı ama yine de sinirlenmeye ve ilişkimizin bitmesinden beni sorumlu tutmaya cüret etti. Yaptığı şeyi bilseydim, bu onun için bir şeyleri değiştirir miydi, ondan bile emin . Benim için kesinlikle olmazdı. Benim için hiçbir şey değişmezdi.

O sırada Vegas'tan ayrılmamın imkanı yoktu. Ama benim ondan bir şeyler saklamamı çok büyüttü, oysa gerçekte o da aynısını yapıyordu.

"Shauna," diye sesleniyor kapıyı iterek girerken. Sesine dönmüyorum ama bakmadan bana doğru yürüdüğünü hissedebiliyorum. "Shauna, lütfen... bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Şu anda seninle konuşmak ," diyorum gözlerim dolarken. "Peki ne yapacağız? Gecenin geri kalanında konuşmayacak mıyız?"

"Bilmiyorum. Ben sadece ..."

Elime uzanıyor, ben de elimi izin veriyorum ama yine de gözlerine bakmıyorum. "Maddox'un söylediklerinin seni hazırlıksız yakaladığını biliyorum ama-"

"Ama ne? Şu anda bana senin de yalan söylediğin gerçeğini ortadan kaldıracak ne söyleyebilirsin Forrest? Yalan söyledin ve benim için tüm geleceğini tehlikeye attın." Başımı sallayarak elimi onun avuçlarından çekip kamyonete doğru yöneldim.

Forrest cevap vermiyor ama beni takip ettiğini duyuyorum, peşimden geliyor. Kamyonetin kilidini açtığında, yine de benim için kapıyı açıyor ve otele gitmeden önce kemerimi bağladığımdan emin oluyor.

Yol sessizlikle dolu, ikimiz de birbirimize bakmıyoruz bile, ama gerginlik o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirim. İronik bir şekilde, Zach Bryan'ın bir şarkısı çalıyor, bu da beni daha fazla gözyaşıyla savaşmaya itiyor, incinmekten ziyade öfkeden dökülmek isteyen türden.

Oda onun adına olduğu için check-in yaparken lobide onun arkasında duruyorum ve eminim ki bankonun arkasındaki kadın yüzümdeki ifadeden burada rızam dışında bulunup bulunmadığımı merak ediyor. Forrest odanın anahtarlarını alıp beni asansöre götürüyor ve odanın kapısını açıp içeri girmem için kapıyı açık tutana kadar bir kez daha sessiz kalıyoruz.

Bavulumu köşeye koyup öylece duruyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum. İçimden o kadar çok duygu akıyor ki hangisinin öncelikli olması gerektiğini belirlemekte zorlanıyorum.

"Shauna," diye tekrar yalvarıyor Forrest, sesi çatlıyor. Bizim için daha fazla ağlamak istemediğimden gözlerimi . Bu adamla hiçbir zaman sağlam bir zeminde olduğumu hissedememekten çok yoruldum. Onunla birlikte olmak tümsekler, dönemeçler dönüşlerle dolu bir hız treninde olmak gibi ve midem ve kalbim daha fazlasını kaldıramıyor.

"Shauna, lütfen açıklamama izin ver."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve Maddox'un sırrını ağzından kaçırmasından bu yana ilk kez gözleriyle buluşuyorum.

"Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum Forrest." Başımı sallayarak bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim. "Bunca zaman... Bunca zaman, dairemdeki o geceyi tekrar tekrar yaşadım, sana babamdan bahsetmediğim, seni kendimden uzaklaştırdığım için çok suçluluk hissettim. Ve sonra bu gece, senin de bana yalan söylediğini öğrendim. Bunu neden yaptın Forrest? Neden sahte bir sakatlık yapıp bursunu kaybettin? Ben olmasaydım hayatının ne kadar farklı olabileceğinin farkında mısın?"

Suçluluk duygusu.

Şu anda diğerlerinin üzerinde öne çıkan duygu bu.

Seçimlerimin bu adamın hayatını nasıl belirlediğine dair suçluluk duygusu.

Yüzü gözlerimin önünde sertleşiyor ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Bunu yapmamın nedenini nasıl göremediğini anlamıyorum. Sensiz başka hiçbir şeyin önemi yoktu, Shauna. Senden *başka* her şeye sahiptim. İşte bu yüzden. Sana sahip olmak için hayatımdaki diğer her şeyden defalarca vazgeçebilirdim. Tek istediğim, tek ihtiyacım buydu ama sen de beni kendinden uzaklaştırdın."

Tanrım, buraya nasıl geldik? Ne yaptığımız konusunda kendimize yalan söyleyerek nasıl bu kadar

zaman geçirdik?

ne hissettiğimizi ve ne istediğimizi?

"Bana çok kızgındın, sana söylemediklerim için kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettirdin . Peki ya senin bana söylemediğin şey?"

Bir sonraki cümlesi neredeyse kalbimi durduracaktı. "Şimdi sana seni gelecek haftaya kadar becereceğimi ve tekrar benim yapacağımı söylüyorum. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bir nefes çekiyorum. "Forrest-"

Cevap ağzını üzerine kapatıyor ve beni duvara yapıştırıyor, dilini derinlere daldırıyor, dokunuşuyla bana karşı ne kadar sahiplenici olduğunu, ayrı kaldığımız onca zamanın birbirimize karşı hissettiklerimizi nasıl değiştirmedini gösteriyor.

Hatalarımız, sayısız yalanımız ve diğer kişi için en iyisi olduğunu düşünerek yaptığımız seçimler oldu, ancak bunların hiçbiri bizi değiştirmede - kalpten ve ruhtan birbirimize ait olduğumuz gerçeği - ve nihayetinde önemli olan da bu.

"Tanrım, kadın. Çok inatçısın."

"Hayır, bence inatçı olan sensin," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. ", eğitimini, tutkunu tehlikeye attın."

"Hepsini tekrar yapardım. Şimdi kapa çeneni ve seni becermeme izin ver. Seni sikmem gerek, Shauna." Alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum. "O zaman sık beni Forrest."

Forrest kazağımın ve atletimin alt kısmını kaldırıp başımın üzerinden geçirdikten sonra yana fırlatıyor. uzanıp sütyenimin kopçasını sıkıştırıyor ve onu da vücudumdan çekip çıkarıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir aslan gibi göğüslerime .

"Tanrım, sen mükemmelsin. Hâlâ çok mükemmelsin," diyor dizlerini büküp göğüslerimden birini ağzına götürmeden önce. Diğerini çimdiklerken dili meme ucumun etrafında dolaşiyor, ellerimi kalın saçlarına gömüp, o emerken, vücudumu ısıtırken telleri çekerek onları olduğundan daha da sertleştiriyor.

"Oh Tanrım."

"Tanrı değil, bebeğim. Ben."

Başını yukarı çekip dudaklarımı bir kez daha dudaklarına yerleştiriyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu gerçekten oluyor, değil mi?"

"Kesinlikle evet. Tanrım, seninle tekrar birlikte olmayı kaç kez hayal ettiğim yasadışı olmalı."

Gömleğinin alt kısmına uzanıyorum, Forrest boynunu arkadan kavrayana kadar yukarı kaldırıyorum ve tek bir yumuşak hareketle vücudundaki şeyi yırtıyorum.

Ve Tanrı'nın annesi.

Vücudu - kasları kaslarla dolu, bronz teninden damarlar fışkırıyor, göğüs kasları sert ve dolgun, orada dururken pazıları şişiyor, gözlerimle her santimini içime çekmeme izin veriyor - daha önce tanıdığım çocuk şimdi tamamen erkek.

Ve o bu gece benim, *umarım sonsuza dek.*

Öne doğru eğilip dudaklarımı göğsüne bastırıyorum, dilimi göğüs uçlarında gezdirmeden önce gergin tenini öpüyorum, daha önce onlarla oynadığımda ne kadar sevdiğini hatırlıyorum.

"Siktir, Shauna." Beni tekrar kendine çekiyor, yatağa düşerken beni kollarının arasına alıyor ve bir kez daha birbirimizin ağzını yalayıp yutuyoruz.

Dirseklerinin üzerinde yükselip üzerime geldiğinde, gözleri vücudumun her yerinde geziniyor. "Sana çıplak ihtiyacım var. Şimdi."

Yataktan kalkıp kot pantolonunun düğmesini ilikliyor, ben de aynısını yapıyorum, benimkinden sıyrılıp yere atıyorum. Külotunu indirip sikini dışarı çıkardığında nefesimi içime çekiyorum. "Tanrım, evet. Ben de bunu istiyorum."

Boyunu okşuyor ve bana sırtıyor. "O tamamen senin, bebeğim." Ama sonra gözlerim kalçasındaki dövmeyle takılıyor. "Forrest? Bu ..."

Elini hareket ettirmeyi bırakıyor, iyice için birkaç adım daha yaklaşıyor. Tenindeki görüntünün izini sürüyorum; ata binmiş, saçları arkasında savrulan bir kadın. Özgür, mutlu ve kontrollü görünüyor.

Bana benziyor.

"Ayrılmamızdan iki hafta önce aldım," diyor, mürekkebe bakıyor ve sonra bana bakarak tepkimi topluyor.

"Bu mu ..."

"Sen mi?" Başını sallıyor. "Evet, bebeğim. Öyle."

Kalbim göğüs kafesimi kırmakla tehdit ederken huşu içinde ona bakıyorum.

Bunca zamandır onun teninde mürekkepliymişim de haberim yokmuş. Ama bence asıl gerçek, ikimizin de bu andan çok önce birbirimizin kalbine kazınmış olduğumuz.

"Buraya gel." Ona bir parmağımı kıvrarak kaldığımız yerden devam etmesini söylüyorum çünkü içimden geçen duygu ve şehvet savaşını bir anda sindirmek çok zor.

Şu anda şehvetin kontrolü ele almasına izin vermeyi seçiyorum. Duygularla daha sonra ilgilenebiliriz.

Tekrar üzerime eğiliyor ve uzanıp sıırsıklam tangamın üzerinden beni okşarken ağızlarımız bir kez daha buluşuyor. "Siktir, sıırsıklam olmuşsun."

"Seni istiyorum. Çok hazırım." Bu adamın beni ne kadar zamandır kalbinde sakladığını bildiğim için daha da hazırım.

Geri çekilip başparmaklarını kalçalarındaki iplere geçiriyor ve kumaşı bacaklarımdan aşağı öyle yavaşça sıyrıyor ki öleceğimi sanıyorum. Ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor, kalçalarımı açıyor ve hiç tereddüt etmeden amımı aşağıdan yukarıya doğru yalıyor. Bu hissin etkisiyle gözlerim yuvalarından fırlıyor. ", bu amı özlemişim. *Benim* ."

"O da seni özledi," diyorum, beni yemesini izlemek için aşağı bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bu hayatımın en erotik anlarından biri oluyor.

"Kahretsin, tadın cennet gibi. Tatlı, tatlı cennet, Shauna."

"Forrest . . ." Dili klitorisimi bulup sinir yumağımı mükemmel bir şekilde çevrelediğinde utanç bir inilti çıkarıyorum. "Durma."

Gözlerini benden ayırmıyor, klitorisimi bir parmağını yavaşça sokuyor. Dokunuşunda hissedebildiğim ve bakışlarında görebildiğim hassasiyet ve niyetle beni yalamasını izlerken zaman durmuş gibi hissediyorum. Parmaklarının ve dilinin hissi, utanç verici bir şekilde rekor sürede doruğa ulaşmamı sağlıyor, ama kendimi o uçurumdan aşağı atmaya çok hazırım.

"Yüzüme gel, Shauna. Bu amcığın kime ait göster bana."

Kendimi Forrest'ın ağızına sokup çıkarırken kalçalarım kendi istekleriyle hareket etmeye başlıyor. Diliyle klitorisime dokunurken parmakları içime çıkmaya devam ediyor ve birkaç saniye sonra lanet olası yıldızları görüyorum.

Kendimi bırakırken çığlık atıyorum, uçurumun kenarından düşerken onun adını haykırıyorum. Ve tamamen geri düşmek üzereyken Forrest beni yakalıyor.

Bir elini yüzünde gezdirerek yüzündeki ve ensesindeki uyarılmamın çoğunu siliyor ve sonra üzerime eğilip yanaklarımı, çenemi ve boynumu öpüyor. "Tanrım, Shauna."

"Doldur beni Forrest. Beni horozunla doldur, lütfen," diye yalvarıyorum, iyileşmek için daha fazla zaman istemiyorum.

Şu anda önemseydiğim tek şey bu adamla tamamen yeniden bağ kurmak.

Forrest sikini girişime doğru uzatıyor ve içeri itiyor, hala damladığım ve onun için fazlasıyla hazır olduğum için çok az çabayla içeri kayıyor.

Sonuma ulaştığında birlikte inliyoruz, kalçalarını geri çekmeden önce alnını benimkine yaşıyor ve ikimizin de kabul ettiği bir hız belirleyerek tekrar içeri itiyor.

"Siktir. *Siktir.*" Kalçaları benimkilerle buluşmaya devam ediyor, itişleri güçlü, vücutlarımız terden kaygan. "Tanrım, bunu özledim. Bizi özledim."

"Bu cennet -tekrar senin içine gömülmek- bu da son on beş yıldır cehennemde anlamına geliyor, Shauna," diye homurdanıyor, kalçalarını bana çarpıyor, nasıl yapıldığını hiç unutmamış gibi bedenimi işliyor.

Sikinin ucu G noktama tekrar tekrar sürtünürken vücudum başka bir orgazma hazırlanıyor.

"Yaklaştığını hissedebiliyorum. Sikimin üzerine boşalacak mısın?" diye soruyor ve kulağıma .

"Evet . . . Tanrım, evet.." Ve saniyeler içinde tekrar patlıyorum, kafam güzelken onun kollarını tutuyorum.

Aramızdaki ilişki şimdi daha da iyi ve o zamanlar büyülu olmaktan da öteydi.

"Tanrım, amın beni çok , Shauna," diyor beni derinden öpmeden önce, şimdi üstte olmam için bizi ters çeviriyor. Ayrıldığıımızda, bana bakıyor, düzensiz nefeslerimiz odayı doldururken saçlarını yüzümden fırçalıyor. "Bana bindiğini görmek istiyorum."

"O zaman yukarı bakmayı bırakma."

Kıkırdıyor ve sonra köşedeki boy aynasını işaret ediyor. "Bizi izlemek istiyorum. Buna var mısın?"

Bu düşünce omurgamda bir ürperti yaratıyor, ama başımı sallıyorum, çünkü sonuçta bu adam için her şeyi yaparım.

Forrest kalkmama yardım ediyor ve sonra yatağın kenarına oturup dizlerini iyice açıyor. Elimden tutarak bana rehberlik ediyor ve birbirimize bakacak şekilde ona sarılmama yardım ediyor. Aletini amıma sürtüyor, kendini uyarılmamla ve sonra tekrar içeri giriyor, sırtım aynaya dönükken beni göğsüne tutuyor.

"Kahretsin," diye inliyor, uzunluğunu yukarı ve aşağı kaldırmaya başladığıımda, her itişte kucağına daha sert düştüğümde onu daha derin hissediyorum. "Amin beni içine çekiyor, Shauna. Lanet bir eldiven gibi."

"Görmek istiyorum," diyorum, omzumun üzerinden aynaya bakıp vücudumun hareketini izliyorum. Bizi birlikte izlemek, ne kadar samimi olduğumuzu, bedenlerimizi birbirimizle paylaştığımızı görmek çok erotik.

Hayatımın en erotik anlarından , ama sonra Forrest bunu başka bir seviyeye taşıdı.

"İşte." Beni üzerinden kaldırıyor, aynaya bakacak şekilde döndürüyor ve tekrar üzerine yatırıyor, böylece ikimiz de ön sıralarda oturabiliyoruz. "İşte. İşte benim kukum. İşte " diye kulağıma homurdanıyor, beni yukarı ve aşağı yönlendirmek için kalçalarımın tutuyor.

"Oh Tanrım. Sikin, Forrest . . . Tanrım, seni özledim." Onunla için dönüyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve sonra hareketlerimi hızlandırarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Sen benimsin, Shauna. Her zaman ."

"Ben seninim Forrest," diye fısıldıyorum dudaklarına, o da elini belime atıp klitorisimi buluyor ve yumuşak şekilde etrafında dönüyor.

"Seni tekrar sikime boşalırken izlemek istiyorum, bebeğim." "Ben de."

Gözlerimiz tekrar aynaya kayıyor, yansımada birbirimizin bakışlarına kilitleniyor ve sonra bedenim devralıyor, aynada beni, kalbimi ve ruhumu ele geçiren adama bakarken serbest bırakılmamın peşine düşüyorum.

Orgazmın vücudumda ilerlemesi uzun sürmüyor ve sonra patlıyorum,

Forrest'in kalçalarını sıkarken dik durmak için savaşıyorum.

"Tanrım, lanet olsun." Boşalırken gözlerini benden ve döllerini boşaltıyor. Prezervatif kullanmadık ama bu noktada umurumda bile değil. Zaten aramızda bir şey olmasını istemiyordum.

"Shauna . " diye kulağıma bizi yatağa geri çekerken. Vücutlarımızı yeniden düzenledikten sonra yan yatıyorum, başım onun göğsüne yaslanıyor.

"Forrest . . . Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum, çünkü bu akşamın tüm duyguları beni yakalıyor.

Gözlerimiz buluşsun diye çenemi kaldırıyor. "Hayır, ben özür dilerim. Sana yalan söylediğim için, tüm suçu sana yüklediğim için, bu kadar uzun süre kin tuttuğum için özür dilerim."

"Sadece ilerlemek istiyorum Forrest."

"Ben de bebeğim." Vücudumun gevşediğini hissettiğimde dudaklarını alnıma bastırıyor. "Ben de."

Ve bu gece tam olarak planlandığı gibi gitmemiş olsa da, yine de kendimi adamın kollarında, onun yanındaki yatakta yatarken ve tam olarak olmak istediğim yer de orası.

C H A P T E R S I X T E E N

Forrest

"G od, bu kış." Shauna'nın yanaklarına tekrar şaplak atarken kendimi lanet bir hayvan gibi hissediyorum. Kalçalarım arkadan çarpmaya devam ederken, o önündeki çarşafları kavırıyor ve vücudunun zevk almasına izin veriyor

Ona verdiğim acı ve zevkle.

"Beni tekrar şaplakla." Omzunun üzerinden bakıyor, elim bir kez daha kışına inerken kontrol için savaşımamı izliyor. "Daha sert."

Elim tekrar kışına değdiğinde "Benim," diye homurdanıyorum. "Bu kış benim, Shauna."

Ön kollarının üzerine eğilerek içine uzandığım açığı değiştiriyor. "Oh, lanet olsun. Devam et."

"Sikimi ıslat, Shauna. Hepsini bana ver." reddediyorum, her itişte onu daha derine ve daha derine vuruyorum ve sonra orgazmı vücudunda yuvarlanırken çığlık atıyor. Bir dakika sonra ona katılıyorum, yatağa önce kendimi onun içine boşaltıyorum.

Orada yatarken, nefeslerimiz sığlaşıırken, Shauna kıkırdamaya başlıyor. "Günaydın."

"Uyanmak için en iyi yol bu, bebeğim." Hâlâ sırt üstü yatarken ona bakıyorum.

Sonra onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum ve sertçe öpüyorum. "Ağrın var mı?" "Biraz, ama umurumda değil." Bana gülümsüyor.

Shauna ve ben dün gece dört kez seks yaptık ve bu sabah gözlerimi açmadan önce beni ağzı sikimin etrafına sarılmış olarak uyandırdı. Bu benim fantezilerimden birinin . Ve burada uzanırken bile, bu anı, onu tekrar kollarımda ve yatağымda görmeyi dilediğim tüm zamanları düşünüyorum.

"Artık gitmeliyiz." Saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Evet, ama istemiyorum." Suratını , ben de öpmek için eğildim.

"Ben de öyle, ama çok geride kalmamak için bugün biraz ofise gitmem gerekiyor ve senin de yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Muhtemelen bu hafta etkinlik için parçalar üzerinde çalışmak üzere çiftliğe geldiğimde." Heyecanı daha da azalıyor. "Oh."

"Bak, dün gece harikaydı ve bir an bile pişman değilim Shauna. Artık her şey ortada ama birkaç gün boyunca odaklanmam gereken büyük bir proje var."

Onunla daha fazla zaman geçirmek, onun içine gömülmek istemediğimden değil, ama dün gece çok fazlaydı.

Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeylere karşı kalbimin istedikleriyle savaşırken göğsüm sıkışıyor.

Dün gece uyumak için uzandığımızda, kendimi huzurlu hissetmeyi çok istiyordum. Shauna artık sakatlığım ile ilgili gerçeği biliyordu, ben de babasıyla ilgili gerçeği biliyordum ve sonunda tekrar kollarımdaydı.

Ama sonra hatırladım ki hâlâ yüzleşmemiz gereken bir belirsizlik var. Ve yapmak istediğim son şey, gerçekliğimiz tarafından tekrar gafil avlanmak.

Kendini kollarımdan dışarı itiyor ve yataktan kalkıyor. "Hayır, anlıyorum. Yapmam gereken çok şey var."

Çok uzanıp elini tutuyorum. "İyi misin?" "Evet, sanırım sadece ..." Başını iki yana sallıyor. "Boş ."

Ondan bu düşünceyi bitirmesini istemek istiyorum, gerçekten. Ama telefonum çalıyor, gerçekliğe geri çekiyor, Shauna ve ben geçmişimiz üzerinde çalışıyor olsak da, şimdiki zamanın hala burada olduğunu ve onunla da ilgilenmem gerektiğini hatırlatıyor.

Spor salonundan yeni çıkmış bir şekilde Gibson Bira Fabrikası' girdim ve kardeşimi aramak için odayı taradım. Wyatt benimle bu Cumartesi oynanacak şampiyonluk maçı hakkında konuşmak istiyordu ama programlarımız . Ben de hem yükümlülüklerimden birini yerine getirebileceğimi hem de iyi bir akşam yemeği yiyebileceğimi düşünerek Salı günü antrenmanımdan sonra gelmeyi teklif ettim.

"Selam Forrest," diye selamlıyor beni Kelsea arka duvarı kaplayan uzun ahşap barın arkasından. Tüm bira muslukları onun arkasında, duvarlardaki pencereler müşterilere bunun ötesindeki bekletme tanklarının manzarasını sunuyor.

"Hey. Kocan nerede?"

"Oh, buralarda bir yerde." Odanın etrafına bakıyor, belli ki onu da bulamıyor. "Beklerken sana bir bira doldurabilir miyim?"

Boş taburelerden birine oturuyorum. "Tabii. Ben bir bira alayım, lütfen. Teşekkürler."

"Sorun değil." Kelsea tam bir uzman gibi biramı çok az köpük ile dolduruyor ve bardağı bana doğru kaydırıyor. "Futbol maçı nasıldı?"

Bardağımın kenarından ona sıırıyorum. "Güzel."

"Tüm alabileceğim bu mu?"

"Herkes grubumdan bahsettiğin için bunu ödeme olarak kabul et." Bardağımı tekrar bardağın üzerine koyuyorum. "Oh, hadi ama. Bu benim hatam değildi, Shauna'nın ."

"O konuşma sırasında, işimi siz kızlarla paylaştığı için onu suçlamamam gerektiğini söylemen ne kadar komik."

İç geçiriyor ve sonra tezgâhın üzerine eğiliyor. "Biliyorum, sadece ikinizle işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum, hepsi bu."

"Her şey yolunda gidiyor, Kelsea. Zor olsa da ..."

"Nasıl yani? Onu geri istedin, değil mi? Ve burada. Seni geri tutan ne?" "Sadece geçmişinin hala geçmişte kalmadığını hissediyorum. Ve annesi ..."

"Peki ya annesi?"

İnleyerek biramdan büyük bir yudum daha aldım. "Unut ."

Kelsea avucunu elimin üstüne vuruyor. "Hayır. Artık bunu yapamazsın Forrest. Anneme yine bir şeyler sakladığını söyleyeceğim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sence bu beni korkutuyor mu?" "Korkutmalı."

İç çekerek itiraf ediyorum, "Annesi her zaman en büyük hayranım değildi. Eğer birlikte olacaksak onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ve kızının düğününü mahvettiğimi ve ona düğünü terk etmesini söylediğimi düşünürsek, sanırım şu anda da en büyük hayranım değil, hatta eskisinden bile daha az hayranım."

"Anlıyorum. Şimdi nihayet onu hayatına geri aldığına göre, annesinin yoluna çıkmasına izin mi?"

Göğsümde öfke birikiyor. "Bu o kadar basit değil, Kelsea. Shauna'nın geriye kalan tek şeyi annesi. Babası hayatının büyük bir bölümünde yoktu ve sonunda onu geri aldığına da hastaydı. Üç yıl önce öldü. Vegas'a gitmesinin tek nedeni onunla bir ilişki kurmaktı."

"Evet, biliyorum. Evelyn ve bana söyledi."

"Bu yüzden ondan benimle annesi Kelsea arasında seçim isteyemem." Ve sanırım bu yüzden bu hafta sonundan sonra ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Önümüzdeki engeller dün sabah güneş doğar doğmaz ortaya çıktı.

"Umarım ikiniz bir yolunu ."

Tam Wyatt bira fabrikasının arka tarafından çıkarken biramın son damlasını da boşaltıyorum.

"Evet, ben de." "Hey," diyor Wyatt oturduğum yere doğru gelirken. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Beklettiğim için üzgünüm."

tedarikçilerimizden biriyle telefonda görüştüm. Siparişimi mahvettiler."

"Sorun değil. Kelsea sadece bir büyücü gibi benden bilgi almaya ." Kelsea gülümsüyor. "Bu bir hediye, ne diyebilirim ki?"

Wyatt onun şakağını öpüyor ve sonra elindeki oyun kitabımızı gösteriyor. "Hazır mısın?" "Evet."

Bizi köşedeki yüksek bir masaya götürüyor ve sonraki otuz dakikayı bu Cumartesi için oyun planımızı gözden geçirerek geçiriyoruz.

"Bunu sevdim. Lexington'ın onlara neyin çarptığını anlayacağını sanmıyorum."

"Yine de biraz koşmanızı gerektiriyor. Buna hazır mısın?" Wyatt dizim için endişelendiği için soruyor - hiçbir zaman tam anlamıyla berbat dizim için.

Hay sikeyim. Shauna'nın geçen geceki tepkisini düşünüyorum ve istediğim son şey bu sırrın ortaya çıkması. Bu yüzden hiç hazırlık yapmadan Wyatt'a gerçeği söyledim.

"Dizim iyi, dostum."

"Biliyorum. Her zaman bunu söylüyorsun ..."

"Hayır, yani dizimde hiçbir zaman bir sorun olmadı Wyatt."

Bana bakıyor, şaşkınlığı yüzündeki çizgilere kazınmış. "Anlamıyorum."

"Ben hiç yaralanmadım. Numara yaptım, size üniversiteden eve gelme sebebimin bu olduğunu söyledim ama bir yalandı. Shauna'yla birlikte olmak için okulu bıraktım çünkü onu özlemiştim ama Vegas'a işleri yoluna koymak için gittiğimde ayrıldık."

Başını sallıyor. "Tanrım."

"Biliyorum. Yalan söylediğim için özür dilerim ama o zamanlar çaresizdim. Tek istediğim o ve benim Teksas'ta tekrar bir araya gelmemizdi."

"Vay canına. Çok şaşırdığımı söyleyemem çünkü her zaman onu düşünerek karar verdin."

Bir kahkaha attım. "Evet."

"Ama bana söylediğin için minnettarım. Shauna biliyor mu?"

"Bu hafta sonu öğrendi. Maddox biz yemekten ağzından kaçırdı."

"Kahretsin. Nasıl karşıladı?"

"Hiçbir nedeni yokken kendini iyi suçlamadı."

"Nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu kararınız yüzünden tüm hayatınızın yörüngesi değişti."

"Biliyorum, ama o zaman umursamamıştım."

"Anladım. Kelsea'yı hayattaki pek çok şeye tercih ederim." "Yine de bunu fark etmen uzun sürdü," diye takılıyorum ona.

"Evet, ama en azından ben sonunda anladım. Sana sorum şu: Shauna ile ne karar verdin mi? Ona evi gösterdin mi?"

Çenemi sıkıp başımı öne eğiyorum. "Hayır." Henüz onunla paylaşmaya hazır olduğumu bir şey bu, ikimizin de aynı fikirde olduğundan olana kadar değil.

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü geçmişimiz yüzünden beni seçmesini istemiyorum Wyatt," diye geveliyorum, kendimi şaşırtarak. "Yani, tabii ki böyle bir geçmişimiz var ama bunların hiçbirini değiştiremeyiz ve açıkçası geleceğimizi de etkilememeli. Zaten o sadece geçici olarak burada."

"Annem öyle demedi."

Merakım arttı. "Ne?"

"Kelsea'ya Shauna'ya tam zamanlı etkinlik koordinatörlüğü teklif ettiğini söyledi."

"Kabul etti mi?"

"Henüz değil."

"Neden olmasın?"

Bana ters ters bakıyor. "Neden öyle düşünüyorsun?" Ona bakıyorumhâlâ ne demek istediğini anlamış değilim. "Sen, seni aptal!"

"Ben mi?"

"Evet. Tekrar birlikte olduğunuzu bilmiyorsa neden o işi kabul etsin ki? Eski sevgilerinize karşı hâlâ bir şeyler hissederken onun ailesi için çalışmak ister miydiniz? Ben kesinlikle istemezdim." Titriyor.

"Tanrım. Bok devam ediyor."

"Sadece izin verirsen. Onunla konuş, ne düşündüğünü öğren ve sonra Tanrı aşkına bazı kararlar ver."

Onu sandalyesine oturttum. "Evli olduğunu ve ilişki tavsiyeleri düşündüğünü biliyorum ama bazen işler o kadar basit olmuyor."

Başını salladı. "Haklısın. Bazen öyle olmuyor. Ama benim bildiğim şu." Bana doğru eğiliyor. "Eğer istediğin kadın oysa, o zaman tüm bu pisliğin içinden geçip diğer taraftan birlikte çıkmak şeye değer Forrest. Güven bana. Bunu biliyorum."

K H A P T E R S E V E N T E N

Shauna

"**H** "Orada işler nasıl gidiyor?" Forrest'a bakıyorum, iki tahta parçasını daha sıraya dizmiş, onları birbirine çakmaya hazırlanıyor.

"Gidiyor."

"Oh.

Tamam." Bu

kadar.

Bu gece geldiğinden beri ondan alabildiğim en fazla şey bu. Bugün Perşembe, birlikte bu ahırda tıklılıp kaldık, Kış Harikalar Diyarı etkinliği için parçalar üzerinde çalışıyoruz ve son üç gün içinde benim bir şeyler olmuş gibi hissediyorum.

Ne yazık ki, bunu nasıl düzeltebileceğimi anlamamın tek yolu Forrest'ın konuşmaya başlaması, ama bu da tavukları yumurtadan çıkmadan saymak gibi bir şey.

"Şuradaki çivi kutusunu bana mısın?" diye sorarak beni zihinsel sarmalımdan kurtarıyor. "Tabii."

Kutuyu alıp ona doğru yürüdüm ama gözlerimle buluşmadı bile.

onu benden alır. İşte o zaman patladım. "Tamam, oluyor?" Gözlerimi

kaçırmaya devam ediyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elindeki çivi kutusuna bir tokat atıyorum ve bu boyu uzuyor, bana bakıyor.

"Yani soğuk davranıyorsun ve yüzüme bile bakmıyorsun Forrest. Üç gün önce gömülmüş bana senin olduğumu söylüyordun ve şimdi benden kaçırıyorsun! Ne oldu böyle?"

Elini saçlarının arasına sokar. "Siktir, Shauna." yanındaki masaya fırlatarak, gözlerinde yıllardır görmediğim bir kırılganlıkla bana bakıyor.

"Konuş benimle. Kafandan neler geçtiğini anlat bana."

Omurgasını dikleştiriyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Annemin sana bu etkinlik için geçici değil de kalıcı bir iş teklif ettiğini neden bana söylemedin?"

Başımı geriye attım. "?" "Beni

duydun."

"Gerçekten şu anda bu konuda bana kızgın mısın?"

"Evet, çünkü artık aramızda sır sanıyordum. Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

Gözlerimi ona diktim. "Bu ne cüret! Beni kendinden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmayan senken beni kötü adam gibi göstermeye nasıl cüret edersin!" Başımı ve ellerimi kalçalarımaya yerleştiriyorum. "Peki. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü beni geri almayacaksan burada tam zamanlı iş kabul etmeyecektim. İşte bu! Bu seni mutlu etti mi?"

"Hayır," basitçe.

"O zaman ne olacak? Çünkü tek bildiğim birlikte harika bir hafta sonu geçirdiğimiz, bir şey söylediğimiz ve sonra senin kaçtığın. Ne değişti?"

"Bu nasıl olacak anlamıyorum!" diye bağıyor, elini saçlarına gömüyor. Bu itirafı neredeyse kesecekti. "Ne? Neden?"

"Buradan nereye gideceğiz, Shauna? Birlikte yattık. İnanılmazdı ama şimdi bu kararları vermek, geleceği belirlemek zorundayız ve senin aklının nerede bilmiyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. "O zaman bana *sor*, Forrest, seni koca ahmak." Göğsünü itiyorum ve elini bileğime sarıp beni yerimde tuttuğunda beni hazırlıksız yakalıyor.

Alnındaki sızı beni neredeyse sinirlendiriyor ama asıl nefesimi tutmama neden olan şey sesinin tonu. "Ne istiyorsun, Shauna? Bu işi kalıcı olarak yapmak mı istiyorsun? Yoksa seni tekrar benden uzaklaştıracak başka bir şey mi bulacaksın?"

Her şey bir anda netleşir. "Kararsızlığın seni terk edeceğimden korktuğun için mi?"

"Bu ilk kez olmazdı, bebeğim."

İç çekerek, elimi bıraktığında ona doğru adım atıyorum. Parmaklarımı talaş ve boya serpilmiş yüzündeki saçları tarıyorum ve omuzlarının gevşemeye başladığını hissediyorum. "Forrest, hiçbir yere gitmiyorum. *Senin* için geri döndüm ve bu konuda sana hiç yalan söylemedim."

Gözlerini kapatır ve derin nefes alır. "Tamam."

"Ama . . . Her şey açıklığa kavuşsun diye ..."

Gözleri tekrar açılır. "Ne?"

"Etkinlikten sonra Vegas'a dönmek zorundayım." "Neden?"

Derin bir nefes alıyorum ve sonra her şeyi açık açık anlatıyorum. "Brock'la konuşmam gerek."

"Ne oluyor lan?" Benden bir adım geri çekiliyor, omuzları geriliyor ve burnunun kenarını sıkıp bana sırtını dönüyor. "Tanrım, yeniden on dokuz gibi hissediyorum."

"Bak, düşündüğün gibi değil ama ben insanları incittim Forrest. İlişkilerimde iyi bir insan olup olmadığımı sorgulamama neden olan kararlar verdim. Bunun ne kadar zor olduğunu görüyor musun? Ve sonra buraya geldim, hak ettiğimden emin olmadığım halde senden af diledim. Düğünden beri Brock'la konuşmadım Forrest. Benimle konuşmak , aramalarımaya ya da e-postalarımaya cevap vermedi ve sonra buraya gelmem için iş teklifi aldığımında, onun hazır olmasını beklemeyeceğimi biliyordum. Annenin o iş ilanını yayınlaması bir işaretti ve onu ama geleceğimize odaklanabilmem için geçmişimi geride bırakabilmeliyim."

"Yani benden haberi yok mu?"

"Tam olarak değil, ancak annemin ona ne söylediğinden emin değilim." "Annen ne yaptığımı biliyor mu?"

"Evet, öyle."

"Harika." Burnunun köprüsünü tekrar çimdikliyor. "Artık benden gerçekten nefret ediyor olmalı."

"Senden *nefret* etmiyor. ." Nefret güçlü bir kelime, ama annemin yıllar önce küçük bir kasabadan kalbimi çalan çocuk hakkında kesinlikle fikirleri var - terk ettiğimi düşündüğü çocuk

geride .

Forrest homurdanıyor. "Tabii. Şimdi de eski sevgilinle hala konuştuğunu mu öğreniyorum?"

"Brock üvey babam Frank ile birlikte çalışıyor. Onunla bu şekilde tanıştım ve evet, ailem hâlâ onunla konuşuyor."

"Ama kendisi sizinle konuşmazdı..."

"Onun gururunu incittim. Onu suçlayabilir misin?"

"Evet," diye yanıtlıyor anında, sonra derin bir nefes alıp tek bir nefeste bırakıyor. "Peki bu bizi nereye götürüyor? Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa, annen o zamanlar benden ve eminim şimdi de benim hayranım değil. Ve sen burada kalıp kalmayacağına dair bir karar bile vermedin."

"Öncelikle, annemi bana bırak. İkincisi, sana geleceğimizden bahsetmedim çünkü tüm bu olanlarda senin hızına saygı duymaya çalışıyordum. İstersen bunu şimdi konuşabiliriz, ama dürüst olmak gerekirse, sonunda bana iki kelimeden fazlasını söylemene sevindim."

Yüksek sesle iç çekiyor. "Kahretsin, Shauna. Özür dilerim. durumdayım. Senin burada olman istediğim her şeydi, ama şimdi üstesinden gereken her şeyin farkında olduğumdan emin değilim. Tüm bunların tekrar yok olabileceğini, yıllardır etrafta dolaştığım o kabuk adama geri dönebileceğimi düşünmek beni öldürüyor."

"O zaman yapma. Bir o adam olma ama beni dışlamanın sana bir faydası olmayacak, aileni dışlamanın da." Aklıma bir fikir geldi. "Belki de onları bu Cuma gecesi konserine davet etmelisin?"

Forrest'ın grubu bu hafta sonu yine çalışıyor, tatil nedeniyle normalden daha erken.

"Bu ne işe?"

"ne kadar incindiklerini hatırlamıyor musun?"

"Sen olmasaydın ." Meme ucunu bükerek çığlık atmasını sağladım. "Hey!"

"Evet, öğrenirlerdi. Çünkü onlara hiç söylemesen bile eninde sonunda öğreneceklerdi. Hayatında saklanarak çok fazla zaman geçirdin ve ben de bunun bir parçası olacaksam artık bunu yapmana izin vermeyi reddediyorum. Yani evet, öğrendiler ama bu senin onlarla paylaşman için bir şans."

"O zaman sen de orada olacak mısın?" diye soruyor, sanki cevabımdan korkuyormuş gibi sesi alçalıyor. Bu tartışmayı sürdürmek için her türlü var, ama duran adam zırhını çıkarıyor ve onu bir kez daha zırhını giymeye zorlamak aptallık .

"Tabii ki bebeğim. Seni tekrar gitar çalarken görmeyi özlemem," diyorum, ellerimi göğsüne yaslanıyorum. "Senin için orada olmak istiyorum Forrest. Ayrıca, seni çalarken görmenin bana ne yaptığını biliyorsun ..."

"Siktir, Shauna." Eğilip bana dudaklarını uzatıyor ve öpücükleriyle az önceki belirsizliği yok ediyor.

Evet, çözmemiz gereken daha çok şey var ama o beni itmeye devam ederse bunların hiçbirisi gerçekleşemez.

İnatçılığı çığlık atma isteği uyandırır da, eğer hayatıma geri dönmesi anlamına geliyorsa, onunla aynı kavgayı tekrar tekrar yapmaktan memnuniyet duyarım.

C H A P T E R E I G H T E E N

Forrest

"**J**esus, bu gece dışarıda bir sürü insan var."

Leland sahnenin arkasından bana bakıyor. "Her zamankinden fazla değil. Ne oldu da Sen?"

"Lanet ailem burada, dostum."

"Oh, . Seni oynarken hiç görmediler, ha?" "Hayır."

Omzuma vurdu. "Gergin olma kardeşim. Sen . Bunu da görecekler."

"Evet, sanırım."

Shauna beni en son izlediğinde gergin olduğumu düşündüysem de, akşam ailem ve kardeşlerimin kalabalığın içinde olması hiçbir şeyle kıyaslanamaz.

Otuz dört yaşında bir adamım ve hâlâ ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Bu ne kadar boktan bir durum?

Sanırım bu çok da abartılı değil, çünkü ben de hayatımda onların anlamadığı seçimler yaptım, ama bunu onlarla paylaşmak beni eleştirilere karşı cesaretlendiriyor.

Tekrar kalabalığa bakıyorum, aileme ve Kelsea ve Evelyn ile konuşmakla meşgul olan Shauna'ya takılıyor gözlerim. Yüzündeki gülümseme bile endişemi hafifletmeye yetiyor.

Geçen geceki konuşmamız da bunu hafifletmeye yardımcı oldu, ama yalan söylemeyeceğim - eski sevgilisiyle yüzleşmek için Vegas'a geri dönmek zorunda olduğunu bilmek, adamı hamur haline getirmek istememe neden oluyor.

Kızgın olmanızı, gururunuzun incinmesini anlıyorum - çünkü bu kadın bana da bunu yaptı. Ama şimdi?

Şimdi anlıyorum ki o zamanlar verdiği kararlar benimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi.

Ve düğünlerini terk ettiğinde seçtiği kişi de tam olarak buydu.

Elbette, muhtemelen ortaya çıkarak onu dürtmüşümdür. Ama o zaten birlikte olması gereken adamın olmadığını biliyordu.

Onun için kötü mü? Kesinlikle öyle. Ama bunu önce anlamış olması daha mı iyi, böylece her ikisi de insanlarla birlikte olma şansına sahip olacaklar mı? Kesinlikle.

Geçen gece onunla bu konu hakkında daha fazla fırsatım olmadı ama gece Vegas'a geri dönecekse benim de onunla gideceğimi söyleyeceğim.

"Hazır mısın?" Max de yukarı bakarken Leland bana soruyor.

Başımı sallıyorum, kalp atış hızımı sabitliyorum. "Evet. Hadi yapalım şunu."

Onu ve Max'i sahneye kadar takip ettiğimde Leland sırtıma bir tokat atıyor. Kalabalık tezahüratları ve çılgına dönüyor ve gözlerim köşemdeki insanlara takılıyor.

O zaman anladım ki, daha önce hiç değer verdiğim insanlar izlememişti. Ve lanet olsun, bu çok hoş bir his.

"Bu gece herkes nasıl?" Leland ısıklar çalarken kalabalığa soruyor.

"Harika! Bu gece seyirciler arasında bazı özel konuklarımız olduğunu bilmenizi isterim," diyor. "Gitaristimiz Forrest ... şey, ailesi Newberry Springs'ten onu çalarken görmek için geldi. Neden onları alkışlamıyoruz?"

Annem neredeyse sandalyesinde zıplayarak ellerini sallarken kalabalık çılgına dönüyor. "İşte benim oğlum!" diye bağırıyor ve ailemin geri kalanını güldürüyor.

Ve lanet olsun. Ben de gülüyorum.

Shauna bana bakıp, "Gördün mü? Seni seviyorlar." dedi.

İşte o zaman *onları* ve *onu da* sevdiğimi anlıyorum.

Barda kardeşlerimin yanında dururken Walker, "Şimdi Wyatt ve benim bir şeyler çalmayı öğrenmemiz gerektiğini hissediyorum, böylece leprikon grubumuzu kurabiliriz," diyor.

Wyatt gözlerini kapatarak, "Bunlar lanet olası elf kostümleri, Walker," diye mırıldandı. "Ve ben bir enstrüman çalmayı öğrenmiyorum. Yeterince var, çok teşekkür ederim."

Ben bu ikisine gülerken Walker, "Parti bozan," diyor. "Ama cidden, bu harikaydı Forrest."

"Teşekkürler."

"Büyük işler yapmak istemiyor musunuz?"

Suyumdan bir yudum alarak, "Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum. Shauna'yı ve kendimi eve bırakmam için bu gece içmedim. "Bu işe girerken bunun sadece eğlenceyle ilgili olacağını biliyorduk."

Wyatt başını sallar. "Bunca zamandır bunu bizden sakladığına hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum," diye araya giriyor annem, yüzümü ellerinin arasına almak için Wyatt'la arama . "Oğlum çok yetenekli!"

"Teşekkürler anne."

Kollarını bana doluyor, ben de aynısını ona yapıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum. Harikaydın. Tanrım, çocuklarımin sevdikleri bir şeyi ilk kez yapmalarını izlerken hala böyle hissedeceğimi düşünmezdim, ama bunun gerçekleştiği yaşın bir sınırı yok gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?" Walker sorar.

"Siz küçükken futbol oynamanızı, bisiklete binmeyi öğrenmenizi izlemek şeylerdi. Şimdi, siz büyüdükçe, sizi kocalar ve babalar olarak izleyebiliyorum, ki bu tamamen farklı bir duygu. Ama bu gece sizi oynarken izlemek ..." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sen küçükken hissettiklerimin aynısını hissettim. Ve sanırım bana hepinizin çok hızlı hatırlattı." Ağlamaya başladı.

Onu kendime daha yakın tutuyorum. "Burada olmana sevindim,"

diye fısıldıyorum kulağına. "Ben de."

"Elaine, tatlım. Gitme vakti geldi." Babam yanımıza geldi ve elimi sıkmak için uz. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Harika bir setti. Ailede müzik yeteneği olduğunu kim bilebilirdi?"

"Birimizin yapması gerekiyordu," diye cevap veriyorum, anneme sarılmayı . "İyi olacak mısın?" Ona soruyorum. "İyiyim. Sadece bir bir şey oldu."

"Biliyoruz," diye kardeşlerim ve ben.

"Hadi tatlım. Eve dönerken çocuklarımızın ne kadar büyük olduklarına ağlayabilirsin," diyor babam anneme ve onu uzaklaştırıyor.

"Evet, bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım Kelsea ve ben de izin alacağız. Yarın maçımız var ve ondan önce dinlenmek istiyorum." Wyatt kollarını başının üzerine uzatır.

Walker, "Evet, aynı şekilde, özellikle de ertesi gün işe dönmek zorunda olduğum için," diye ekliyor.

"Shauna ve ben de bir dakika içinde buradan çıkacağız. Bu gece onu eve götüreceğim." Wyatt'ın kaşları havaya kalktı. "Oh, kahretsin. Gerçekten mi?"

"Evet. Geçen gece iş ve annesi hakkında bazı şeyleri konuştuk. Henüz tam olarak aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama zamanı geldi."

Walker sırtımı sıvazlayarak, ", " diyor.

Tepkisinin ne olabileceğini merak ederek sinirlerim geriliyor. İmgelem onun zihninden geldiği için beğenmemesini anlayamıyorum ama yine de ne düşünebileceği konusunda çekincelerim var. Demek istediğim, konuştuğumuz evi, artık birlikte olmadığımız yıllar sonra inşa ettim. Bu romantizmden mi yoksa çaresizlikten mi bahsediyor?

Sanırım üzereyim.

Kelsea, Wyatt'ın kollarına dönerek, "İşte , " diyor. "Eve gitmeye hazır mısın?" "Evet, görünüşe göre hepimiz yakında ayrılıyoruz."

"Mükemmel. Evelyn ve Shauna hâlâ banyodalar ama bir dakika içinde burada olurlar." Kelsea bana döndü. "Seni oynarken izlemeye bayıldım Forrest."

"Teşekkürler, Kels."

"Shauna'nın da öyle yaptığını biliyorum." Kaşlarını zıplatıyor. "Kız bütün zaman boyunca koltuğunda kıvranıp durdu."

Wyatt, "Onu bu gece evine götüreceksin," diyerek Kelsea'nın nefesini keser.

"Nihayet!" Wyatt'a dönerek, "Biliyor musun, onların birbirlerinin etrafında parmak uçlarında dolaşmalarını ve duygularını itiraf etmeyi izlemek, insanların bizim hakkımızda hissettiklerine benziyor, bebeğim," diyor.

"Öyle," diyor Walker sırtarak. "Ama siz ikiniz oraya vardınız, Shauna ve Forrest da öyle olacak."

"Shauna ve Forrest ne?" diye soruyor söz konusu kadın gruba yaklaşırken.

"Hiçbir şey. Kardeşlerim ve Kelsea tam da kendi işleriyle ilgilenmeye başlamak üzereydiler," diyorum başkasının konuşmasına izin vermek yerine.

Evelyn homurdanıyor. "Evet, sanki bir şey olacakmış gibi."

vedalaştıktan sonra Shauna'yı kamyonetime kadar götürüyorum. İçine yerleştikten sonra, orta konsolun üzerinden Shauna'ya önce kontağı çeviriyorum. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Tamam.."

"Benimle eve gelmek ister misin?"

Hemen gülümsüyor. "hiç pijama getirmedi."

Uzanıp başparmağımla alt dudağını koparıyorum. "İçimden bir ses onlara ihtiyacın olmayacağını söylüyor."

"Bu konuda oldukça emin görünüyorsun," diye alay ediyor. Sonra öne doğru eğilip çenemi avuçluyor. "Seninle gurur duyuyorum Forrest."

"Ne için?"

"Bu gece herkesi içeri aldığın için."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Beni bunu yapmaya zorladığın için teşekkür ederim." "Bir değil. Ama bence oraya başına varabilirdin."

Başımı salladım. "Asla olmaz. Hepsi senin sayende oldu. Buraya geldiğinden beri söylediğin her şey ne kadar kapalı olduğumu görmeme yardımcı oldu. Ama bundan bıktım artık, bebeğim."

"Peki ne yapmayı öneriyorsun?"

"Sanırım kalbimin ne kadar uzun zamandır senin olduğunu göstermenin zamanı geldi."

Evimin önüne geldiğimizde terli avuçlarımı kotuma siliyorum ve Shauna'nın tepkisini görmek için dönüyorum.

Ağzı açık kalmış ve gözleri lazer ışığıyla önündeki eve odaklanmıştı. "Forrest ... bu ..."

"Hadi gel." Kamyonun benim tarafımdan aşağı atladım, oturduğu yerden kalkmasına yardım etmek için kapısına koştum. Ayakları toprağa değdiğinde elini tutup onu ön verandanın basamaklarına doğru çekiyorum.

Ayak seslerimiz ahşapta yankılanırken, "Çok güzel," diye fısıldıyor. "Beyaz. . . mavi panjurlu."

"Evet, öyle. Beş yıl önce inşa ettim."

Başını bana doğru çevirdi. "Sen mi yaptın?"

"Yüksek Performanslı İnşaat yaptım. Kendim de biraz emek harcadım ama şirketin sahibi olduktan sonra istediğim her şeye sahip bir ev inşa etmek istediğimi biliyordum. Daha önce Walker'inkine çok benzeyen bir şehir evinde yaşıyordum, ancak bu mülk kaçırılmayacak kadar iyi fırsattı. Ve evimin görünmesini istediğime dair aklımda bir vizyon vardı..."

Evimizin görünmesini istediğimi.

Ön kapının kilidini açıyorum ve onu içeri götürüyorum, ışıkları yakmadan önce kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Shauna dönüp açık kat planına ; solunda yüksek tavanlı oturma odası, hemen arkasında koyu mermer tezgahlı ve kiraz lekeli dolaplara sahip büyük orta ada içeren mutfak ve en sol köşede resmi yemek alanı. Sağımızda ise dört yatak odasına ve biraz da erkek mağarasına dönüştürdüğüm çalışma odasına giden koridor yer alıyor. Orada bir bilardo masası, bir langırt makinesi ve bir poker masası var. İstedğim kadar sık kullanılmıyorlar ama son birkaç yıldır pek de sosyal olmak istemedim.

Sanırım son zamanlarda pek çok konuda fikrimin değiştiğini söylemek olmaz. "Bu bir rüya olmalı, değil mi?"

"Sana göstermek istediğim başka bir şey var." Onu, etrafı çevrili verandaya açılan arka kapıya götürüyorum ve onu, arazimin arka tarafına bakan ahşap bir bank salıncağının asılı olduğu sağ tarafa çeviriyorum.

"Bu mu ..."

"Buraya koyduğum ilk şeylerden biriydi." Salıncağa doğru yürümesini, yanında dururken parmaklarının ahşap dans etmesini izliyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldıyor ve sonunda bana bakıyor.

Onu buraya getirirken endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını gözyaşlarıyla dolu gözlerinden anlıyorum. Aksine, onun burada olması her şeyi bir perspektife oturtmaya yardımcı oluyor.

Ben de bunu ona söyledim.

"Nasıl , Shauna? Birlikte olmadığımız zamanlarda bile, yaşadığım her şeyin bir parçasıydın."

her seçim." İtirafım kaldı, ama bu lanet olası gerçek.

Başını sallayarak tekrar yanıma geliyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. "Bu mükemmel."

"Böyle düşünmene sevindim. Onaylamayacağından korkuyordum." "Nasıl yani?"

"Konuşmamızın üzerinden yıllar geçti ama de bu lanet evi bizim için inşa ettim. O hayal aklımdan hiç çıkmadı."

"Benimkini de hiç bırakmadı."

"Yani bunu takdir edebilirdiniz ya da benim umutsuz bir ahmak olduğumu, yitirmesi gerekirken yitirmeyen biri olduğumu düşünebilirdiniz."

Onu göğsüme çekerken elini saçlarımda gezdiriyor. "Umudunu hiç kaybetmediğine sevindim Forrest, çünkü ikimizden biri umudunu korumak zorundaydı. Eğer Vegas'ta ortaya çıkmasaydın, muhtemelen düğünü gerçekleştirirdim." İtirafı kalbimi . "Ama seni sadece bir kez görmek bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Her zaman sendin."

Tepedeki ışıktaki dans eden mavi gözlerine bakıyorum. Gecenin bitmesine hazır değilim, "O zaman benimle burada bir içki içmek ister misin?" diyorum.

Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyor. "Bunu çok isterim."

İçeri girdikten sonra iki şarap dolduruyorum ve onu salıncağa götürüp serin gecenin tadını çıkarmak için yerleştiriyoruz.

"Size bir sorum var."

Shauna göğsüme yaslanırken bacaklarını altına sıkıştırmış, kolum omuzlarında. "Tamam..."

"Neden düşünüler?"

Yan tarafa bakıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor. "Neden onları planladım?"

"Evet. Vegas'taki o gece neredeyse sana soracaktım ama doğru düşündüğümü sanmıyorum." Kıkırdıyor. "Ama asla büyük çile istemeyen bir kız olarak, başkaları için o büyük partileri planlayarak kariyer yapmanı tuhaf buluyorum."

Bir dakika boyunca cevabını düşünüyor ve bana cevap vermeden önce bir içki alıyor. "Romantizm, sanırım. Romantik filmleri severdim ve sanırım bu tür aşk hikayelerinin mümkün olduğuna inanmak istiyordum. Ama gerçek hayatta aşkın filmlerdeki gibi hemen anladım."

. "Bunu sana söyleyebilirdim."

Kaburgalarına dirsek attı. "Her neyse, diğer insanları etkilemek için bir partiye binlerce dolar ödeyen bu kadınlarla, düşünlerinin gerçekten çok az insanın önemseydiği ayrıntıları üzerinde çalışıyordum. Gerçekte, bence çoğu en önemli detayın koridorun sonundaki adam olduğu gerçeğinden habersizdi." Boğazını temizliyor. "Jennifer Lopez'in oynadığı *The Wedding Planner* filmini biliyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Bana bir düzine kez izlettin."

Bana tekrar dirsek attı. "Benim hayatım da böyleydi. Meslektaşlarım ve ben de aslında böyle bahislere girerdik, bir evliliğin ne kadar konusunda. Neredeyse her zaman ben kazanırdım."

Bir kahkaha attım. "Bunu nasıl?"

Mavi gözleri ışıktaki parlayarak bana bakıyor ve "Damadın geline senin bana baktığın gibi bakıp bakmadığını " diyor.

Kalbim çarpmaya başladı. Dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, parmak ucumu yanağından aşağı çekiyorum. "Şu anda sana o şekilde mi bakıyorum?"

"Evet, . Ama aynı zamanda beni tekrar becerecekmiş gibi bakıyorsun."

"Görünüşe göre hâlâ aklımı okuyabiliyorsun."

Şarap kadehlerimizi alıp yanındaki küçük masaya koyduktan sonra Shauna'yı belinden kavrayıp kucağıma yardım ediyorum. Taytlı bir elbise giydiği için bacaklarını açması kolay oluyor ve ben de elimi elbisesinin altına daldırıp kumaşın üzerinden amını okşuyorum.

"Forrest . . ."

"Seni burada becermek istiyorum, Shauna. . . bu salıncakta. Buna hazır mısın?" "Hava biraz soğuk," diyor Shauna vücudunda bir ürperti .

"Merak etme bebeğim. Seni çok çabuk ısıtacağım."

Ağzlarımız buluşuyor ve sonra başka kelime konuşulmuyor. Dillerimiz birbirine dolanırken Shauna ellerini saçlarıma gömüyor. Çıkardığı her inilti doğrudan sikime gidiyor ve sanki düşüncelerimi tekrar okuyormuş gibi öpüşmemizi kesip salıncaktan kalkıyor, botlarını çıkarıp taytını bacaklarından aşağı sırıyıyor.

Alt tarafı neredeyse çıplak kaldığında, tekrar üzerime çıkıyor ve pantolonumun düğmesini açmak için aramıza uzanıyor. Kotumu ve külotumu indirmesine yardım ederek sikimi serbest bırakıyorum. Tangasını yana çekmeden önce daha fazla zaman kaybetmiyor, beni girişine hizalıyor ve aletimi aşağıya kaydırıyor.

"Lanet olsun," diye inliyorum, Shauna kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirip ıslaklığını üzerime sürerken başımı geriye .

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye miyavlıyor, ben onu göğsüme dudaklarını tekrar bana uzatıyor. "Buna doyacağımı hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben de, Shauna. Siktir, kadın. Sür beni . . . sert sür beni."

Etrafımızdaki havada cırcır böcekleri cıvıldıyor ve verandada hafif bir rüzgar , ama Shauna'yı kollarımda tutuyorum ve üzerimde hareket etmeye devam ederken serbest bırakılmasını yardım ediyorum.

Göğsümü itiyor ve sonra yaslanıp ellerini kalçalarıma koyuyor, gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor. Aşağı bakıyorum, elbisesinin alt kaldırıyorum ve aletimin onun uyarılmışlığıyla parlayan amına çıkmasını izliyorum.

"Siktir, bu çok ateşli." gerildi, her itişte beni içine çekiyor. "Beni içine almanı izlemeye bayılıyorum Shauna. . o amcığın beni içine almasını, sıkıca kavramasını izlemeye." O tanıdık karıncalanma omurgamdan aşağı inip taşaklarımda dinlenirken gözlerimi kapatıyorum.

"Çok yakınım Forrest. Dokun bana, lütfen."

Parmaklarımı kıvrımlarının arasından kaydırarak klitorisini buluyorum ve etrafında daireler çizerek hafifçe ovuyorum. Kasıldığını, nefes alışının daha da sığlaştığını hissedebiliyorum ve sonra orgazmı vücudunu parçaladığında geriye atıp küfrediyor.

Onun altına giriyorum ve birkaç saniye sonra kendi serbest kalışımı buluyorum ve sonra göğsüme doğru öne düşüyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor omzuma doğru.

"Anlaştık. Tanrım, kadın. Sensiz nasıl bu kadar uzun zaman geçirdim?" "Bilmiyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

Burnumu saçlarına gömüp onu içime çekiyorum.

Bunca yıl sonra bile ona çok aşığım ama bu sefer farklı hissediyorum. Farklı insanlarız, kim olduğumuzun ve ne istediğimizin daha çok farkındayız, daha açık ve dürüstüz. Kesinlikle öyleyim.

Ben de hemen o anda bunu sorgulamayı bırakmaya karar verdim.

"Ben , Shauna," diye fisıldıyorum kulağına. "O kadar ki." Başını omzumdan kaldırıyor ve gözlerini arıyor. Ama cevap vermeden önce sözünü kesiyorum. "Bu sefer farklı. Artık sır yok. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz ve ben seni istiyorum bebeğim. Kalmanı istiyorum. Burada onunla

Ben."

"Emin misin?"

"Evet. Vegas'a dönmek zorunda olduğunu biliyorum ama ben de seninle geliyorum," diyorum, lafı dolandırmaya gerek karar vererek.

"Zorunda değilsin Forrest."

"Biliyorum ama istiyorum. Annenle konuşmam gerek. Ondan sonsuza kadar kaçamam ve Brock'la birlikte senin yanında olmak istiyorum. Gerekirse yüzüne yumruk da atabilirim. Adam benim olana dokunduğu için kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum."

Shauna kıkırdıyor. "Biliyor musun, mağara adamı olayı seksi olmamalı, ama biraz öyle."

Kıçına bir şaplak attım ve çığlık atmasına neden oldum. "Merak etme. Bunun yerde daha çok var."

Gülümsemesi azalıyor. "Bunu istediğine emin misin? Geri dönüşü yok Forrest. Ya şimdi ya da asla. Seni tekrar kaybetmeyi kaldıramam."

"Eminim, Shauna. Hayatımda isteyebileceğim her şeye sahip oldum. Her şeye... ama sana. Ve şimdi sana tekrar sahip olduğuma göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

K HAPTE R DOKUZ TE E N

Shauna

"C Haydi çocuklar!" O, Evelyn ve ben Newberry Springs Lisesinin tribünlerinde yan yana Kelsea yanımda bağıyor. Skor yediye yedi berabere neredeyse devre arası. erkekler ligi şampiyonluk maçı sırasında.

Evelyn ceketini vücuduna daha sıkı sarar. "Kaydence'i bu havada dışarı çıkarmadığıma çok memnunum. Gelecek hafta sonu partisinden önce hastalanmasını hiç istemem."

"Katılıyorum. Ayrıca, biliyorsun ki G Anne bu soğukta dışarıda olmaktansa onu izlemeyi tercih ederdi." Kelsea onu yandan dürtüyor ve onun da bana çarpmasına neden oluyor.

Bir hakem sahada düdük çalarak ilk yarının bittiğini işaret eder.

"Yiyecek bir şeyler almaya çalışalım mı, yoksa kuyruklar kontrolden çıkar mı?" Onlara soruyorum, beklemeye değil değmeyeceğinden emin değilim.

Evelyn eğilir ve çantasını karıştırır. "Acıktıysan atıştırmalıklarım var. Gerçi bunlar Japon balığı krakeri ama bir yaşında bir çocuğum var, o yüzden ..." Tekrar ayağa kalkarken omuz silkiyor ve bana bir paket kraker uzatıyor.

"Bu işe yarar. Forrest ve ben bundan sonra akşam yemeği yiyeceğimiz için iştahımı kaçırmak istemiyorum." Çantayı ondan alıp yırtarak açıyorum ve ağzıma bir avuç kraker atıyorum.

Kelsea bana sırtıyor. "Peki siz ikinizle işler nasıl gidiyor?"

Dün gece barda Forrest'ın ailesi ve kardeşleri de orada olduğu için onlarla ilişkimize dair hiçbir detayı paylaşmadım. Şükran Günü'nden beri o kadar meşguldüm ki -Kış Harikalar Diyarı etkinliği için hazırlık yapıyordum- kız kıza vakit geçiremedik, bu yüzden aramızda olanları onlara fırsatım olmadı. Ama işte buradayız, nihayet yalnızız, bu yüzden onların fikirlerini almak için sabırsızlanıyorum.

"Her şey " -dudaklarımdaki gülümsemeyle savaşıyorum- "iyi," diyorum kaşlarımı oynatarak.

"Gerçekten iyi." Evelyn ciyaklıyor. "Evet! Yani bu kalacağın anlamına mı geliyor? Temelli mi?"

"Sanırım öyle."

Kelsea ciyaklıyor. "Aman Tanrım, çok mutluyum."

"Ben de." Hüzünle iç çektim. "Forrest dün gece bana evini gösterdi, çocuklar, ve şey ..." Kelsea araya girdi. "Çok güzel, değil mi?"

"Çarpıcı."

"Wyatt, bunun ikinizin gençken konuştuğunuz esinlenerek yapıldığını bilen tek kişiydi."

Evelyn dönüp bana baktı. "Sana bir ev mi yaptı? Hayalindeki ev gibi mi?"

Omuzlarımı silkiyorum, hâlâ gülümsüyorum. "Hemen ."

"Ah. Bana *The Notebook* titreşimleri veriyor." Dramatik bir şekilde

i geçiriyor. "Kesinlikle," diye katılıyor Kelsea.

"şey, son derece romantikti ve sanırım sonunda aynı sayfadayız. Ama ..." "Ne demek

'hariç'?" Evelyn uyarıyor.

Yüzümdeki gülümseme kaybolur kaybolmaz kızların dudakları da kısıılıyor. "Bir engel daha var."

"Sorun nedir?"

İ onlarla yüzleşmek için dönüyorum. "Birkaç hafta içinde Vegas'a geri dönmem gerekiyor. Eski sevgilim benimle konuşmak istiyor."

Kelsea'nın kaşları havaya kalktı. "Neden?"

"Düğünden beri pek konuşmadık," diyorum ağzıma biraz daha Japon balığı tıkıştırarak. "Dur

tahmin . Forrest bu konuda mutlu değil mi?" Evelyn soruyor.

"Tam olarak değil ama o da benimle geliyor."

"Bu iyi bir , değil mi?" Evelyn soruyor. "En azından destekleyici olmaya alışıyor ..."

"Biliyorum ve bunun için onu seviyorum. Ama aynı zamanda annemle de uğraşmak zorundayız."

Evelyn nefesinin altında küfrediyor. "Lanet olası anneler ..."

"Annemi seviyorum, gerçekten. Benim için yaptığı ve bana destek olduğu her şey için ona minnettarım. Tanrı biliyor ki ben de mükemmel bir evlat olamadım. Ama Forrest ve bana karşı pek destekleyici değil."

"Neden olmasın?" Evelyn dürtüyor.

"Babamın ben küçükken beni terk ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Başlarını sallarlar. "babam lise aşıklarıydı, Alabama'da küçük bir kasabada tanışmışlardı. Babam beni terk ettiğinde, annem bana hep genç aşklardan uzak durmamı söylerdi çünkü bunun sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağına inanırdı."

Kelsea, "Yani, onun bakış açısını anlıyorum ama bu Forrest için adil değil," diyor.

"Katılıyorum. Ama sonra on dokuz yaşında ayrıldık. Brock'la çıkmaya başladığımda, hep istediği gibi bir hayat kuracağımı düşündü. İkimiz de Forrest'ın tekrar ortaya çıkıp tüm bunları mahvedeceğini bilmiyorduk."

"Yani duygularını ifade ettiği ve size itiraf ettirdiği için ona kızıyor mu?"

"Sayılır mı?" İnlıyorum ve kalan Japon balığı krakerlerini ağzıma atıyorum. "Bilmiyorum. Sadece güzel olmayacağını biliyorum."

"Kelsea ve ben annelerle başa çıkma konusunda sana verecek kişiler değiliz ama Forrest istediğin kişiyse onun arkasında durmalısın. Annenin kendi hayatını sana yansıtmayı bırakması gerekiyor."

"Evet, biliyorum. Forrest'ın da bu konuda endişeli olduğunu biliyorum ama henüz bir plan yapma şansımız olmadı. Zamanımız var ama umarım yine beni yüzüstü bırakmaz."

"Hazır olduğunuzda sizinle konuşmasını sağlayın. Önünde çırılçıplak soyun ve konuşana kadar sana dokunmasına izin vermediğini söyle," diye öneriyor Evelyn. "ok çabuk boyun eğecek ve sonra ikiniz de kazanacaksınız."

Kelsea yanımda homurdanıyor. "Normalde en iyi arkadaşımın sekse dayalı tavsiyelerine göz yummazdım ama burada bir şeyler yakalamış olabilir."

Gülerek sahaya dönüyorum, tam da erkekler ikinci yarıya başlamak için geri dönerken. "Ben

ama şu anda sadece bugüne odaklanmaya çalışıyorum, musun? Bunun gibi." Ellerimi sallıyorum. "Bu stadyuma gelmeyeli, bu sahaya bakmayalı on beş yıl oldu. Hayatımın iki yılını burada, pistte Forrest' tezahürat yaparak ve ışıklar üzerimizde parıldarken kalabalığa bakarak geçirdim." Gözlerim onu sahada buluyor, elleri kalçalarında, takım başlama vuruşuna hazırlanırken aşırı odaklanmış bir şekilde duruyor. "Buraya dönmek çok doğru geliyor."

Evelyn kolunu yanımdan bana doluyor. "O zaman tadını çıkar, Shauna. Ve her şeyin kendiliğinden yoluna gireceğine inancını koru."

Kelsea en iyi arkadaşına bakıyor, hafifçe kafası karışmış bir halde. "Walker'a aşık olmadan önce ağzından böyle bir şey çıktığını asla duymazdım."

Evelyn de ona gülümsüyor. "Aşk bir insanı değiştirebilir, değil mi?"

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir.

"Çok iyiydin," diye mırıldandım Forrest'ın dudaklarına, kızlarla birlikte takımın bir şampiyonluk galibiyetini daha kutlamak için sahaya çıktıktan sonra. Maçın skoru on dörde yediydi ve son gol maçın son beş dakikasında atılmıştı. Kesinlikle kıran kırana bir maçtı.

Bay Gibson çocuklarını tebrik etmek için aşağı indi ve ardından çiftliğe ve trafiği atlatmak ayrıldı.

Forrest kıkırdar. "Teşekkürler, bebeğim."

"Ve seni tekrar oynarken izlemek çok ateşliydi." Bir elimi terli göğsünde gezdiriyorum. "Beni götürdü, biliyor musun?"

Uzanıp beremi kulaklarımı kapatacak şekilde düzeltiyor. "O maçlardan sonra yaptıklarımızı da yeniden yaşamamız mı gerekiyor?" Kaşlarını sallıyor.

"Evet, lütfen. Yaşlı dizlerin dayanabildiği sürece."

Belimi çimdikliyor. "Bu dizler gayet iyi, hatırladın mı?"

"Kardeşlerine sakatlığının sahte olduğunu söylemeyi hiç düşündün mü?"

Başını kaldırıp benimkinin üzerinden Walker, Wyatt, Evelyn ve Kelsea' da galibiyeti kutladığına bakıyor. ". Wyatt'a geçen hafta, Walker'a da kısa bir süre sonra söyledim."

"Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum," diyorum çenesini avuçlayarak. "Peki ya ailen?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Doğru zaman anlatacağım."

"Desteğe ihtiyacın olursa yanında olacağım,

tamam mı?" Ağzını benimkine yaklaştırıyor.

"Bunu takdir ediyorum."

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan ikizler ve kızlar geliyor. Wyatt, Forrest'ın elini sıkarak, "Harika oynadı, kardeşim," diyor.

"Aynen öyle çocuklar. Siz olmasaydınız kazanamazdık."

Forrest oyun , Walker koşucu ve Wyatt da geniş alıcı olarak . Futbol dışında ne kadar kavga edip didişseler de, birlikte oynadıklarında iyi yağlanmış bir makine gibi görünüyorlar. Saha içinde ve dışında aralarındaki bağı herkes görebilir.

"Gecenin geri kalanında ne yapacaksınız?" Forrest kardeşlerine sorar. İkisi de onun sorusu karşısında gözlerini kırıştırır.

"Şey, Kaydence'i alıp eve dönecektik," diye yanıtlıyor Walker. "Kelsea ve ben de evde kutlama yapacaktık," diyor Wyatt.

"Bana gelip Shauna ve benimle kutlama yapmaya ne dersiniz? Eminim

Annem Kaydence'i birkaç saat daha . Pizza sipariş edebilir ve bira alabiliriz," diye teklif ediyor.

Wyatt ve Walker birbirlerine bakar ve ardından onay için eşlerine bakarlar.

"Hadi yapalım," diyor Kelsea sırtarak. "Bira fabrikasından biraz bira alırız ve Wyatt duş aldıktan sonra oraya gideriz."

Walker, "Evet, ben de temizleneyim, sonra Evelyn ve ben bir saat içinde orada oluruz," diye ekler. Forrest başını sallar. "Pekâlâ. Görüşürüz o zaman."

Hepimiz arabalarımıza dağıldık. Forrest ve ben, o soyunma odasından çantasını aldıktan sonra el ele doğru yürüyoruz.

"Walker ve Wyatt neden onları davet şaşırmış gibi davrandılar?" Kamyonetine yerleştikten sonra sordum.

Forrest otoparktan çıkar ve sonra "Muhtemelen bunu daha önce yapmadığım içindir" der.

"Hiç mi?" Neredeyse çığlık atacaktım.

Omuz silkiyor ve sürmeye devam ediyor. "En azından uzun zamandır görmedim. Yıllar boyunca biraz çekildim, hatırladın mı?" Orta konsolun üzerinden uzanarak elimi tutuyor ve arkasından öpüyor.

"Peki fikrini ne değiştirdi?"

"Sen," diye cevaplıyor basitçe. "Sen her şeyi değiştirdin, Shauna."

Cevap bile vermiyorum çünkü bu sözleri duymak bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

"Mutlu yıllar, sevgili Kaydence! Mutlu yıllar sana!" Evelyn ve Walker Kaydence'e mumlarını üflemesini söylerken herkes alkışlar ve tezahürat yapar. Tatlı küçük kız bunun yerine alevleri tutmaya çalışır ve Evelyn pastayı ondan çekip mumları kendisi üfleyene kadar herkesin nefesini keser.

Daha önce hiç bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisine ama herkesin yüzündeki sevinci görmek beni biraz duygulandırıyor. Ebeveynliğin ilk yılını atlatmak çok önemli bir görev olmalı ve Walker ile ailesini izlemek benim de bir gün bu duyguyu yaşamayı özlememe neden oluyor.

Belki de oraya ulaşmaya düşündüğümünden daha yakıным.

"Yaşasın!" iki güçlü kolun belimi sardığını hissettiğimde orada durup üçünün gülümsemesini ve gülmesini hayranlıkla izleyerek alkışlıyorum.

"Hey, sen." Forrest şakağıma bir öpücük konduruyor ve sonra çenesini başımın üstüne koyuyor. "Selam sana. ?"

"Babamla konuşuyorum. Bu hafta için birkaç şeyi gözden geçiriyor, planımız olduğundan emin oluyoruz. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Gergin ama heyecanlı. Her şeyin bir araya geldiğini görmeye hazırım ama aynı zamanda bir süre düzgün düşünebilmek için her şeyin bitmesine de hazırım."

"Harika olacak. Herkes senin ne kadar sıkı çalıştığını biliyor, Shauna." "Umarım annenin hayal ettiği her şey olur."

Önümüzdeki Pazartesi günü başlayacak olan Winter Wonderland etkinliğinden önceki Cumartesi günü ve Bay ve Bayan Gibson ile benim aramda sinirler ve stres yüksek. Bu hafta kaotik ve uzun gecelerle doluydu ama aynı zamanda Gibson' birlikte buranın evim olduğunu hatırlatan kahkahalar ve anlarla doluydu.

Forrest, Kaydence'in pastasını dilimlerken odanın diğer ucundaki G Anne'ye bakıyor.

çamura batmış domuz. "Biliyor musun, işler ters giderse annemin umursayacağını bile sanmıyorum." "Nedenmiş o?"

Yine o yöne doğru başını sallıyor. "Çünkü en nihayetinde istediği şey bu, ailesinin bir arada olması. Ve bu aileye siz de dahilsiniz."

Gözlerimi kapatıyorum ve göğsüne yaslanıyorum. "Ben de öyle hissediyorum."

Forrest bu hafta da işlerin yolunda gittiğinden emin olmama yardım ederek büyük bir sorumluluk üstlendi. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni ona daha da aşık ediyor. Henüz kelimeleri birbirimize söylemedik ama her dokunuşunda, gözlerinin gözlerime bakışında, onunla ve ailesiyle geçirdiğim her nefeste ve anda onu hissediyorum ve bu ayki yükümlülüklerimi geride bırakıp bizi nelerin beklediğine odaklanmak için sabırsızlanıyorum.

O kadar yaklaştık neredeyse tadını alabiliyorum, ancak yakında Vegas'ta bizi bekleyen engelleri de geliyoruz. Biletlerimiz Noel'den hemen sonrası ayarlandı; böylece Ocak önce dönüp yeni yıla geçmişimizi tamamen geride bırakmış olarak başlayabileceğiz.

Forrest arkamdan usulca konuşarak beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve "Bu küçük kız oldukça sevimli, itiraf etmeliyim," diyor.

Kollarında kıvrılarak ona bakıyorum. "Evet, öyle."

"Ayrıldıktan sonra çocuk sahibi olamayacağımı düşünürdüm. Ama şimdi, ağabeyimin baba oluşunu izlemek ve sana kavuşmak... bunları seninle tekrar yaşamak istememe neden oluyor, Shauna."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve ellerimi boynuna doluyorum. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki evet." Bana gösterdiği gülümseme kalbimi eritiyor. "Senin gibi vahşi ve azimli olacak, masmavi gözlü ve siyah saçlı küçük kızlar. Balık tutmayı, elleriyle bir şeyler inşa etmeyi ve bu çiftliği bizim gibi sevmeyi öğretebileceğim küçük oğlanlar." Başını kaldırıp odadaki herkesi değerlendirdikten sonra beni elimden . "Buraya gel."

Forrest beni arka kapıya götürdü. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece beni takip et."

Forrest beni Kış Harikalar Diyarı etkinliğinin ahırın önünden geçirirken ceketimi belime daha sıkı sarıyorum. Şimdiden birkaç şey hazırladık ama etkinlik kadar daha fazlasını yapamayız.

Rüzgârda yürürken, umarım hava işbirliği yapmaya karar verir.

Forrest inşa etmekte ve boyamakta olduğumuz deponun kapısını açarak beni içeri, soğuktan dışarı çekti.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Böylece sana bunu verebilirim," diyor dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce. Beni döndürüyor ve kapının hemen içindeki duvara doğru iterek ellerimi başımın üzerinde sabitliyor.

Dilinin benimkinin üzerinden her geçişi bedenimi o kadar hızlı ki, neredeyse soğukta olduğumuzu unutuyorum.

"Orada başka bir şey var mı?" Ayrıldığımızda ona takılıyorum.

Ellerimden birini tutuyor ve kotla kaplı ereksiyonuna götürüyor. "Hayır, ama eğer ilgilenirsen burada bir şey var."

"Her zaman ilgilenirim."

Forrest tekrar ağzımı buluyor ve kot pantolonumun düğmesine uzanıyor. Hızla açıyor, diğer elimi bırakıyor, sonra eğilip botlarımı ve pantolonumu çıkarmama yardım ediyor, yavaşça tangamı da indiriyor. Mekândaki soğukluk tenime çarpıyor, çakıl taşları gibi yapıyor ama sonra Forrest baldırlarımdan yukarı, dizimi geçip kalçalarımın birleştiği yere kadar öpmeye başlıyor ve dilini yarığımdan geçiriyor.

Forrest klitorisimi dudaklarının arasında emmeye başladığında, "Bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde pasta yiyor olmamız gerekiyordu," diye inliyorum.

"Şu anda ağzımda en tatlı tatlı varken kimin pastaya ihtiyacı var ki?"

Parmaklarımı kalın saçlarına dolayarak onu içime çekiyorum, burada olmayı tercih ettiğimi fark ettiğimde amımı dudaklarına sürtüyorum. "Tanrım, durma."

Ve bırakmıyor. Ben yıldızları görene ve nefes almak için savaşına kadar bırakmıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni belimden tutup kaldırıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor ve tek bir yumuşak hareketle içime girerek kendini göbeğime doğru hizalıyor. Ben orgazmın etkisiyle sayıklarken pantolonunu çıkarmış olmalı.

"Beni duvara karşı beceriyorsun," diye mırıldanıyorum kulağına. "Bunu yapmayacağını ?" "İlk seferinde bunu yapmayacağımı kastetmişim. Şimdi, endişelendiğim kadarıyla, bir sürü yerimiz var ve pozisyonları yakalamak için."

Tacı içimdeki o mükemmel noktaya çarpıyor ve beni inletiyor. "Bu planda ben de varım."

Forrest durmak bilmeyen bir tempo tutturuyor, beni kollarına alıyor, itişler arasında öpüyor, bitiş çizgisine doğru birlikte yarışırken bana ne kadar mükemmel ve güzel olduğumu söylüyor.

Kaydence'in partisini sadece bir saniyeliğine kaçırdığım için suçluluk duyuyorum, çünkü orgazmım yeniden çiçek açmaya başlıyor ve tüm vücudum gerilirken bu suçluluk duygusu pencereden uçup .

"Siktir, çok yaklaştım bebeğim."

"O zaman içime gel Forrest. Doldur beni. Lütfen."

", " diye homurdanıyor ve birkaç kez daha pompaladıktan sonra duruyor, kendi zevkim uzuvlarımda dalgalanırken boşalıyor.

Nefesi düzene girdiğinde beni yere bırakıyor, tekrar tutkuyla öpüyor ve giyinmeme yardım ediyor.

"Bu beklenmedik bir şeydi. Her şey yolunda mı?" İkimiz de tamamen giyindikten sonra soruyorum.

Forrest elleriyle yüzümü çerçevesiyor. "Evet, sadece seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Geçtiğimiz hafta çılgıncaydı ve önümüzdeki hafta daha da çılgın olacak."

"Biliyorum, etkinlik bittikten sonra Vegas'a gideceğiz."

sallıyor ama kaşları hâlâ derin düşüncelere dalmış olduğunu gösteriyor. "Lanet olsun. Hayatımıza devam edebilmek için tüm bunların bitmesini bekleyemiyorum."

"Peki neye doğru ilerliyoruz?"

Dudaklarını yumuşak, saygılı bir öpücükle benimkilerin üzerine yerleştiriyor. "Bizim geleceğimiz, bebeğim. Artık geri dönmek yok, Shauna. Seninle bir hayat istiyorum - ailemle geçireceğim tatiller, müzik senin de seyirciler arasında olman, çiftlikte at gezintileri. Dediğim gibi, etmemiz gereken çok zaman var."

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama şu anda bulunduğumuz yere gelmemizi sağlayacaksa, ayrı geçirdiğimiz zamanı değişmem Forrest."

"Nasıl olur?"

"Çünkü bence aşkı kaybettiğinizde ve sonra tekrar bulduğunuzda, ikinci seferde daha da takdir etmenizi sağlıyor."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. " da bir bakış açısı."

"Ben de böyle bakmak istiyorum. Birkaç hafta içinde oturup tüm ayrıntıları konuşabiliriz ama ben de seninle aynı fikirdeyim, sadece bu haftayı atlatmamız gerekiyor."

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim," diyerek beni tekrar göğsüne çekti. "Bu etkinlik tüm şehirde konuşulacak."

"Umarım öyledir. Çok fazla iş var ama muhtemelen uzun zamandır yaptığım en tatmin edici şey."

zaman." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu özlüyordum
Forrest." "Tam olarak neyi?"
"Amaç," diyorum.
"Evet, ben de benimkini
kaybediyordum." "Buldun mu?"
"Evet. Tam burada, kollarımın arasında duruyor."

K HAPTE R TWE NTY

Forrest

"M kapının kilitli olduğundan emin ol. Eğer bir kez daha çiftlikte ren geyiği kovalamak zorunda , kendimi kaybedeceğim." Gary'nin ren geyiği ağılının mandalını sabitlemesini izliyorum ve sonra iki kez- kendim kontrol edeceğim.

"Her şey yolunda patron."

"Teşekkür . Şimdi saman gezintisi için traktörlerin benzin depolarını doldurun lütfen."

Gary'nin uzaklaşmasını izliyorum ve sonra başımdaki beremi yeniden ayarlıyorum. Kış Harikalar Diyarı etkinliğinin dördüncü günü ve bir yanım neredeyse bittiği memnun.

Gerçi bir da bunu takip eden yolculuğu iple ama en azından ondan önce iki gün ailemizle şenlik yapacağız.

Bununla birlikte, bu saçmalıkların edeceği üç günümüz daha var ve elf kostümüm uzun dayanamayabilir.

Yazık.

Bu hafta her gün, saat gece dokuza kadar, aileler Shauna ve annemin yarattığı deneyime katılmak için şehrin dört bir yanından geldiler. Babam çocuklarla fotoğraf çektirmek için Noel Baba rolünün tadını çıkarıyor, ren geyiği hayvanat bahçesi çok sevildi ve ışık gösterilerini kontrol etmek için yapılan saman gezintileri bizi bütün gece meşgul etti. Satıcılar tatilden hemen önce biraz para kazandıkları için mutlular ve çiftlikteki ambiyans daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor - ışıklar, sahte kar, on iki metrelik Noel ağaçları ve her yerde sahte Atatürk çiçeği bitkileri.

Gerçekten büyülü ve Shauna bunu gerçekleştirdi.

Yeni haritaların oraya ulaşıp ulaşmadığını kontrol etmek için ana kapıya doğru yürüyorum. Dün bittiği için bu sabah daha fazla almak üzere yazıcıya koşmam gerekti. Annem ve Shauna'nın buna olduklarını bile sanmıyorum. Ama tekrar açılmamıza bir saatten az bir süre kaldı, bu yüzden hazır olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Kalabalığın en çok Noel'den üç gün olacağını tahmin ediyorum. Çocuklar okuldan çıkıyor ve insanlar işten izin alıyor. Tatil havasına için mükemmel bir bahane.

Bizim için kapılarda çalışan çocuklardan biri olan Barrett ile buluşup haritaları uçup gitmeyecek şekilde sabitlediğinden emin olduktan sonra, fincanımı tekrar sıcak kahveyle doldurmak için çaresizce ana eve geri dönüyorum. Havadaki serinliğin eşi benzeri yok ve

akşamı atlatmak için kafein gereklidir.

İş ve etkinlikte yardım etmek arasında Shauna ve ben birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Her gece benimle eve geliyor ama kafasını yastığa koyduğu anda uyuyor. Sanırım tüm bu beklenti ve planlama onu , yüzden bu bittiğinde çok fazla dinlenmeye ihtiyacı olacağını biliyorum. Ve biter bitmez, onu kalıcı olarak alacağım.

O ev hep bizimdi ama artık resmiyete dökme zamanı geldi.

" daha kahve?" diye soruyor babam mutfakta onunla buluştuğumda. Cezveye yürüyorum ve termosumun kapağını açıyorum.

"Evet. Annem bu hafta bittiğinde hepimizin komaya girmek için dua edeceğini biliyor muydu?"

Babam kıkırdadı. "Forrest, olsa bile, o kadının tek derdi başkalarını mutlu etmek. Bu hafta onu dışarıda gördün mü? Bayan Claus'u o kadar iyi taklit ediyor ki, sanırsın Oscar için yarışıyor."

Bir kahkaha attım. "Evet, haklısın." "Shauna nasıl?"

"Yorgun ama her şeyin bu şekilde çok mutlu."

"Olması gerektiği gibi." Termosumun kapağını kapatırken yüzünü bana dönüyor. "Peki siz ikiniz nasılsınız?"

Gülümsememi saklayamıyorum. "İyiymiş baba. Gerçekten çok iyi." "Yani kalıyor mu?"

"Evet, sanırım öyle."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Bu hâlâ bir gün çiftliği devralmak isteyebileceğin anlamına mı geliyor? İkinizin o zamanlar bundan bahsettiğinizi biliyorum."

Göğsümü bir korku sancıları kaplıyor ama büyümeden bastırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Onunla bu konuyu konuşma fırsatım olmadı. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için festivalin bitmesini bekliyoruz. Önümüzdeki hafta Vegas'a dönüp orada yarım kalan bir işi halletmemiz gerekiyor ama sonra daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Ona evlenme teklif istiyorum ve bu konuyu o zaman çözebileceğimizi biliyorum."

"Olması gerektiği gibi." Fanilasının kolunu yukarı itiyor ve bana saatini gösteriyor. "O zaman sen de bunlardan bir tane alabilirsin."

"Ne?" Babamın neredeyse hayatının günü taktığını gördüğüm saate daha yakından bakıyorum.

"Evlendiğim gün babamdan almıştım, de birer tane verdim."

Walker ve Evelyn kimsenin haberi olmadan evlendiler, bu yüzden biraz geç oldu sanırım."

Hah. Bunu hiç bilmiyordum.

"Çok saat takan baba," diyorum , hayatımın büyük bir bölümünde bir kutuda durması durumunda duygularını incitmek istemediğimden.

"Evet, biliyorum ama bu bir gelenek. Ve sen bunun için uzun süre bekledin. Sakatlandığında, kendini o karanlık delikten asla çıkamayacağını düşünmüştük."

Boynumun arkasını ovuyorum.

bahsetti. *Sahte* . Ya şimdi ya hiç, değil mi?

"Ah, şu konuda ..." "Ne

oldu, evlat?"

"Futbol oynarken hiç sakatlanmadım baba."

Dudakları o kadar yavaş bir sırtışa dönüştü ki, gözleri kapalı uyuyakalmış olmasından korktum.

Ama sonra

" etmen uzun sürdü." diyor. Ağzım açık kaldı. "Yani ..."

"Forrest? Annenle benim aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun, oğlum?" "Hayır..." Uzattım.

"O zaman bir dahaki sefere sakatlık numarası çalıştığında biraz daha çaba göster, olur mu? aşkına, kapıdan girdiğinde dizinde bandaj bile yoktu. Acıyan tek şey lanet olası kalbindi, ama bunu itiraf edemedin, bu yüzden dizin olduğunu söyledin ve ne oldu? Biz de sana uyduk çünkü sonuçta eve döndüğün için mutluyduk." Başını sallıyor, gülüyor.

Omuzlarım çöktü. "Kahretsin. Özür dilerim, baba."

"Ben . Kendine kız arkadaşının peşinden gitme izni vermek yapman gerekeni yaptın ama işler istediğin gibi gitmeyince gururun zedelendi."

Bu oldukça doğru bir özet. "Nereden biliyorsun?"

"Shauna birkaç hafta sonra seni kontrol etmek için bizi aradı. Sana söylemememizi istedi, biz de . Ama biz ikiyle ikiye bir araya getirdik."

Beremi kafamdan itiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Lanetleneyeceğim."

"O kadın seni hep sevdi Forrest, ama zamanlar doğru zaman değildi. Ama şimdi doğru zaman."

"Biliyorum. Bir daha gitmesine izin vermeyeceğim baba."

Babam gururla gülümsüyor. "Güzel." Sandalyenin arkasından alıyor ve kollarını içine sokuyor.

"Şimdi yeniden karaktere bürünme zamanı," diyor ve kırmızı Noel Baba şapkasını da başına geçiriyor.

"İyi görünüyorsun baba."

"Biliyorum. Bunların hepsi sahte olsa da, aşk gerçek Forrest. Bunu asla unutma."

"Taşaklarınla oynamayı bırak Forrest." Bu lanet elf kostümünün içinde kendimi bininci kez ayarlarken Shauna etrafıma bakıyor.

Bak ne , bu lanet olası kurtulmak etkinliğinin en önemli olayı olacak, sonrasında uyuyacağım uyku miktarı *değil*.

"Bunu sen istedin."

"Sanırım bu kıyafet tamamen annenin ." "Senin de işin içinde olduğunu biliyorum."

Dudaklarını içeri kıvrıyor. "Tamam, belki biraz."

Onu göğsüme çektim. "Şu anda çalıştığın için şanslısın, yoksa seni ahıra götürür ve burada ne sakladığımı gösterirdim."

"Kulağa harika geliyor ama ortasında uyuyakalabilirim." "İyi olduğuna emin misin? Bütün hafta bitkin düştün."

"Biliyorum, ama sanırım sadece stres ve zamankinden daha aktif olmak, anlıyor musun?" "Eve gidebilirsin bebeğim. İstersen buradaki işleri biz halledebiliriz?"

Başını iki yana sallar. "Kesinlikle hayır. Herkesin tepkilerini izlerken çok iyi vakit geçiriyorum. Bunun için çalışıyordum Forrest ve bir an bile kaçırmayacağım."

." Dudaklarını iffetle öpüyorum. "Sadece bir şeyler yediğinden emin ol ve belki biraz kahve al."

"Ögle yemeğinden beri bir şey yemedim, bence bu iyi bir fikir."

Shauna'nın gidişini izliyorum ve tam saat dördü vururken başımı ana kapıya çeviriyorum. Kapılar açılıyor ve yüzlerce kasaba sakini içeri doluyor. Caddenin her iki tarafı satıcılar, çocuklar için aktiviteler, farklı temalarda süslenmiş Noel ağaçları ve dev şeker kamışlarıyla dolu ve yolun sonu Noel Baba ile fotoğraf çektirmeye çıkıyor. Konuklar ağaçlarına asacakları süsleri süsleyerek, annemin etkinliğin ilk yılında hatıra olarak sahip olmak istediği ahşap tabelayı imzalayarak ve kenarda duran, havaya şeker ve tarçın kokusu pompalayan kamyonlardan kurabiye satın alarak saatlerini geçirebilirler.

"Vay . Söylentileri ama görmem ." Arkamı döndüğümde Javi, karısı Sydney ve iki çocuğunun orada durduğunu görüyorum. Javi cebinden telefonunu çıkarıp benim fotoğrafımı çekiyor ve gülümsüyor. "Artık gerekirse şantaj ."

"Dikkat ."

Sydney bana sarılmak için öne çıktı. "Seni tatil ruhu içinde görmek güzel Forrest. Sanırım bu kıyafeti giymek için kandırıldın?"

"Evet, annem ve Shauna tarafından." Kızımı müşterilerle konuşurken ve onları Noel Baba'yla fotoğraf çektirmek için sıraya sokarken buluyorum; annem ve babam tam bir karaktere bürünmüş, çocukları ve onların Noel dilek listelerini dinliyorlar.

" mi kalıyor?" Javi aynı yöne bakarak soruyor. "Evet, kalıyor." *Kahretsin, bu kadını kalıcı olarak benim yapmak için sabırsızlanıyorum.* "Senin adına sevindim kardeşim." Elimi sıkmak için uzandı.

"Teşekkürler. Kafamı kıcımdan çıkarmaya çalışırken yanımda olduğun için de teşekkürler." Sydney onun yanında kıkırdıyor. "Siz erkekler hep aynısınız sanırım."

"Ben de öyle duydum." Tekrar Javi'nin yüzüne dönüyorum. "Bu arada, gerektiğinde burada olabilmem için bu hafta iş yerinde kaleyi koruduğun için teşekkürler."

"Sorun değil, dostum. Arkadaşlar bunun içindir."

"Aslında sana bir iş teklifim var," diyerek ilgisini çekiyorum. "Tamam..."

Elimi omzuna koyarak, "Ama bunu tatilden sonra konuşabiliriz," diyorum.

Şirketimi ileriye dönük olarak nasıl idare etmek istediğime dair bir fikrim vardı ama açıkçası bu Shauna ile daha sonra gelecek planlarımız hakkında yapacağımız konuşmaya bağlıydı. "Şimdilik festivalin tadını çıkarın çocuklar." Javi ve Sydney'in kızı ve oğluyla konuşmak için eğildim. "Sıcak kakao çok lezzetli. Anne ve babanızdan biraz istemelisiniz."

Ivy başını kaldırıp babasına bakıyor. "Sıcak kakao alabilir miyiz, lütfen?"

"Sağ ol dostum," diye mırıldanıyor ağzının kenarından. "Daha sonra uyumadığında onu sana geri getireceğimden emin olacağım." Sonra kızına baktı ve "Elbette, Prenses. Hadi gidelim."

"Oh, Forrest." Arkamı döndüğümde Jill'in neredeyse gözyaşları içinde karısı Becca'nın yanında durduğunu görüyorum. "Ne söylediğine dikkat et, Jill."

"Ya da ne?" Şimdi yüksek sesle gülüyor. "Beni kovacak mısın? Evet, bunu daha önce de duymuştum."

Becca'nın gözleri kasıklarına kayıyor. "Vay be. Senin takımında oynamam çok kötü Forrest, çünkü o sopayla her sayı gibi hissediyorum."

Shauna geliyor ve elini belime doluyor. "Merak etme. Seviyor." Becca onaylarcasına başını sallıyor ve Jill sonunda kahkahalarını kontrol altına alıyor.

"Shauna, Jill'le tanışmıştın. Bu da eşi Becca," diyorum Shauna Becca'nın elini sıkmak için uzandığında.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merak etme, Shauna. Senin elf erkeğine binmek gibi bir arzum yok," diye takılıyor Becca.

"Farkındayım. Ve bu küçük kıyafetin vücudu için yaptıklarını da takdir ediyorum." Kaşlarını sallıyor.

Jill ikimize sırtıyor. "Seni mutlu gördüğüme sevindim patron." Shauna'nın başına bir öpücük. "Teşekkürler, Jill."

Becca, Jill'in elini tutup onu sürükleyerek götürür. "Hadi bebeğim. Biraz naneli pamuk şeker istiyorum, böylece daha sonra birbirimizin üzerinden yiyebiliriz."

Jill dudaklarını yalıyor, onlar uzaklaşırken cevabı azalıyor. "Bana mükemmel bir tatlı gibi geldi." Shauna parmak uçlarına basarak beni öpüyor. "Sadece merhaba demek istedim."

"Tehdit bile olmayan Jill'in önünde bölgeni işaretlemekten mi bahsediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Asla çok dikkatli olamazsın." Geriye doğru yürürken bana göz kırpmıyor ve sonra dönüp geldiği yöne doğru ilerlerken kardeşlerim arkamdan yanıma geliyor. Çınlama onları ele veriyor.

Bu aptal kıvrıcık parmaklı terliklerin üzerindeki aptal ziller.

"Bu lanet ayakkabılar. Onları yakmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor Wyatt, kıyafetini ayarlarken. Yemin ederim, bunu yapmak için -çöplerimizin sergilenmediğinden emin için- aslında hareketsiz durmaktan daha fazla zaman harcıyoruz.

"Hayır, bunu yapmayın," diye araya giriyor Walker. "Siz seks yaparken Kelsea'nın bunları takmasını sağlayın. Yaramaz müzik yapmak gibi bir şey."

Wyatt ve ben ikimiz de kardeşimize ters ters bakıyoruz. "İğrençsin." Ondan bir adım uzaklaşıyorum ama Walker yüzünde bir gülümsemeyle başını sallamakla yetiniyor.

"Denemeden eleştirmeyin."

"Shauna nasıl?" Wyatt konuyu değiştirerek -Tanrı'ya bakışlarını benim kıza çeviriyor.

"Bulutların üzerinde."

"Olması gerektiği gibi. Her şey inanılmaz bir şekilde ortaya çıktı. Bira fabrikasındaki insanlar bütün hafta bunun hakkında konuştu."

"Mesajı ileteceğimden emin olabilirsiniz." "Vegas için hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." İki kardeşim de artık Shauna'nın annesiyle ilgili çekincelerimi biliyor ve onlara güvenebilmek gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Walker, "Sadece kadının size onu hak etmediğinizi hissettirmesine izin vermeyin," diye ekliyor. "Size söylüyorum. Evelyn'in ailesini ona davranışları yüzünden azarladığımda, hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar korumacı hissetmemiştim. İşte zaman onu hak ettiğimi anladım."

"Umarım iş o noktaya gelmez ama beni zorlarsa Dixie'ye karşı şeffaf olmakta bir sakınca görmüyorum."

"Peki ya eski sevgilin?" Walker soruyor.

"Onun için endişelenmiyorum. Görebildiğim kadarıyla dünyamızdan gideli çok oldu. Ama umarım Shauna'ya kötü davranmaz, yoksa ben de ona ağzının payını vermek zorunda kalabilirim." Dişlerimi , keşke onu görme fikri beni bu kadar germeseydi. Ama elimde değil. O adam her zaman benim olan kadına sahipti. Nihayetinde hâlâ öyle olduğunu biliyorum ama konuştuklarında ona söyleyebileceği ya da söylemeyebileceği bir şey yüzünden bunu sorgulamasını istemiyorum.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Kardeşlerime dönüp önce birinin sonra da diğerinin gözlerinin içine bakıyorum. "Yarın işiniz var mı?" "Bunun dışında, hayır," diye cevaplıyor Wyatt. "Müdür yardımcım Ben, bu akşam bira fabrikasına bakacak.

hafta."

"Hâlâ üç gün iznim var. Noel'de çalışmam gerekiyor ama akşama kadar rapor vermem gerekmiyor. Neden, ne ?" Walker soruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra "Yüzük alışverişine gitmek istiyorum, acaba bana katılmak ister misin?" diyorum.

Walker ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Siktir, Forrest.

Gerçekten mi?" Onu itiyorum. "Tuhaflaştırma Walker."

Wyatt gülüyor ve sonra bana başını sallıyor. "'Bout fucking time. Orada

olacağım." "Ben de ağabey," diye ekliyor Walker. "Ona ne zaman

soracaksın?"

"Sanırım Vegas'tan döndüğümüzde. Yeni yıla onun karım olacağını bilmeden başlamak istemiyorum. Ve beklemekten nefret ediyorum ama orada işleri yoluna koyduktan sonra iyi olacağımızı biliyorum."

Wyatt omzuma vurdu. "Bu harika Forrest. Senin adına çok mutluyum. Sonunda istediğini elde ediyorsun."

"Evet. Sanırım öyleyim."

"Mutlu Noeller, bebeğim." Yatakta dönüyorum, Shauna kıcını ereksiyonuma doğru iterken onu göğsüme çekiyorum.

"Mutlu Noeller, Forrest."

"Burada kollarımda seninle uyandığıma inanamıyorum. Sanırım Noel Baba bu yıl beni dinliyordu."

Shauna kıkırdıyor. "Bu çok sevimsizdi. Yaşlı adam şakaların var."

"Şu yaşlı adam saçmalığına başlama Shauna, yoksa seni gelecek haftaya kadar sikerim ve sana hâlâ ne kadar genç olduğumu hatırlatırım."

Bir esneme sesi çıkarıyor. "Önümüzdeki haftanın sonuna ne dersin, böylece tüm seyahatler bitmiş olur? Yemin ederim, daha yeni uyandım ve uykuya geri hazırım."

"Biliyorum bebeğim. Ama başardık. Kış Harikalar Diyarı etkinliği sona erdi ve sadece annenle Brocku görmeye gideceğiz."

"Ugh. Neden bunu tekrar kabul ettim ki?"

Yüzü bana dönük olacak şekilde döndürüyorum. "Çünkü sen diğer insanları önemseyen birisin."

"Bundan emin değilim..."

"Evet, öyleyim. Aslında, biz ayrıldıktan sonra beni kontrol etmek için ailemi aradığını neden bana söylemedin?"

Gözleri büyüdü. "Sana bunu mu söylediler?"

"Babam geçen gece ona dizimdeki sakatlığı taklit ettiğimi söyledikten sonra yaptı. Anlaşılan pek inandırıcı olamamışım, çünkü o ve annem zaten biliyordu."

Avucunu kafasına . "Tanrım, Forrest. Eğer yalan söyleyeceksen, en azından doğru söyle."

"Konuşmayı seven birisin," diyorum, kaburgalarını gıcıklayarak ciyaklamasına neden oluyorum.

"Şimdi soruma cevap ver."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Senin için endişeleniyordum. Benden uzaklaşmanı izlemek beni kesinlikle yıktı ve aylarca göğsümün ağrımasına neden oldu. Ama iyi olduğundan, seni tamamen kırmadığımdan emin olmalıydım."

"Kırdığın tek şey kalbimdi bebeğim. Geri kalanını tekrar bir araya getirebildim."

"Sevindim ama bu konuda kendimi hep suçlu hissettim."

"Bu yüzden başkalarını tamamen farklı bir düzeyde önemseydiğini biliyorum. Beni ve Brock'u inciten seçimler yapmış olabilirsin ama aynı zamanda onları ve her zaman bizim için en iyisini düşündün."

Bu noktaya gelmem uzun zaman aldı ama babamla konuştuktan sonra her şey netleşti: Shauna beni kasıtlı olarak incitmeye çalışmadı. anda kendisi için en iyisi olduğunu düşündüğü bir seçim yaptı. Ama sonra, beni çapraz ateşte yakaladığı için hala vicdan azabı duyuyordu. Ve aynı şeyi eski sevgilisi için de yapıyor.

Gerçi onun seçtiği erkek ben olduğum için, olayları bu şekilde görmek benim için daha kolay.

"Brock senin dürüstlüğüne hak ediyor ve ben de annene, sana sunacak hiçbir şeyi olmayan küçük kasaba çocuğu olmadığımı şansını hak ediyorum."

"O böyle düşünmüyor..." Ona ters ters bakıyorum. "Ben ciddiym, Forrest."

"Hadi ama Shauna. Annen seni bu hayatın içine çekmemi istemedi çünkü ona olan buydu."

"Biliyorum ama sorun ki bunu bana karşı kullanmaya devam ediyor, sanki ben de aynı sonuca mahkummuşum gibi."

"Farkındayım. Umarım bizi birlikte gördüğünde, istediğimizin bu olduğunu anlayacaktır - ve bu sefer sonsuza dek sürecek."

"Ben de öyle umuyorum."

Kıçına şaplak atarak çığlık atmasını sağladım. "Şimdi ya yatakta ya da duşta sevişebiliriz. Her iki durumda da sikileceksin."

"Yatağa ve duşa ne dersin?"

Başımı arkaya eğiyorum ve inliyorum. "Kahretsin, düşünme şeklini seviyorum."

Ve sonra onu ne kadar sevdiğimi bedenimle gösteriyorum, kelimeleri başka bir gün ve zaman için saklıyorum - iki gün önce aldığım yüzükle mükemmel bir şekilde planladığım bir zaman.

Bir saat sonra ailemin evine varıyoruz, kapıyı açar açmaz taze pişmiş tarçınlı çöreklerin kokusu evden dışarı .

"Geldiler!" Shauna ve ben oturma odasına girerken Kelsea anons ediyor. "Bu kadar görüldüğüm için üzgünüm ama annem siz gelene kadar yemek yiyemeyeceğimizi söyledi ve herkes açlıktan ölüyor," diye fısıldıyor biz yanlarından geçerken.

"Geç mi kaldık?" Shauna bana bakarak soruyor. "Dokuz demiştin."

"Biraz geç kalmış olabiliriz."

Kaburgalarımı dürtüyor. "Ne oluyor Forrest?"

Kelsea gözlerini deviriyor. "Eminim senin dikkatini dağıtmak için bir sürü yol bulmuştur, değil mi?" Shauna'nın yanakları kızarıyor, ki şu anda bunu gerçekten çok sevimli buluyorum. ". "

"Haydi millet! Kahvaltı hazır!" Ailemiz bir başka ev yemeği için masanın etrafında toplanırken annem anons ediyor.

Herkes servis yaptıktan sonra Shauna'nın tabağındaki yiyecekleri ittiğini fark ediyorum. "Hey, iyi misin?"

"Evet, sadece aç değilim. Midem tuhaf hissediyor. Sanırım son birkaç gündür çok fazla kahve içtim ve beni yakalıyor."

"Belki." Ona bir bisküvi uzatıyorum. "En azından bunu ye o zaman. Hepsini yardımcı olur."

Bisküviden bir ısırık alıyor ve inliyor, sesi doğrudan sikime gidiyor. Ben zaten

Bu kadını bu sabah iki kez aradım, ama bir ses sonra onu tekrar istiyorum. "Oh, evet. Tanrım, bunlar çok güzel."

Masanın altında bacağını ovuyorum ve herkes yemeğini bitirdikten sonra hediyeleri değiş tokuş etmek için oturma odasında toplanıyoruz.

Gösterinin yıldızı elbette Kaydence, Walker ve Evelyn ona nasıl yapılacağını gösterdikten sonra kutuların ambalaj kağıtlarını yırtıyor. Ailem her anın tadını çıkarıyor, kardeşlerim ve benim kızlarımızla fotoğraflarımızı çekiyor, taze odunlarla ateşi harlıyor, bize yirmi kişiyi doyurabilecek bir şarküteri tabağı yediriyor ve gelecek yıl çiftler gezisi için otel kuponlarıyla bizi şımartıyor.

Shauna daha sonra ben kanepede futbol maçı izlerken üzerimde uyuyakalıyor ve onu kucağıma almak varlığıma bir huzur dalgası getiriyor.

Bu mutluluk, aile, anılar, iyi geçirilmiş zaman. Ve ben gerçekten çok mutluyum.

Yıllar sonra ilk kez, istediğim her şeye sahibim. Ta ki bir an bildiğimi sandığım her şeyi değiştirenene kadar.

CHAPTE R TWE NTY- ONE

Shauna

"Y İy i oldu ğuna emin misin?" Kemerlerimizi ba ğlarken Forrest soruyor ve uça ğın kaptanı mürettebatının kalkışa hazırlanması gerekti ğini anons ediyor.

"Ben iyiyim. Sanırım sadece susuz kaldım." Suyumun kapa ğını çeviriyorum ve neredeyse yarısını içiyorum. "İşte oldu. Gördün mü?"

"Bu sabah neredeyse bayılıyordun bebe ğim. Belki de kan şekeri ni yükseltmek için biraz meyve ihtiyacın vardır." Uçuş görevlisine gelmesini işaret etti. Benim için bir portakal suyu temin etti ğinde, onu yüzüme doğru . "İç şunu."

"Ben iyiyim."

"Sadece benim için yap, lütfen, Shauna."

Sesindeki çaresizlik, fazla mücadele etmeden itaat etmemi sağlıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, zaten onunla savaşıacak enerjim yok.

Meyve suyunu içiyorum ve elimin tersiyle a ğzımı siliyorum. "İşte oldu."

"Teşekkür . Şimdi, sence oluyor?"

Tekrar esnedi ğim için a ğzımı kapatıyorum. "Bilmiyorum Forrest. Sanırım hâlâ geçen haftanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. İyiyim." Endişesini hafifletmek umuduyla ona gülümsüyorum. "Ama yorgunum. Uçakta biraz uyumak istiyorum, tamam mı?"

Kaşları bir araya gelmeye devam ediyor. "Tamam."

Şimdilik vazgeçti ği mutlu bir şekilde seyahat yastı ğımı kapıyorum, ve biraz uyumaya hazır şekilde pencereyle arama sıkıştırıyorum.

Las Vegas'a üç saatlik bir uçuşumuz var ve yol boyunca uyuyabilirsem, kendimi iyi dinlenmiş ve annemle başa çıkmaya hazır hissetmeliyim. Mesele şu ki, Forrest haklı. Bana şeyler oluyor. Bu sabah yaşadığım baş dönmesi nöbeti, bu ziyaretten sonra kesinlikle dinlenmek için biraz zaman ayırmam gerekti ğini fark etmemi sağladı.

Daha önce de kendimi çok zorlamıştım ve di ğer taraftan gayet iyi çıkmıştım. Belki de Teksas'ta yaşadığımız sert kış havası bunu daha da kötüleştirdi. Ve belki de seks de yardımcı olmamıştır.

Şu anda yapabilece ğim bir şey olmadığını bilerek gözlerimi kapatıyorum ve yorgunlu ğumun beni ele geçirmesine izin veriyorum, bu uçuşta biraz dinlenmeye hevesliyim.

Şu anda, uyku benim en iyi arkadaşım.

CHAPTER TWENTY-TWO

Forrest

"Shauna . ." ürkütmemeye çalışarak yavaşça uykusundan . "Bebeğim. ." "Ha?"

Yavaşça gözlerini açıyor ve uçağın etrafına bakıyor. "Burada mıyız?"

"Evet, bebeğim. Geldik işte. İniş boyunca uyudun. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

Ağızındaki salyayı sildi ve sandalyesinde dimdik oturarak yavaşça uçağın etrafına baktı. İnsanların çoğu çoktan gitmişti ama onu uyandırmak zorunda kalmadan önce mümkün olduğunca uzun süre uyumasına izin vermek istedim.

Kahretsin, solgun görünüyor.

"Shauna. . . iyi görünmüyorsun, tatlım."

"Ben iyiyim," homurdanıyor, seyahat yastığını kapıp çantasına tıktırıyor.

"Hayır, değilsin. Sürekli yorgunsun, solgunsun ve baş dönmesi nöbetleri geçiriyorsun." Koltuğundan kalkıp koridora ilerliyorum, böylece o da koltuğundan kalkabiliyor.

"Sadece yıprandım Forrest. Bu daha önce de başıma gelmişti." Yavaşça kendini yukarı itiyor ve koltuk sırasının üzerinden kayarak önümde duruyor.

"mi?"

"Yani, evet. Belki bu kadar kötü değil ama bazen bir etkinliğe odaklandığımda kendime bakmayı unutuyorum."

"Bunu yapamazsın, Shauna."

Gülümsemesi endişemin bir kısmını hafifletiyor. "Bana ne yapacağımı söylemene gerek yok Forrest." "Evet, var, eğer kendini bu kadar çok çalıştıracak ve vücudunu dinlemeyeceksen."

El bagajı olarak kullandığı çantayı ona veriyorum ve o da uçağın ön tarafına doğru ilerlemeye başlıyor. "Hayatımızın geri kalanında bana patronluk taslamaya , değil mi?"

Jet yoluna girdiğimizde arkasından yürürken, "Tabii ki öyleyim, kadın" diye cevap veriyorum.

"Eh. Sanırım sahip olunacak daha kötü sorunlar var" diyor ve sonra tam önümde yere düşüyor.

Ne oluyor lan?

"Shauna!" Başını çarpmasın diye onu yakalamak için dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudunu kollarımın arasına alıp omuzlarını hafifçe sarsarak gelmesini sağlamaya çalışıyorum. "Shauna, bebeğim." Elimle yanağına dokunuyorum ama kendinden geçmiş.

Bir havaalanı güvenlik görevlisi koşarak geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Sadece . Sabahtan beri başı dönüyor ve son zamanlarda çok yorgun." Tekrar ona bakıyorum, parmağımı burnunun altına koyarak nefes aldığından emin oluyorum. Silik ama nefesi orada.

Kalbim göğsümden fırlamaya çalışırken memur, "Tıbbi yardım çağıracağım," diyor. "Shauna."

Gözlerim yanmaya başladı. "Bebeğim, . Lanet olsun, bunu bana yapamazsın. Biz sadece birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk."

"Efendim, ona bir bakalım." İki sağlık görevlisi, kolları ekipmanla dolu ve arkalarında bir sedyeye bana yaklaşıyor.

"İyi olmak zorunda," diyorum onlara.

"Onu edeceğiz" dediler, ben onu teslim ederken ve onlar da hayati değerlerini kontrol etmeye başlarken.

Dizlerimin üzerinde oturuyorum, etrafımda hareket etmeye devam eden dünyadan habersiz.

Çünkü dünyam dönmeyi bıraktı ve bir daha asla başlayamayacağından korkuyorum.

Shauna'nın beklerken hastane makinelerinden gelen bip sesleri beni tedirgin ediyor. Meğer tansiyonu tehlikeli derecede düşükmüş ve susuz kalmış, bu yüzden bir serum bağladılar ve gözetim altında tutulurken uyumasına izin verdiler.

Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Gözümün önünde yere yığıldı.

Hayatımı yeniden tamamlayan kadın bir haftadan uzun süredir hasta ve tek hissettiğim suçluluk duygusu. Onu daha önce almalıydım. Belirtileri ilk gördüğümde onu dinlendirmeliydim. Yapmalıydım.

"Forrest?"

Başımı Shauna'nın yattığı yatağa çeviriyorum, gözleri zar zor açılmış, bana bakıyor. "Hey, bebeğim."

Başı sola sallanıyor. "Ne oldu?" "Yere yığıldın.

Havaalanında bayılmışsın."

İnliyor ve gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım, ne kadar utanç verici."

"Daha çok dehşet verici," diye düzeltiyorum. "Kan basıncın tehlikeli derecede düşüktü, bebeğim."

"Kahretsın."

"Evet."

"Annemi aradın mı?" diye soruyor. "İndiğimizi haber vermezsek çok endişelenecek."

"Ben yaptım. Frank'le birlikte buraya geliyor."

Shauna bir elini alnına götürür. "Harika. Şimdi ondan başka bir şey için daha ders alabilirim."

Kendi elimle onun elini okşayarak vücudumdaki adrenalinin başlamasına izin veriyorum. "Beni çok korkuttun, Shauna."

"Özür dilerim, Forrest. Bunu yapmadım."

"Biliyorum, ama-" Kapının çalınması bizi böldü.

"Uyanık mısın?" Shauna'yı hastaneye yatırıldığından beri izleyen doktor kapıdan içeri giriyor.

"Daha bir dakika önce uyandı," diye açıklıyorum.

"Güzel." Sevdiğim kadına döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Shauna. Ben Dr. Martin, sen geldiğinde acil serviste nöbetçi olan doktorlardan biriyim ve seninle olanlar hakkında konuşmak istedim."

Shauna yatakta daha yükseğe oturmak için mücadele ediyor, ben de yerimden kalkıp ona yardım ediyorum. "Tamam," diyor rahatladığında, eli hâlâ benimkinde.

Doktorun gözleri bana kaydı. "Bu konuşma sırasında onun odada olmasından olmuyor musunuz?"

Shauna elimi sıkarken başını bana çeviriyor. "Evet."

Dr. Martin başını sallar. "Tamam. Kan basıncınız tehlikeli derecede düşüktü. Kan basıncınız tehlikeli derecede düşüktü, bu yüzden başınız dönüyordu ve sonunda ."

"Ona söyledim doktor," diyorum.

Dr. Martin hızlıca başını sallar. "Harika. Sanırım nedenini bulduk."

"Tamam.." Shauna cevap veriyor ve buradan gelecek kötü haberlere hazırlandığını

hissedebiliyorum. İkimiz de Ama doktor gülümsüyor. "Tebrikler. Hamilesiniz."

Shauna'nın ağzı açık kaldı. Kalbim neredeyse . *Hamile* mi?

Shauna bir kahkaha atar. "Özür dilerim. Az önce hamile olduğumu mu söyledin?"

Dr. Martin daha geniş gülümser. ". Kan akışı fetüse yönlendirildiği düşük tansiyon genellikle hamileliğin erken dönemlerinde görülen bir semptomdur. Hesaplamalarımıza göre, kanınızdaki HCG seviyelerine dayanarak, yaklaşık altı haftalık olduğunuzu tahmin ediyorum."

Shauna iç çeker ve gözlerini kapatır. "Regl dönemimi kaçırdığımı fark etmedim bile. Çok meşguldüm."

Dr. Martin başını sallar. "Düşündüğünüzden daha sık oluyor."

Hastane yatağında yatan hayatımın aşkına bakıyorum sonunda haberi alıyorum. Shauna hamileydi.

O benim çocuğumu taşıyor.

Baba olacağım.

"Seni seviyorum," diyorum ona doktorun önünde, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken. Shauna dikkatini bana çeviriyor, onun gözleri parlıyor. "Forrest . . ."

Dr. Martin boğazını temizliyor. "İkinizi biraz yalnız bırakayım, ama sonraki adımları sizinle birlikte gözden geçirmek için geri döneceğim."

Shauna tekrar bana odaklanmadan önce ona "Teşekkür ederim," diyor. Doktorun dışarı çıktığını zar zor duydum. "Forrest, ben-"

"Seni seviyorum Shauna," diye kestim sözünü, yüzünü elimle tutup parmağımı dudaklarına bastırdım. "Seni çok seviyorum ve bir bebeğimiz olacak."

Aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başlar. "Aman Tanrım. Öyleyiz!"

"Annem bana kalman için sana bir sebep vermemi söylediğinde, aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Ama şimdi, tekrar kaçmana izin vereceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

Başını iki yana sallar. "Uzaklaşmak istemiyorum. Sonsuza kadar Newberry Springs'te kalmak istiyorum, seninle."

Alnımı onun kine yaslayarak derin bir nefes alıyorum ve nabzımın yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum. Bugünkü tüm adrenalini yine içimde dolaşılıyor ve bunun beni de bayıltmasından korkuyorum.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun," diye fısıldıyor Shauna, biz orada oturup aynı havayı solurken. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Beni şakacı bir şekilde itiyor ama . "Bunu ben planlamadım Forrest."

"Yaptığını söylemedim."

"Biliyorum. Sadece düşünmeni istemiyorum-"

Parmağımı bir kez daha dudaklarına bastırıyorum. "Bu düşünceni sakın bitirme. Son on beş yıldır ne için savaşıyoruz Shauna? Biz, işte . Bunun nasıl ya da neden olduğu umurumda değil ama eninde sonunda olacaktı çünkü sen ve ben birbirimize geri dönmenin yolunu . Bir aile olmamız gerekiyordu. Bu planladığımızdan çok daha erken gerçekleşecek ama ben buna çok hazırım."

Derin bir nefes alır ve üfler. "Hamile olduğuma inanamıyorum." "Yani, çok fazla seks yaptık."

Kıkırdıyor. "Evet, ama eğer altı haftalık olduysam, muhtemelen futbol maçının olduğu hafta sonu olmuştur."

"O gece yine bol bol seks yaptık bebeğim."

Çenesini benimkine doğru eğiyor, ben de ağzımı onunkine usulca öpüyorum ona aşkımızın her kıvrıma değdiğini gösteriyorum. Bana tekrar "Seni seviyorum," diyor.

"Seni daha çok seviyorum."

Bir boğaz temizleme anımızı bölerek dikkatimizi Shauna'nın annesi Dixie ve kocası Frank'in durduğu kapıya yöneltiyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Frank, Dixie odanın öbür ucuna, yatağa doğru koşmadan önce.

"Ah, bebeğim." Dixie kızına sarılmak için öne atılıyor, ben yoldan çekiliyorum. Yatağın diğer tarafına , böylece Shauna ile aramda fazla boşluk kalmıyor. Kadın artık bebeğimi taşıyor, bu yüzden zorba olmama alışsa iyi olur.

Ve nedense şu anda Shauna'yı annesinden korumak zorundaymışım gibi hissediyorum.

"Ben iyiyim anne."

Dixie, "Bir havaalanında yere yığıldın," diyor.

Dixie'nin gözleri benimkilere kilitlenirken, "Kafasını çarpmasın diye onu yakaladım," diye ekliyorum.

"Teşekkür . Ama sanırım kızımın kendini çok fazla çalıştırdığını söylemek yanlış olmaz."

"Anne . . ."

"Shauna." Annesi Shauna'nın saçlarını tekrar yüzünden uzaklaştırıyor. "Burada olduğun için mutluyum. Evde olduğun için."

"Vegas artık benim evim değil anne." Shauna bana baktı. "Newberry Springs öyle." "Shauna.

." Dixie söze başladı ama ben kendi pozisyonumu ortaya koymak için en uygun zamanın bu olduğuna karar verdim.

"Dixie, bakma umarım Shauna'yla tekrar birlikte olduğumuz gerçeğini kabul ," diye başlıyorum, yatağın karşı tarafında duran kadın bana ters ters bakarken.

"Evet, karıştığın için teşekkürler."

Ben mi? İşgüzar mı?

Annem gurur duyardı.

"Eğer aradığınız buysa bunun için özür dilemeyeceğim çünkü Shauna da ben de onun Brock'la mutlu olmadığını biliyorduk. Kalplerimizin birbirimize ait olduğunu ve hep öyle kalacağını anlamamız için birbirimizi yeniden görmemiz gerekti."

"Kızım o küçük kasabadan daha iyisini hak ediyor Forrest."

"Çok yazık, çünkü kızınızın en mutlu olduğu yer o küçük kasaba."

"Alo? Ben buradayım," diye araya giriyor Shauna, ikimizin arasına bakarak. "Ve biliyor musun anne? Sen orada mutlu olmadın diye ben de olmayacağım anlamına ."

Dixie kızına döner. "Ama sen ne olduğuna bir bak tatlım. Okula ,

kendine bir kariyer yaptı, sana bakacak bir adam buldu . ."

"Benim için istediğin buydu. Farkına şey, tüm bunların bir bedeli olduğu - Forrest'ı kaybetmek." Shauna ağlamaya başlar. "Babamın peşinden gittiğim için pişman değilim ama kalbimin bir parçası Newberry Springs'ten hiç ayrılmadı. Çünkü Forrest orada. Ve torunun da orada olacak."

Dixie'nin nefesi kesilir. "Sen . ."

"Hamileyim anne," diyor Shauna. "Bu yüzden bayıldım. Daha erken ama tansiyonum çok düşüktü."

"Aman Tanrım..." Dixie eliyle ağzını kapatır.

Shauna annesinin diğer eline uzanarak onu sıktı. "Seni seviyorum ama artık kendi hayatımı yaşamama izin vermenin zamanı geldi. Ne istediğimi biliyorum, Forrest ve Newberry Springs de bu."

"Büyükanne mi olacağım?"

"Öylesin," diye araya giriyorum Dixie'nin gözleri tekrar bana dönerken. "Kızına ve çocuğumuza ben . Onu seviyorum, Dixie. Shauna benim karım olacak ve ben, hayatımızın geri kalanında seninle bu kavga istemiyorum. O yüzden bunu öğrenir ve ailemizin bir parçası olmaya çalışırsan, sanırım bu hepimizi mutlu eder." Yerimde dururken dişlerimi sıkmamak için kendimi gerçekten zor tutuyorum. açıkçası soğukkanlılığımı ne kadar iyi koruduğuma şaşıyorum.

Bu kadını kızını hak ettiğime ikna etmek için söyleyebileceğim milyonlarca başka şey, kullanabileceğim ayrıntı var. Ama sonuçta bunu ona kanıtlamama gerek yok çünkü Shauna bunları biliyor. Önemli olan tek şey bu.

"Tatlım.." Frank Dixie'nin arkasından yaklaşp elini omzuna koydu. "Shauna kendi hayatını yaşamak zorunda."

Dixie gözyaşlarını sildi ve sonra kızına baktı. "Senin için her zaman en iyisini istedim, Shauna."

"Biliyorum anne. Benim için en iyisi bu." Uzanıp elimi tuttu. "On beş yıldır ilk kez, istediğim her şeye sahip hissediyorum."

Dixie iç geçirir ama sonunda başını sallar. "O zaman bunu kabul etmeye çalışacağım." Shauna zaferle gülümser. "Tek istediğim bu."

"İstediğin kadar ziyaret edebilirsin," diye araya giriyorum. "Evde bir sürü odamız var."

Shauna bana sanki iki kafam varmış gibi bakıyor ama sanırım birlikte yaşamamız artık kaçınılmaz bir sonuç.

Frank, "Her zaman Teksas'ı ziyaret etmek istemişimdir," diyor ve böylece yolumuzdaki engellerden biri daha kalkmış oluyor.

CHAPTE R TW NTY-THRE E

Shauna

"**Z** hemen olacak." Forrest, Brock'la buluşmak üzere sözleştiğimiz kafenin köşesindeki işaret etti. "Burada olmak zorunda değilsin. Aslında Brock'un seni görmesinin işleri daha da kötüleştireceğini düşünüyorum." "Umurumda değil. Bir pislik gibi davranmaya başlarsa diye yakınımnda olmak istiyorum."

Yalan söylemeyeceğim, Forrest'ın burada olması bu buluşmayla ilgili endişelerimi azalttı ama uğruna Brock'terk ettiğim adamı yüzüne vurmak da istemiyorum.

"Ayrıca, bebeğimi taşıyorsun ve bebek nereye giderse ben de oraya giderim." Başparmağıyla göğsünü işaret ederek bir Neandertal gibi davranıyor.

Tanrım, sanırım onu çok seviyorum.

İki gün önce hastaneden oldum ve o zamandan beri annem Frank ile vakit geçiriyoruz. Annem Forrest'a ısındı ve bunun bana çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama sağladığını inkar edemem. Son iki günü dinlenerek ve bol sıvı alarak geçirdim ve iki haftadır ilk kez bugün kendimi yarı yarıya normal hissediyorum - bu da Forrest'la Teksas'a dönüp hayatımıza birlikte başlayabilmemiz için bu konuşmayı aradan çıkarmak için sabırsızlandığım anlamına geliyor.

Ailesine de önümüzdeki yaz aramıza yeni bir küçük Gibson katılacağını söyleyin.

"Sakin ol Tarzan. Bebek iyi. Bu kafede otururken bana hiçbir şey olmayacak."

Yüzümün yanlarını avuçluyor. "Gözümün önünde yere yığıldın Shauna, bu da beni hayatım boyunca yaraladı. Gerçekten sana karşı aşırı korumacı olmaya hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım. Ama her gün her saniye benimle olamazsın Forrest. Peki ya işe döndüğümüzde?"

"Kendimi klonlamanın bir yolunu bulmam gerekebilir."

Yanımızdan gelen bir boğaz temizleme sesi bizi konuşmamızdan koparıyor. Forrest ellerini yüzümde tutmaya devam ediyor ama ikimiz de döndüğümüzde Brock'un orada durduğunu ve durumu değerlendiriyormuş gibi bize baktığını görüyoruz.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Brock, ses tonunda kızgınlık var. "Misafirimiz olacağını fark etmemiştim Shauna."

Forrest omurgasını dikleştiriyor, gerçekte olduğundan daha korkutucu görünüyor. Ama bunun için de rahat olamayacağını da biliyorum.

"Bak, ona destek olmak için buradayım, tamam mı? Arkada işime bakacağım ama ona kötü davranmaya kalkarsan seni bu yere sermeyeceğimi sanma."

"Beni tehdit etmene gerek yok. Kızı çoktan kazandın. Dövüşün bittiğini söyleyebilirim." Brock ellerini ceplerine soktu.

Forrest dudaklarına bir öpücük kondurup koltuğuna geri dönmeden önce, "Eğer onun, zamanın sonuna kadar tekrar tekrar uğruna değer olduğunu anlamıyorsan, zaten onu hak etmemişsin demektir," diyor.

"mi?" Brock masayı işaret ediyor.

"Elbette. Bunun için üzgünüm," diyorum ikimiz de yerimize otururken. "Sanırım hayatına devam ettiğini söylemek doğru olur?"

"Evet. Ve bak, Brock. Forrest'ın kollarına koşmadığımı bilmeni isterim, ama düğünümüzden önce onu tekrar görmek benim için büyük bir uyanış çağrısıydı. Duygularıma karşı dürüst olmadığımı anlamamı sağladı."

Brock masaya bakar. "Seni sevdim, Shauna. Sana istediğin her şeyi verirdim."

"Biliyorum, ama istediğim şey senin bana veremeyeceğin bir şeydi. Gerçek şu ki, kalbimi uzun zaman önce verdim ve nihayetinde seninle evlenmek yanlış olurdu."

"Sana hemen cevap vermediğim için özür dilerim, ama o kadar kızgındım, o kadar utanmıştım ki..." Başını sallıyor. "Sana bakıp nerede yanlış yaptığımızı düşünmeye dayanamadım. ben o değilmişim."

Başımı salladım. " de bu. Sen yanlış bir şey yapmadın ama hâlâ başka birini severken seninle evlenseydim ikimize de kötülük etmiş olurdu. Kaderinde seni mutlu edecek kadın ben ama umarım bir gün onu bulursun."

"Ben de." Çenesini Forrest'ın köşede oturduğu yere doğru uzatıyor. "Mutlu musun?"

Elimi karnımın üzerine, bebeğimin büyümekte olduğu yere koyuyorum - hem benim hem de Forrest'ın bir parçası olan bir çocuk. "Ben varım."

"O zaman senin adına sevindim." Bana küçük bir gülümseme gönderiyor, ama bunu ve sunduğu rahatlamayı kabul , kaybolurken göğsümden taşıdığı ağırlığı.

"Teşekkür . Ve tekrar, seni incittiğim için çok üzgünüm, Brock."

"Neyse ki kırık bir kalp, hayattan ne istediğinizi anlamanız için iyi bir yol. Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum."

"Aferin sana. Umarım bulursunuz."

Brock masadan kalkıyor ve derin bir iç çekiyor. "İyi şanslar, Shauna." "Sana da Brock."

Kafeden çıkışını izliyorum ve kapının arkasından kapandığını, hayatımdaki o sayfayı kapattığını fark ediyorum.

Ve sonra gözlerim dolmaya başladı.

"İyi misin?" Forrest arkamdan gelip elini omzuma koyarak soruyor. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak burnumu çekiyorum. "Evet. İyiyim."

"Neyin var? Sana eşeklik mi etti?" diye soruyor sesimin titrediğini duyunca.

Başımı salladım. "Hayır, tam tersi. Görünüşe göre ikimiz de sonunda birbirimiz için anladık."

Forrest masaya gelir ve Brock'un az önce boşalttığı koltuğa oturur. "Evet, tabii. Sen benim olmalısın, Shauna."

Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Biliyorum ve bunun her şeye çok hazırım."

CHAPTE R TWENTY- FOUR

Shauna

"A Bundan emin misin?" Forrest'a bebek bisküvisini fırının ortasına yerleştirirken . Bugün bizim evde onlardan bir parti yaptım ve her ihtimale karşı birkaç tanesini buraya getirdim. gerekli ekstralar.

"Sana söylüyorum, annem kaybedecek."

Şüpheli görünmemek için fırından uzaklaşırken Forrest'a "Annemi ağlatmaktan nefret ediyorum," diyorum.

"Gerçekten fazla bir şey gerekmiyor, bebeğim. Ama yeniden büyükanne olacağını söylemek? Gözyaşları garanti."

Vegas'tan dün gece döndük, bu yüzden G Anne Noel'den beri ailece bir araya gelmediğimiz için bu sabah kahvaltıya gelmemiz konusunda ısrar etti. Forrest ailesine bebekten bahsetmemiz konusunda ısrar etti. İlk başta, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için biraz daha beklemek istedim. Ama o çocuğumuzu bir sır olarak saklamak ."

Bebeğimiz bir mucize, sevgimizin bir ürünü ve bu güzel haberi herkesle paylaşmak istiyor. Bunu ona nasıl inkar edebilirim?

"İşte buradasınız!" Anne G koridordan mutfığa doğru gelirken haykırıyor. "Yolculuk nasıldı?"

Sarılmasını engellemeden önce ona "İlginçti," diyorum.

"İlginç mi? Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece bir duygu patlamasıyla dolu."

"Eh, bu beklenen bir şey. Brock'la her şey yolunda gitti mi?" Annem hala elimi tutarak soruyor.

"Öyle oldu ve şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Elimi sıkıyor ve bana o gururlu anne veriyor. "Güzel. Artık devam etme zamanı, değil mi?"

"Kesinlikle," diyor Forrest, annesi mutfığın derinliklerine doğru ilerlerken bana doğru kayıyor ve şakağımı öpüyor.

Walker, Wyatt ve Bay Gibson arka kapıdan eve girerler, hemen arkalarından Kelsea, Evelyn ve annesinin kucağında mutlu bir şekilde oturan Kaydence gelir.

Oh, Tanrım. Sekiz aydan kısa bir süre sonra ben de öyle olacağım.

"Geri döndün!" Kelsea haykırıyor ve beni kucaklamak için yanıma geliyor. "Evet, dün gece geldik."

"Nasıldı?"

Forrest, "Şu burada olduğundan çok daha sıcak," diyerek herkesi güldürüyor.

"Evet, Kaydence'in atları görmesi için dışarı çıktık ama hava biraz fazla soğuk," diyor Evelyn. "O zaman herkesi kahvaltı ile ısıtalım. Pastırmayı fırına atıp kızartacağım.

biraz yumurta hazırla." Forrest gerilirken annem fırına doğru ilerliyor.

Belki de gergin benimdir.

Annem fırını ısıtmaya başladı ve benle Forrest aynı anda farkına vardık. "Fırını açmadan önce kontrol etmeyecek misin?" Forrest annesine soruyor.

Dönüp bize bakıyor ve ona aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Neden fırını açmadan önce kontrol edeyim ki Forrest? Ne zamandır bu mutfakta yemek pişirdiğimi biliyor musun? asla bir şey bırakmam."

"Bunun sadece güvenlik protokolü olduğunu sanıyordum," diye araya giriyorum, bu da annemin yüzündeki şaşkınlık ifadesinin artık bana yöneldiği anlamına geliyor.

"Siz ikiniz Vegas'ta aklınızı mı kaçırdınız?" Annem başını sallar ve lavaboya yönelir, başlayan fırını gelmeye devam eder.

"Bence *gerçekten* içeri bakmalısın, anne." Forrest belimi sıktı.

Anne ellerini bir havluya kuruyor ve sonra hayal kırıklığıyla havluyu tezgâhın üzerine fırlatıyor.

"Yemin ederim, siz çocuklar büyüdükçe bana ne yapacağımı söyleyebileceğinizi sanıyorsunuz ..."

Fırının kolunu çekiyor ve içinde ne olduğunu görünce donup kalıyor. Çekmeceden bir fırın eldiveni kaparak içeri uzanıyor ve içeride bir tabakta duran mini bisküviyi kaparak çıkarıyor. "Bu da ne böyle?" diye soruyor, herkes etrafta durmuş izlerken.

Forrest'ın göğsü sessiz kahkahalarla inip kalkıyor ve sonra adanın diğer tarafından Walker'ın sesini duyuyorum.

"Oh, kahretsin." Bize döndü ve "Gerçekten mi?" diye sordu. Forrest ve ben başımızı salladık.

"Gerçekten mi, ne?" Annem tabağı tezgâhın üzerine koyup bisküviyi alarak haykırıyor. "Pekâlâ. Hanginiz benim bisküvilerimi yapmayı denedi ve başaramadı, ha? Bu biraz utanç verici, hanımlar. Büyüklüğün önemli olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Yani, ama."

Walker kaybetti. "Tanrım, anne. Bu kadar küçük olması gerekiyordu. Bu bir *bebek* bisküvisi." Kelsea'nın nefesi kesildi. "Ve fırının içindeydi!"

Evelyn çığlık atıyor. "Aman Tanrım!"

"Ne?" Annem bağırıyor ve sonra bana ve Forrest'a bakıyor. Ve sonunda her şeyin yerine anı görüyorum. "Aman ..." Gözleri yaşlarla dolarken alt dudağı titremeye başlıyor ve bu da ateşliyor. "Fırınımda bir bebek bisküvisi mi var?"

"Aslında teknik olarak Shauna'nın fırınında ama evet anne," diye açıklıyor Forrest.

"Öyle." "Lanetleneceğim," diye mırıldandı Bay Gibson.

"Yeniden büyükanne mi olacağım?" Anne G hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Öylesin," diyorum, o da bana doğru koşarken ben de ona doğru koşuyorum ve onu sıkıca göğsüme bastırıyorum. "Vay . Tebrikler, ağabey!" Walker Forrest'a koşuyor ve onu kucaklamak için kendine çekiyor.

Tüm aile bir Gibson'ın daha dünyaya gelişini kutluyor.

Ayrıldığımızda gözlerinin altındaki yaşları silerken "Bu hiç komik değildi," diye azarlıyor G Anne.

"Bu Forrest'ın fikriydi," diyorum.

"Bence harikaydı." Omuz silkiyor.

"Öyleydi," diye katılıyor Wyatt.

Sonraki otuz dakikayı herkesin nasıl , ne kadar ve sırada ne olduğu hakkındaki sorularını yanıtlayarak geçirdik.

Yemeğimizi yedikten sonra Forrest beni dışarı çekiyor ve Farbi ile Karma'nın çoktan eyerlenmiş olduğu ahıra götürüyor. "Atla."

"*Şimdi* gezintiye çıkmak ister misin?" Ailenin geri kalanının takıldığı evi işaret ediyorum. "Ama binmeme izin verildiğini sanmıyorum."

"Doktor yavaş gittiğin sürece ilk üç aylık dönemde sorun söyledi." Göz kırıyor ve Farbi'yi bana doğru çekiyor. "Yani bugün yarış yok. Ama sana bir şey göstermek istiyorum ve oraya ulaşmanın en hızlı yolu at sırtında gitmek."

"Tamam..." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, elinde ne olduğunu merak ediyorum. Ben eyere o da atına atlıyor. "Yavaş gitmek zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Daha yavaş bir temponun bazen hafife alındığını düşünüyorum."

Kuzey tarafındaki kulübeye doğru ilerlerken araziye bakıp çiftliğin her ayrıntısını özümsemişimde, "Evet, sanırım haklısın" diyorum.

Bir süre sonra ortaya çıkan küçük bina, içinde sınıksız kilitlenmiş anıları barındıran bir kutu gibi duruyor. Ve öyle, tıpkı bu çiftliğin benim için sakladığı diğer her şey gibi.

"Burada ne işimiz var?" Atlarımız yan yana tırıs giderken ve biz yaklaşırken Forrest'a soruyorum.

"Sana sürpriz izin ver, olur mu?"

Ona gözlerimi devirerek Farbi'den inmeme yardım ediyor ve sonra atları bağlama direğine bağladıktan sonra cebinden kilidin anahtarını çıkarıyor.

"İçerisi buz gibi olmalı Forrest," diyorum arkasında durup kapıyı açmasını beklerken.

Kilidi kurcalıyor ve ardından çekerken gıcırdayan ahşap kapıları açıyor. "Sanırım iyi olacağız."

İçeri giriyorum ve ağzım açık kalıyor. Nefes nefese, etrafımda dönüp bu küçük yapıda yapılan tüm değişiklikleri ve yenilemeleri inceliyorum ve anında gözlerim doluyor. Burayı tanıyamıyorum bile.

"Bunu yapmak için ne zaman vakit buldun?"

"Yalıtım, dolaplar ve zemin döşemesi gibi büyük işleri yapmak için birkaç çalışanımı görevlendirmiş olabilirim. Ancak mobilya ve beyaz eşyaları bu hafta başında taşıdım."

"Bunlar olurken uyuyor muydum?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını belime doluyor ve kıkırdıyor. "Evet. Ama hoşuna gidiyor mu?"

"Bayıldım." O konuşmaya devam ederken ben de etrafta dolaşıp her detayı inceliyorum.

"Burayı için saklamaktan bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Artık bunu yapmak için yeterince işlevsel ve yaklaşık sekiz ay içinde zaman zaman küçük bir kaçamağa ihtiyacımız olacak."

Kapının solundaki köşede Forrest, özel gri dolaplar, ocak, buzdolabı ve mikrodalga fırın içeren küçük bir mutfak alanı yaratmış. En soldaki köşede ise duş, lavabo ve tuvaletin yer aldığı küçük bir banyo bulunuyor. En sağ köşede, eskiden havalı yatağın bulunduğu yerde, deniz mavisi nevresimli, gri vurgulu yastıklı ve gri yastıklı başlıklı bir Kaliforniya kral yatağı var. Kapının sağında ise iki deniz mavisi yatak ve gri vurgulu yastıklar ile küçük bir oturma alanı var.

minderli sandalyeler ve iki kişinin rahatça yemek yiyebileceği büyüklükte bir sehpa. Ancak duvarlar beyaz, bu da mekanı aydınlatıyor ve gerçekte olduğundan çok daha büyük gösteriyor.

Bana bir stüdyo daireyi hatırlatıyor - tertemiz tasarlanmış daireyi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Önemli olduğunu biliyordum ve bu gece seninle konuşmadan önce bunu görmeni istedim."

Sesinin tonu beni ona doğru döndürüyor, aklında ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için yüzünü inceliyorum.

"Tamam.."

Elimi tutuyor, beni oturma alanına götürüyor ve ikimiz de kendi sandalyelerimize oturuyoruz.

"Shauna," nefes alıyor, sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce masaya bakıyor. "Seni seviyorum,"

Gözlerim yanmaya başladığında nihayet söyledi. "Seni her zaman sevdim ve tekrar hayatımda olman bunu benim için daha da pekiştirdi."

Tüm oksijen ciğerlerimi terk ediyor. Tanrım, bu sözleri ondan tekrar duymak iyi hissettiriyor ve sözleri duymaktan bıkacağımı hiç sanmıyorum.

"Ben de seni seviyorum Forrest," diyorum, boğazım duygularla tıkanmış bir halde. "Hem de çok."

Tuttuğu nefesi bırakıyor ve sandalyesini bana doğru yaklaştırıyor. "Geçtiğimiz birkaç ay bir duygu kasırgası gibiydi ama yeni yıldan önce aklımın nerede olduğunu bilmeni istiyorum." Başımı sallıyorum, hâlâ dinliyorum. "Bu hayatı seninle yaşamak istiyorum - tüm sabahlarını ve gecelerini, aradaki tüm iyi ve kötü şeyleri ..." Elini karnımın üzerine koyuyor. "Sana vermeme izin vereceğin tüm bebekleri. Ama karım olmanı her şeyden çok istiyorum."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve yeni bir gözyaşı dalgası oluşuyor.

Kot pantolonunun cebinden bir yüzük çıkarıp bana uzatıyor, prenses kesim pırlanta tepedeki ışıklarda parlıyor. "Benimle evlenir misin, Shauna? Benimle bir hayat kurar mısın, inatçı olduğumda bile beni sever misin ve bana ikinci şansların var olduğunu kanıtlar mısın?"

Sandalyemden kalkıp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Forrest . . . Karın olmaya çok hazırım."

Tuttuğu nefesi dışarı verir. "Tanrım, ben de çok hazırım."

Yüzüğü takıyor, sonra dudaklarını dudaklarımın üzerinde ve aşkımızı beni eritip yere düşüren bir öpücükle mühürlüyor. Forrest beni kollarında tutmasaydı muhtemelen yine yere yığılırdım ama bu sefer mutluluktan.

"Seni seviyorum, Forrest."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama daha fazla iknaya ihtiyacın olursa diye, bunu bizim için yapmak istedim." Tekrar yerine otururken etrafımızdaki boşluğu işaret ediyor ve beni kucağına çekiyor. "Geleceğimizi görmeni, yıllar önce seni dinlediğimi hatırlamanı, seni mutlu etmek için gelen her şeyi yapacağımı hatırlatmak istedim."

Alnımı onunkine yaslayarak fısıldıyorum: "Bunu asla unutamam. Sen ve bu kasaba yıllardır rüyalarımın girdiniz. Olmam gereken yer burası."

"Tamam," diye fısıldıyor ve sonra ikimiz de birbirimizin bakışlarını tekrar bulabilmek için eğiliyoruz. "Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor."

"Uh-huh ..."

"Babamla çiftlik hakkında, yıllar önce planladığım gibi bir gün devrilmek hakkında konuştum. Ama istemiyorsan, yapmayacağım. Ben sadece üzerinde anlaştığımız bir şey istiyorum, Shauna. Senin adına karar veriyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

Çiftlik. Bunu düşünmediğime inanamıyorum, geleceğimizin istediğimi sandığım diğer kısmını.

Hâlâ bunu istiyor muyum, yoksa dışarıda benim için daha fazlası var mı? Maddox'un bahsettiği at kurtarma işine ne dersin? Kâr amacı gütmeyen kuruluşu için çalışmaya ne dersin?

Buraya aşkta ve hayatta bir amaç aramaya geldim. Bu çiftliği işletmek gerçekten istediğim şey mi?

Yüzünün yan tarafını tutuyorum ve ne olduğunu görmeye karar veriyorum. "Hâlâ istediğin bu mu?"

Peki ya şirketiniz?"

"Bir ortak getirebilirim. Javi hisselerin bir kısmına gözünü kırpmadan sahip olabileceğini söylediOrada yarı zamanlı çalışıp burada işleri yarı zamanlı yürütebilirim, özellikle de babam birkaç yıl daha emekli olmayacağı için. Buraya bir ortak da getirebiliriz ama babam çiftliğin mümkünse en azından kısmen ailede kalmasını istiyor. Ama anlaşılmazsak, o zaman satmak da bir seçenek. Ona, sizin tam desteğinizi ve onayınızı almadan bu sorumluluğu üstlenmeyeceğimi söyledim."

"Çiftliğin ailede kalmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Yani burada hâlâ etkinlikler ama başka alanlarda da çalışma fırsatı istiyorum. Maddox ve Penelope o gece benim için bazı kariyer seçeneklerinden bahsettiler Forrest. Şu anda herhangi bir karara vardığımdan emin değilim."

". Sorun değil. Her şeyi daha sonra çözebiliriz." "Emin misin?"

Oturduğumuz yerden bana bakıyor. "Evet, Shauna. Sana söyledim, bundan sonra ne olacağını birlikte planlamamızı istiyorum ve şimdi gereken bir de bebeğimiz var."

"Biliyorum. Hayat çılgınlaşmak üzere."

"Ama en azından artık kaçabileceğimiz bir kulübemiz var, değil mi?"

Hâlâ hayretler içinde odaya tekrar bakıyorum. "Bu inanılmaz bir şey. Lisedeyken buna sahip olabileceğimizi hayal edebiliyor musunuz?"

"Buradan asla ayrılamazdık, Shauna." Forrest homurdanıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor, beni göğsüne daha sıkı çekerken derinden öpüyor. "Siktir, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ayağa kalkıyor, beni hala kollarında tutuyor ve sonra beni yatağa götürüyor, yatağa atıyor ve yere düştüğümde ciyaklamama neden oluyor. "Soyun."

İkimiz de soyunmaya başlıyoruz, ben yastıkları bir kenara fırlatmadan, battaniyeleri geri çekmeden ve Forrest'ın üzerimde sürünmesini izlemeden önce kıyafetleri yere atıyoruz, aleti bacaklarının arasında sallıyor, sert ve hazır.

Ama ben onun için daha da sabırsızlanırken o yüzünü kalçalarımın arasında durduruyor, bacaklarımın iç kısmını alaycı bir şekilde öpüyor. Günlerdir kendimi kötü sonra ona umutsuzca ihtiyacım var.

"Forrest, lütfen."

"Ne var, Shauna? Neye ihtiyacın var?" Bir parmağını yarığımdan aşağı yukarı kaydırıyor, her geçişte klitorisimi zar zor fırçalıyor, beni daha da kızdırıyor.

"Sen."

"Daha spesifik olmalısın bebeğim. Unutma, iletişim ."

Ona ters ters bakarak bacaklarımın arasından yüzüne bakıyorum ve "Ağzını amıma koy Forrest. Şimdi."

Sırıtarak, "İşte şimdi anladım" dedi. Dalarak beni ağzıyla kaplıyor ve klitorisimi dudaklarının arasında öyle bir coşkuyla emiyor ki gözlerim yuvalarından .

"Beni izlemeye devam et Shauna," diye mırıldanıyor bana karşı, bir parmağını doğru kaydırarak.

Gözlerimi açıyorum ve ona - şu anda neredeyse siyah görünen koyu kahverengi irisler, yüzündeki kirli sakal iç hassas etini , onu kendime çekerken saçları diken diken oluyor.

Parmaklarını içimde kıvrırmaya başladığında, orgazmım o kadar hızlı geliyor ki buna zar zor hazırlanabiliyorum. Ve sonra , başımı arkaya atıyorum, adını haykırıyorum ve utanmadan yüzüne biniyorum.

Zirveden indiğimde yastıklara doğru yığılıyorum. "Tanrım, bu inanılmazdı."

"Henüz işimiz bitmedi," diyor üzerime tırmanırken, dizlerimi omuzlarına asıyor ve tek bir yumuşak içime giriyor.

"Ah!" diye bağıyorum, kalçaları dizlerimi kulaklarımla buluşacak şekilde geriye iterken onu bu açıdan çok derinden hissediyorum.

"Siktir, bebeğim. Hepsini içime al bebeğim."

"Çok derinsin Forrest," diye ciyaklamayı başarıyorum, Forrest durmak bilmeyen bir tempo tutturuyor, içime öyle bir giriyor ki acıdan ölüyorum.

"Güzel... çünkü içime öyle derin gömüldün sensiz asla yaşayamam, Shauna." Bacaklarımı omuzlarından itiyor ve üstüme düşüyor, böylece göğüslerimiz birbirine değiyor. Az önceki baskı azaldı, ama onun yerini derinlikte bir şey aldı - ezici bir aşk.

"Forrest." İki elimle yüzünü kavıyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum, onu hararetle öpüyorum, serbest kalmamızın peşinden koşarken onun tadına bakıyorum.

Kendimi daha ıslak, daha gergin hissediyorum ve içimde bir baskı oluşuyor. Forrest da yakın olduğumu biliyor, çünkü klitorisimi çevrelemek için aramıza uzanıyor, onu çimdikliyor ve ovuyor, sınıra ulaşmama yardımcı oluyor. Ve sonra, itme hareketleri hızlandıkça, benimle orada buluşacağını biliyorum.

"Siktir, Shauna. ."

"Geliyorum," diye , onun etrafında kenetleniyorum ve tırnaklarımı omuzlarına geçirerek çığlık atıyorum. Dalgalar devam nefes nefese kalıyorum ve hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Forrest sonunda sakinleştiğinde, ikimizin de vücudu aynı anda gevşiyor. Yanımdaki yatağa yığılmadan önce çekildi.

"Tanrım, kadın." Kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor, böylece sırtım onun önüne geliyor.

"Bundan sonra biraz kestirmem lazım," diye mırıldanarak onu güldürüyorum.

"İstediğin kadar uyu, bebeğim. Şu anda tamamen bana ait olmanın avantajını kullanıyorum."

"Sanırım bu konuda şikâyet ," diyorum, Forrest tekrar tırmanırken yuvarlanıyorum. "Seninle bittiğinde şikâyet edeceğin tek şey klitorisinin o kadar çok hassas," diyor, başını bacaklarımın arasına daldırıp beni tekrar yalıyor.

Tavana doğru gülümseyerek, "Eh. Daha kötü sorunlar da var" diyorum.

E PILOG UE

Forrest

"D Amn, iyi temizleniyoruz!" Walker aynada kravatını düzelterek ilan ediyor.

"Takım elbise giymemin tek nedeni Shauna'nın istemiş . Yoksa, bilirsin

hepimiz kot pantolon ve bot giyiyor olurduk" cevap veriyorum, yanındaki aynada kendime bakarak.

Bugün düğün günümüz ve çiftlikte sadece yakın arkadaşlarımız ve ailemizle evlenecek olmamıza rağmen Shauna takım elbise giyip kravat takmam için bana yalvardı. Beni en son mezuniyet balomuzda takım elbise içinde görmüştü ve benim hayattaki amacım kadını mutlu etmek, bu yüzden eğer takım elbise giymemi istiyorsa, takım elbise giyerim.

Ayrıca, daha sonra dişleriyle bu şeyi benden koparmasını umuyorum, bu da kesinlikle bunu saatlerce giymeye degecek.

En azından o lanet elf kostümünden daha rahat.

Evlenme teklif edeli sadece iki ay olmuştu ama ikimiz de evlenmek için o kadar uzun süre beklemek istemiyorduk. Ayrıca, Shauna çok fazla görünmeden koridorda yürümeye hevesliydi çünkü giymek istediği elbise çok formdaydı.

Vücudunun çoktan değişmeye başladığını söyleyebilirim ve buna bayılıyorum. Ama yine de hep hayalini kurduğu düğünü istedim.

Hayalimdeki düğün mü? Her zaman bana doğru yürüdüğü düğündü. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vegas'döndükten hemen sonra taşındı ve yüzüğü parmağına takar takmaz düğün planlama moduna geçti.

Penelope Maddox'un kâr amacı gütmeyen kuruluşu için tekrar iletişime geçti ve daha evet demeden önce kalbinin bu işe adanmış olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Şimdiye kadar uzaktan çalıştı ve bebek doğduktan sonra da çalışmaya devam edecek. Ancak şimdilik burada, çiftlikte düğünler planlıyor, özellikle de biz devraldığımızda pratik yapmak istediği için.

Annem ve babam işleri yürütmek için beş yıl daha istediklerini söylediler ve sonra işin mülkiyetini devretmek için evrakları hazırlayacağız. Arazi hâlâ onların olacak ama kardeşlerim ve ben işleri birlikte yürütmeye karar verdik. Javi de önümüzdeki yılın başlarında benim yeni iş ortağım olacak.

Hayat çılgın ve vahşi, eskisiyle tam bir tezat oluşturuyor. Ama Shauna yanımda , bu değişiklikleri ve zorlukları memnuniyetle kabul ederim.

"Babam nerede?" Wyatt kapıya doğru bakarken soruyor. Ana evin odalarından birinde, ahıra gitme vaktinin gelmesini bekliyoruz. Şubat ayındayız, bu yüzden hava hâlâ biraz değişken ama neyse ki bugün çok az rüzgâr var, sadece soğuk. Yine de ahır ısıtılmalı, bu yüzden misafirlerimiz güzel ve rahat olacaklar.

Belki de babam her şeyin olduğundan emin olmak için kontrol ediyordur.

Walker, "Birkaç dakika önce onu gördüğümde burada olacağını söylemişti," diye cevap veriyor.

"Buradayım," diye anons ediyor odaya adımını atarken, gri saçları geriye doğru taranmış, takım elbisesi bir odaya girdiğinde hâlâ varlığını bedeninin üzerine örtülmüş.

"Wyatt, Walker ... Forrest ile biraz yalnız kalmamın sakıncası var mı?"

İkiz kardeşlerim birbirlerine bakıyor ve sonra kapıya yöneliyorlar. "Sorun değil baba. Düğün öncesi konuşmanı biraz ağırdan al, olur mu?" Walker öyle diyor.

"Sanki sende var da," diye karşılık veriyor babam, üçümüzü de güldürerek. İkisi gittikten sonra, pencerenin yanında durup bulutlara baktığım yere yürüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok hazırım baba." Tekrar ona dönüp, gözlerinin içine bakıyorum. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

"Biliyorum ve ben bu günü bekliyordum." Ceketinden bir kutu çıkardı ve işte o zaman .

Saat.

"Bunun olacağını bildiğini biliyorum ama önce duyman gereken bir hikâye var." Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Pekâlâ."

"Annenle evlendiğim gün, çok ." "Gerçekten mi?"

"Evet," diye gülüyor. "Ama bunun nedeni şüphe değildi. Korkuydu; uzun sürmeyeceğinden korkuyordum, ona istediği şeyi veremeyeceğimden korkuyordum."

Kıkırdıyorum. "Bunu anlıyorum."

"Her iyi erkek, kadının çok seven bir erkek bunu yapar. Annemle babam her zaman çok mutluydu, birbirlerine çok aşıklardı. Ben de babama sırrın ne olduğunu ."

"Peki ne dedi?" "Otuz

saniye."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Onu her gün en az otuz saniye öp Forrest. Bu şekilde kalıcı olur." Kutuyu açar, saati çıkarır ve arkasındaki yazıyı görmek için ters çevirir.

Otuz saniyeden az değil.

"Yeterince uzun görünmüyor," diye karşı çıkıyorum şakayla.

Babam gülümsüyor. "Biliyorum, ama inan bana, o bebek doğduğunda ve hayat eskiden birlikte geçirdiğiniz zamanın önüne geçmeye başladığında, otuz saniyenin çok fazla olduğunu fark edeceksin. Yine de aranızdaki sevgiyi canlı tutmak için yapabileceğiniz çok küçük bir şey. Günün sonunda ona en azından bunu borçlusunuz - otuz saniyelik bir dokunuşu, zamanı, sevgiyi."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Seni anlıyorum baba."

Saati bileğime ve sabitledi. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Bu günü en az onun kadar hak ediyorsun."

Babamı kollarımın arasına alıyorum, gözyaşlarımı bastırırken sırtına vuruyorum. "Teşekkürler baba. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Otuz dakika sonra, erkek kardeşlerim, babam ve ben, süslenmiş ahıra doğru yola çıktık.

yumuşak pembe, koyu yeşil ve beyaz. Odanın her yerinde Shauna'nın dokunuşları var, ama eksik olan tek şey o.

Train'in "Marry Me" çaldığında, annemle koridorda yürüdükten sonra ön taraftaki yerimi alıyor ve heyecanla gelinimin gelmesini bekliyorum.

Önce Evelyn ve Walker iniyor, sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar. Wyatt ve Kelsea beni gördüklerinde sırtarak onları takip ediyor ve Shauna'nın üniversiteden en iyi arkadaşı Willow koridorda tek süzülüyor, karşı tarafta durduğunda koridorun karşısından bana göz .

Javi'nin oğlu yüzük yastığını tutarak iniyor ve kızı ile Kaydence ondan sonra beyaz koşucuya pembe gül yaprakları atarak koridorda .

Ve sonra onu görüyorum - meleğimi, en iyi arkadaşımı, *çocuğumun* annesini, *her şeyimi*.

Shauna koridorda bana doğru ilerlerken iki koluyla annesine ve Frank'e tutunmuş durumda. Elbisesini gördüğümde neredeyse ağzımın suyu akacaktı.

Beyaz ipek, kalçalarını ve göğüslerini vurgulayarak her kıvrımını örtüyor. Üst kısmı dantel detaylı ve ince , biraz göğüs dekoltesini ima . Saçları gevşek bukleler halinde, bir tarafı elmas bir tokayla yüzünden uzaklaştırılmış.

Gelin olarak böyle görünmeli, son giydiği kostümün içinde gibi değil.

Tam geldiğinde, annesi ve Frank onu verdi.

Shauna'nın annesiyle aramız Vegas'ta sözümüzü söylediğimizden beri daha iyi. Hâlâ küçük kasaba yaşamıyla ilgili duyguları var ama Shauna ve benim burada olacağımızı daha fazla kabullenmeye başladıO ve Frank, ziyarete geldiklerinde kalacak bir yerleri olması için burada bir ev satın almaktan bahsettiler bile ve henüz cinsiyetini bilmesek de annesi bebek için bir şeyler almaktan vazgeçmiyor.

Önümde dururken ona "Çok güzel görünüyorsun bebeğim," diyorum.

"Bu takım seni James Bond gibi gösteriyor Forrest." Dudaklarını yalıyor. "Daha sonra üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Yeminlerimizi ettikten sonra, benim için önemli olan herkesin önünde eşimi öpüyorum ve ardından resepsiyonumuz başlıyor.

Makarna, salata ve oluşan bir yemek servis ediyoruz. Konuşmalar sırasında güler ve ağlarız. Ve sonra tatlı zamanı. Ve tahmin edin ne ?

Yanında çikolatalı dondurma ile pasta.

Evet, doğru okudunuz. Karım gökkuşağı şerbeti değil, çikolatalı dondurma istiyor. Görünüşe göre bebeğimin şimdiden kusursuz bir zevki var.

Pastayı kestikten ve tüm danslar tamamlandıktan sonra, gecenin son bir sürprizi için hazırlanıyorum.

"Affedersiniz. Herkesin dikkatini çekebilir miyim lütfen?" Omzumdaki gitar askımı ayarlarken mikrofona anons yapıyorum. "Eşim için bir hediyem var, ama onu almak için benimle birlikte sahneye oturması gerekiyor."

Shauna platforma adımını atıp sandalyeye otururken başını sallıyor. "Neyin peşindesin?"

"Oh, sadece sensiz hayatın bir anlamı olmadığını sana hatırlatmak için küçük bir hatırlatma."

Bailey Zimmerman'ın "Never Leave" şarkısının açılış notalarını tıngırdatmaya başlıyorum ve sonra Shauna da dahil olmak üzere ailemden hiç kimsenin daha *önce* yaptığımı görmediği bir şey yapıyorum: *şarkı söylüyorum*.

Shauna'nın gözleri yaşlarla doluyor, ona birini sevmenin korkunç yanını anlatıyorum.

Birinin sizi incitmeyeceğine güvenmek, ne olursa olsun birbirinizden vazgeçmemek ve işler zorlaştığında bile asla ayrılmayacağınıza söz vermek.

Sanki bunu ilk ve son kez yapıyormuşum gibi ona şarkı söylüyorum - en azından herkesin önünde.

Ve onun ve sevgisi olmasaydı, sonunda gerçekten olduğum kişi olma gücünü asla bulamayacağımı bilerek ona şarkı .

İşim bittiğinde, tek bir kuru göz bile kalmıyor.

Shauna sandalyesinden bana doğru fırlıyor, ağzını benimkine yerleştiriyor ve dünyada her şey yolunda hissediliyor.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Onunla bu anı tekrar tekrar yaşamak için her şeyden vazgeçebilirim. Çünkü onsuz hiçbir şeyim yok.

Tıpkı Zach Bryan'ın şarkısında olduğu gibi, sonunda farları geri gibi görünüyor.

SON

Forrest ve Shauna'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Hikayelerini beğendiyseniz, LÜTFEN [Amazon](#) ve/veya [Goodreads](#)'te bir yorum bırakmayı düşünün. Bunun anlamı gerçekten çok büyük!

Geleceklerine bir göz atmak isterseniz, Genişletilmiş Epilog'u [buradan](#) indirebilirsiniz.

AMA BEKLE!

Willow'u hatırlıyor musun? Shauna'nın üniversiteden en iyi arkadaşı? Washington D.C.'de yaşayan kendi kendini yetiştirmiş milyoneri?

Pekala, bir kitap alacak ve bu kitap gelecek yıl çıkacak olan YENİ SERİMİN başlangıcı olacak!

Carrington Cove serimin ilk kitabı *Somewhere You Belong*, BURADAN ön [siparişe](#) açıldı!

VE kitabına özel bir ön bakış için okumaya devam edebilirsiniz!

Carrington Cove'da buluşuruz.

Ait Olduğun Bir Yer'e Kısa Bir Bakış (yayınlanmadan önce değiştirilebilir)

"Özür dilerim. Nereye gidiyorsun?" En iyi arkadaşım Shauna, otoyolda ilerlemeye devam ederken, yolumun yarısından fazlasını aşmışken açıklama istiyor.

"Kuzey Carolina."

"Ve bunun bir miras için olduğunu söylediniz?"

"Mektupta öyle yazıyordu. Bu adamın kim olduğunu bile bilmiyorum Shauna, ama ailemi tanıdığını söyledi. Oraya gittiğim için deli miyim ben? Ya bu bir aldatmacaysa?"

Şirketimin artık herkesçe bilinen bir isim olduğu göz önüne alındığında, insanların yanlış nedenlerle bana yakınlaşmak istemelerinden çok daha fazla bıktım. Ve ailemin uzun süredir kayıp olan bir arkadaşı beni köşeye sıkıştırmak için mükemmel bir numara gibi görünüyor, özellikle de ailem ben iki yaşındayken öldüğünden ve uzun zamandır kimsenin onlardan bahsettiğini duymadığımdan beri.

Mandy ve Jason dışında başka bir ailem yok, ailemin arkadaşları vasiyetleri üzerine benim velayetimi aldılar. Her iki taraftaki büyükannem ve büyükbabam o zamandan beri hayatta değiller.

onlarla birlikte.

Ama Mandy bana mektubu yazan adamdan hiç bahsetmedi ve Jason'la ben beş yaşındayken boşandıkları ve beni neredeyse tek başıma büyüttüğü için, onun fikrini almak için daha fazla şey öğrenene kadar bekleyeceğimi düşündüm. Eğer bu iş boşa kürek çekmeye dönüşecekse geçmişti gündeme getirmenin bir anlamı yok. Ayrıca, Shauna içimi dökmek başvurduğum ilk ses tahtası ve bana duymak istediklerimi söyleyeceğini biliyorum.

UNLV'de tanıştık ve alaycılığa olan sevgimiz ve erkeklere olan ilgisizliğimiz sayesinde çabucak kaynaştık. Ben diplomamı almak için oradaydım, böylece mümkün olan en kısa sürede işime başlayabilecektim ve onun da ilk yılımızda liseden bir erkek arkadaşı vardı ve biz ikinci sınıftayken ondan ayrıldı. O andan itibaren dünyaya karşı biz vardık - ta ki geçen sonbaharda bir adamla olan nişanını bitirip lise aşkı Forrest ile barışmak için memleketi Newberry Springs, Teksas'a dönene kadar. Diyelim ki her şey gitti ve bu hafta içinde oğullarını dünyaya getirecek.

"Mektup bir hukuk bürosundan geldiyse, büyük ihtimalle yasaldır, Willow." *Gördün mü? İşte bu. İşte ihtiyacım olan mantıksal bakış açısı.* "Bu doğru."

"Küçük bir şey de olabilir, ama ailenizle bir bağlantısı varsa, bunu öğrenmek boynunuzun borcudur."

Shauna, ailemi kaybetmenin beni nasıl etkilediği konusunda dürüst olduğum tek kişi. Onları kim olduklarını hatırlayacak yaşta değilken kaybetmiş olabilirim, ancak bu kayıp peşimi bırakmadı ve göğsümde asla tam olarak dolduramadığım dev boşluk bıraktı. Buna bir de istikrarlı bir ailem olmamasını ve hayatım boyunca flört etme konusunda pek de iyi olmayan şansımı ekleyince, duygularımı bastırmak onlarla başa çıkmaya çalışmaktan daha kolay hale geldi.

Ama şu anda, bu arabada olduğum sürece beni neyin beklediğine beklentim arttıkça, birileri çukuru daha da genişletiyor, onu örtmek için inşa ettiğim sert yüzeyi kabaca kazıyor gibi hissediyorum.

"Biliyorum. Sadece... Bunun için zamanım yok. Geçen gün şirketimde neler olduğuna inanamazsın. Ve işler çok çılgın. Hazırlanmamız gereken o kadar çok müşteri ve kampanya var ki."

"Bu çocuğun ortaya çıkmasını beklemek için senin de benim de zamanımız var, o yüzden tüm detayları anlat."

Sonraki birkaç dakikayı, üç gün önce ekrandaki bir sakin sabah uyandırma çağrısını anlatarak geçiriyorum.

"Sence toplantı sırasında mastürbasyon mu yapıyordu?" soruyor gülerek.

"Yani, öyle görünüyordu. Yaptığı pisliği görebiliyordunuz ve taze görünüyordu. Belki de üzerinde çalıştıkları köpek maması kampanyası onu gerçekten ateşlemiş ve azdırmıştır?" Ben şerit değiştirirken Shauna kıkırdıyor. "Ama eğer böyle şeyler oluyorsa, bu şu anda yapmam gereken son şeyin boşa kürek çekmek olduğunu gösteriyor."

"Her şeyden önce, bir erkeğin aletini çıkarıp çıkarmayacağını ya da ne zaman çıkaracağını kontrol edemezsin Willow. Bu bir şirketi yönetmenin ötesinde bir şey ve sanırım diğer CEO'lar da buna katılacaktır."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "

"İkincisi, ikimiz de biliyoruz ki sen bir işkoliksin ve şirketin için gerçekten gerekenden çok daha fazlasını yapıyorsun."

"Bu bir görüş meselesi."

"Gerçek bu." Shauna derin bir iç çekti. "Bak, şu anda kafanda bir sürü soru olduğunu biliyorum ama yarın avukatla görüşene kadar hiçbir cevap alamayacaksın. O yüzden ayrıntıları düşün ve kararını o zaman ver. Ama lütfen Willow, en azından manzara tadını çıkar. En son ne zaman

bir gün izin aldın mı?"

Geçmişî düşünmeye başladım, umutsuzca ona söyleyecek bir tarih arıyordum. "Cevap vermemen senin cevabın. Çok uzun zaman oldu."

İçimi çekerek flaşörlerimi yaktım ve sağ şeride geçtim. "İyi. Haklısın. Sadece neler olup bittiğini bilmemekten nefret ediyorum."

"Farkındayım. Tanıdığım en büyük kontrol manyağı sensin. Ama inan bana, bazen hayat sana tam zamanında bir falsolu top atabilir ve her falsolu top kötü değildir. Bana ve Forrest'a bak."

"Başka bir adamla evlenmeden iki hafta önce Forrest'la tekrar karşılaştığınızdan ve o adamı mihrapta terk ettiğinizden eminim. Bu nasıl felaket olmaz?"

Gülüyor ama cevap veriyor: "Haklısın. Başlarda felaketti. Ama sonra beni sevmekten asla vazgeçmediğim adama geri götürdü ve birkaç hafta içinde anne baba olacağız. Bunun oldukça tesadüfi olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

En iyi arkadaşımın hiç bu kadar mutlu olduğunu görmediğimi ya da duymadığımı bilerek mırıldanıyorum. "Evet, sanırım."

"Her zaman iyimser." Durakladı ve sonra, "Sadece nefes al, Willow." dedi. Tuttuğum nefesi . "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü stresli olduğunuzda yaparsınız. Yanında olamadığım için üzgünüm ama her şey yoluna girecek."

"Peki ya değilse?"

"O zaman karşına ne çıkarsa çıksın üstesinden gelirsın çünkü sen Willow Marshall'sın ve yapacağın şey budur. Hayatta kalırsın."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımın sızısını . Ama onları bastırıyorum ve yola odaklanıyorum.

Shauna esnemeye başlar. "Ben her zaman buradayım. Ancak çok yorgunum, bu yüzden biraz kestirebilmek için seni bırakacağım."

"Peki. Sanırım gidip yeğenimi büyütmeye devam edebilirsin." "İzin verdiğiniz için teşekkürler. Oraya sağ salım vardığında bana mesaj at." "Mesaj atacağım. Yine de gitmem gereken bir süre var."

"Yolculuğun tadını çıkar, Willow. İçimden bir ses seni çok kötü bir yolculuğun beklediğini söylüyor." Nasıl oluyor da şu anda benim de içimde böyle bir his oluyor?

Carrington Cove serimin ilk kitabı *Somewhere You Belong*, BURADAN ön [siparişe](#) açıldı! Bu yeni seriyi kaçırmayın

HARLOW JAM E S'TEN DAHA FAZLA B OOK

The Ladies Who Brunch (bol baharatlı romantik komedi)

Never Say Never (Charlotte ve Damien)

Başka Kimse Yok (Amelia ve Ethan)

)Şimdi Tam Zamanı (Penelope ve Maddox

Planlandığı Gibi Değil (Noelle ve

Grant))Nice Guys Still Finish (Jeffrey ve

Ariel

Kaliforniya Serisi (Kalpli ve ateşli romantik komediler) Beklenmedik

Huzurum (Wes ve Shayla)

Beklenmedik (Hayes ve Waverly) Beklenmedik

Ailem (Silas ve Chloe)

Newberry Springs Serisi (Smalltown, Kardeşler)

Kaybedecek Her Şey (Wyatt ve Kelsea)

Yapamadığı Şey (Walker ve Evelyn)Her) Senden

Başka Her Şey (Forrest ve Shauna

Emerson Şelaleleri Serisi (aile bir araya geldiği küçük kasaba romantizmi)

Karmakarışık (Kane & Olivia)

Baştan Çıkarılmış (Cooper ve

Clara) Büyülenmiş Cash ve

Piper() Canlanmış (Luke ve

Rachel) Sadık (Brooks ve

Jess)

Copper Ridge'de Kayıp ve Buluntu Eşyalar

İki kişinin tesadüfî bir şekilde 5 dolarlık bir banknot sayesinde aynı süre için bir kulübede konaklama rezervasyonu yaptığı bir tatil romantizmi.

Suçlu Gibi Suçlu (Javier ve Sydney)

Kindle'mızı eritecek yoğun bir zıt kutuplar birbirini çeker. Adam eski bir inşaat işçisi. Kadın ise tutku arayan bir avukat.

McKenzie'nin SırasıDüşme

Bir aşk yazarının mahalle kasabına aşık olduğu bir tatil romantizmi.

AK KNOWLEDGMENTS

Gibson Kardeşler BİTTİ! Bunu yazmak inanılmaz bir duygu, ama daha da fazlası okuyucularım - HEPİNİZ- bu yaratıcı yolculukta bana güvendiğiniz ve bu hikayeleri sonsuza dek minnettar kalacağım bir coşku ve sadakatle desteklediğiniz için.

Sizin sayenizde, önümüzdeki yıl bu yazma yolculuğunu yeni bir seviyeye taşıyabilir, size bolca sesli kitap VE yıllardır aklımda olan yeni bir küçük kasaba serisi sunabilirim.

Shauna'nın en iyi arkadaşı Willow, Haziran 2024'te çıkacak olan yeni serimin ilk kitabı Ait Olduğun Bir Yerde, Carrington Cove Kitap 1'de sonsuza dek mutlu olacak.

Sonraki yayınlarımla ilgili uyarılar ve haberler için bizi izlemeye devam edin! Güncellemeleri kaçırmamak için haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun.

Kocama: Bu yıl benimle birlikte HEA Okuyucu Etkinliğine katıldığında, bu yazma işinin bana ne kadar keyif verdiğini ilk elden deneyimledin ve benim için gösterdiğin gurur seni da çok sevmemi sağlıyor. SİZİN DESTEĞİNİZ OLMADAN BUNU YAPAMAZDIM. Beni bu kadar şiddetli sevdiğiniz ve desteklediğiniz için gezegendeki en şanslı kadınlardan biri olduğumu biliyorum. Senin için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

Her kitabı yayınladığımda beni desteklediğiniz ve başarıyı benimle birlikte kutladığınız için teşekkür ederim. Bu hobinin bana ne kadar keyif anladığınız için teşekkür ederim. Zorlandığımda içimi dökmemi ve "kitap kaltağım" olmak da dahil olmak üzere bunu artık bir işe dönüştürmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Sesli kitaplarıma yatırım yapma konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim çünkü pahalı olduğunu biliyorum ama okuyucularım çok mutlu olacak.

Önümüzdeki yıl imza günleri ve çocuksuz otel odalarında kalma maceralarımıza içelim. Gerçek hayattaki kitap kocam olduğun ve bana övünebileceğim kendi gerçek aşk hikayemi verdiğin için teşekkür ederim.

Lizzy'ye: Sahilde oturup bu seriyi planladığımı hatırlıyorum ve şimdi nihayet hayata geçti. Haklıydın. O zamanlar doğru zaman değildi ama artık Gibson kardeşlerin işi bitti. Neredeyse beş yıldır benim kayam, ses tahtam ve ne olursa olsun beni dinleyen kişi oldun. Plan yardım ediyor, beni ve fikirlerimden en az benim kadar heyecan duyuyorsun. Seni seviyorum ve yol boyunca tüm desteğin olmadan bunu yapamazdım.

Editörüm Melissa'ya: Çalışma ilişkimiz için çok minnettarım. Kitabımın seninle emin ellerde olduğunu her zaman biliyorum. Bu seriye bağlılığınız için teşekkür ederim.

Abigail'e, kapak tasarımcıma: Neredeyse dört yıldır, her hayata geçirdin ve bu kitap da bir istisna değildi. Seninle çalışmayı çok seviyorum. Kitaplarıma bu kadar çok zaman ve sevgi kattığın ve aksanıyla beni her gülümseten o sesli mesajları verdiğin için teşekkür ederim. Sanırım bunlar şimdiye kadarki favori kapaklarım olabilir!

Ve beta okuyucularıma (Keely, Emily, Kelly, Carolina-hepinizi çok seviyorum!), ARC okuyucularıma (Gezegendeki EN İYİ ekip!) ve her (hem eski hem de yeni):

Kendi kitabını yayınlayan bir yazara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı başkalarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim.

Yaratıcılığımı romantizm türünü seven insanlarla paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

kadar.
Ve sevdiği bir hobi bulan bir eş ve anneyi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

AB OUT THE AUTHOR

Harlow James, aşk romanlarına aşık olan bir eş ve annedir, bu yüzden kendi romanını yazmaya karar vermiştir. Kitapları duygusal, bağımlılık yapıcı ve ateşli romantizmin mükemmel bir karışımı. Sonsuza dek mutlu son garantili hikayeleri seviyorsanız,

Harlow yeni en iyi arkadaşınız.

Yazmadığı zamanlarda, günlük işinde çalışırken, zaman bulabildiği her romanını okurken, kocası ve çocuklarıyla gülerken, FRIENDS'in tekrarlarını izlerken ve White Claws ve Margarita içerken arkadaşları ve ailesi için yemek pişirirken zaman geçirirken bulunabilir.

Harlow James ile bağlantı

kurun Beni Amazon'da takip

edin takip Beni Instagram'da

edin Beni Facebook'ta edin

Facebook Grubuma Katılın: Harlow James'in

Fahişeleri Beni Goodreads'te takip edin

Beni Book Bub'da takip edin

Yeni Çıkanlar ve Eşantiyonlar Hakkında Güncellemeler için Bültenime Abone Olun

Web Sitesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.